

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

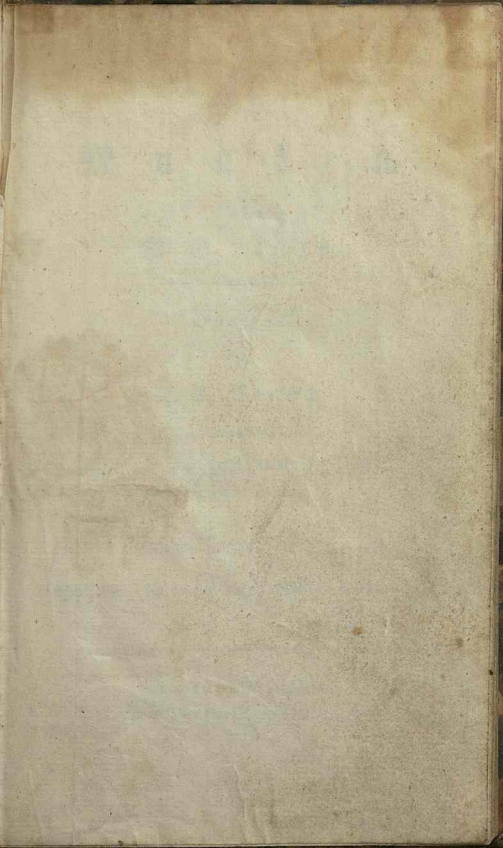
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A m b r o s i o

eller

M u n f e n.

af

M. G. Lewis.

Oversat

af

N. T. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rædsler, Mirakler, Endorfs
Here,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Mærkets forfærdende
Børn.

Kjøbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler A. Goldins Forlag,
hos W. Brännich.

22707 2.11.23

M 9 I II II

21092 2.11.23

21100 2

10

21105 2.11.23

21106 2.11.23

21107 2.11.23

21108

21109 2.11.23

21110 2.11.23

21111

21112 2.11.23

21113 2.11.23

21114 2.11.23

M u n k e n.

Første Kapitel.

— — — Lord Angelo is precise;
Stands at a guard with envy: scarce confesses
That his blood flows, or that his appetite
Is more to bread than stone.

— — — Seendg er Lord Angelo;
Han byder Vind flye; og neppe tilstaaer
at Blodet i hans Årer flyder, eller
at Brød ham smager bedre end en Steen.

Abbediets Klokke havde neppe lydet i fem Mi-
nuter, og Kapuzinernes Kirke var allerede prop-
pet fuld af Tilhørere. Dog maae man ikke troe,
at det var Andagt eller Længsel efter Underviis-
ning, som havde forsamlet denne store Hob.
Nei, kun saa søde denne Drist; thi forgieves

søger man sand Gudsfrøgt i en By, som Madrid, hvor Overtroen hersker med despotisk Vælde. Mange forskellige Marsager havde forsamlet Tilhørerne i Kapuzinerkirken, men ingen kom af den Beveggrund, hvorfor man skulde troe at han var der. Fruentimmerne kom for at sees, og Mandfolkene for at see; nogle loffede Nyssgierrighed efter at høre en saa berømt Taler derhen; andre kom, fordi de ikke vidste hvor de skulde fordrive deres Tid bedre, indtil Skuespillet begyndte; atter andre, fordi de allerede i Forveien haabede, at alle Pladserne vare optagne; og den ene Halvdeel af Madrid ventede at finde den anden der. De eneste, som virkelig ønskede at høre Præsten, vare nogle ublevede Bedesøstre, og en halv Snees misundelige Geistlige, som havde sat sig for, at dable og udise deres Medbeilers Præken. De øvrige Tilhørere havde hiertelig gierne skienket Præsten hele sin Tale, og ventelig neppe engang mærket om den var bleven holdt eller ikke.

Men hvad der nu ogsaa var Marsag deri, saa er det vist nok, at Kapuzinerkirken havde aldrig nogenstunde før haft en talrigere Forsamling. Hver en Krog var fuld af Folk, hver en Bænk var optagen. Endogsaa Billedstøtterne i de lange Sidegange maatte tiene til almeent Brug. Smaaedrenge hængde sig paa Cherubims Vinger; Sanct Frands og Sanct Marcus bare hver en Tilhører paa deres Skuldre, og den hel-

lige Agatha blev paa engang frugtsommelig med Tvillinger. Hvad var altsaa naturligere end at to Damer, som just i største Hast kom ind i Kirken, saae sig forgieves om efter en Plads at sidde paa? Den ældste af dem trængde sig dog dristigen fremad. Alle de Yttringer af Misforholdelse, som fra alle Kandter lode hende inøde, hialp slet intet; forgieves raabde man til hende: "Sennora, her er sandelig ingen Plads." — "For Guds Skyld, Sennora, tryk mig dog ikke saa forstrækkelig!" — "Sennora, her kan De saamæn slet ikke komme igiennem. Min Gud! hvor er det muligt, at man kan være saa ubesleben!" — den gamle Dame lod sig ikke forstyrre, men rykkede videre frem. Hun satte smukt begge Hænderne i sine Sider, og ved at uddøle nogle dygtige Puf med Albuerne banede hun sig Vej igiennem Folkemængden, og kom endelig, ikke uden Støi, midt hen i Kirken, ikke langt fra Prækestolen. Under et saadant Brystværns Beskyttelse var hendes Selskabsfoster fulgt frygtsom og stille bag efter hende.

"Hellige Jomfrue!" raabde den Gamle ganske fortreidelig, og saae sig i det samme forfænde omkring; "hellige Jomfrue! hvad det er for en Hede! hvad det er for en Trængsel! hvad skal man nu skrive, at der er saa fuldt i Kirken? — Hm! det bliver nok bedst at vi vender om igien. Det er da ikke at tænke paa at komme til at sidde, og det lader ikke til at nogen er saa

høflig at overlade os sin Plads." Dette tydelige Vink tiltrak sig to unge og velklædte Herrer's Opmærksomhed, som sadde paa høire Haand paa to Stole, og lænede sig med Ryggen op imod den syvende Wille fra Prækestolen af. Eaasnart de hørde en quindelig Stemme giøre Paastand paa deres Høflighed, afbrøde de deres Samtale, for at see hvem det var der talde. Den Gamle havde slaaet sit Glor tilbage, for desto bedre at kunne beskue den hele Kirke. Hendes Haar var ildrødt og hun skelede. De to Herrer vendte sig hastig om fra hende, og begyndte igien deres Samtale.

"Jeg beder Dem," svarede den Gamles Fedsagerinde; "jeg beder Dem, Leonella, lad os strax vende omr igien; her er en forstrækkelig Hede, og jeg bliver ganske bange for denne Trængsel."

Disse Ord bleve udtalte i saadan en sød, vennehuld Tone, at de to Mandfolk atter afbrøde deres Samtale. Men dennegang var det dem ikke nok blot at see dem om; de sprang ganske uvilkaarlig op fra deres Sæder, og vendte sig om til den elskværdige Talende.

Stemmen kom fra et Gruentimmer, hvis ranke og skønne Skabning gjorde begge Unglingerne yderst nysegjerrige efter at see det Ansigt, som hørde dertil. Men — denne Nysegjerrighed blev ikke tilfredsstillet. Det hulde Madonna's Ansigt smilede under et tæt Glor; men i Træng-

felen var dette dog bleven saaledes stødt tilfide, at man opdagede den Hals, som i Skønhed kunde kappes med den mediciske Venus's. Hvid som den nysfaldne Snee, fik den nye Tillokkelser ved den Skygge, som blev kastet derpaa af et langt gyldent Haar, som i konfisi Løkker snoede sig ned over hendes Beltested. Hun var af middelmaadig Høide, og hendes Væxt var let og ætherisk, liig Nymphernes. Hendes Barm var omhyggelig gienet, hendes Dragt var hvid og op hæftet med et himmelblaat Belte, og skielmsk tittede den yndigste lille God frem. En Rosenfrands med store Perler hængde paa hendes Arm, og et Glor af tæt sort Flor skulde hendes Ansigt. Saaledes saae den Dame ud, hvem den yngste af de to Herrer nu tilbød sit Sæde, imedens den anden holdt det for nødvendigt, at iagttage en lige Høflighed imod hendes Ledsagerinde.

Med en heel Syndstød af Ord, men uden synnderlig Modstand, tog den Gamle imod Tilbudet, og satte sig ned; den Unge fulgte hendes Exempel, men gjorde ingen videre Complimenter end at hun neiede, men paa hvad Maade — det maae man have seet selv, for at kunne giøre sig Begreb derom. Don Lorenzo (saaledes hed den Herre, hvis Plads hun havde taget imod) stillede sig hen ved Siden af hende, men dog hvisttede han først et Par Ord til sin Ven, som strax forstod Binfet, og søgte at trække den

Gamles Opmærksomhed bort fra hendes elskverdige Myndling.

"De har formodentlig kun været kort Tid i Madrid," sagde Lorenzo til sin skønne Naboerske, "thi hvorledes kunde saadanne Undigheder ellers have blevne saa længe ubemærkede! Var det ikke i Dag første Gang at De viisde Dem ofsfentlig, saa vilde Deres Kions Misundelse, og vort Kions Tilbedelse allerede for lang Tid siden have udmærket Dem nok."

Han standsede i Forventning af et Svar, men da hans Tale aldeles ikke udkrævede noget, saa tog Damen. Saa Dieblikke efter begyndte han igjen:

"Tager jeg Feil, naar jeg troer at De er fremmed i Madrid?"

Damen svarede; endelig svarede hun, men saa sagte, at man neppe kunde forstaae det: —
"nei, Sennor."

"Agter De, at blive her endnu nogen Tid?"

"Ja, Sennor."

"Hvor lykkelig vilde jeg ikke være, hvis det stod i min Magt, saalænge De opholder Dem her, at kunne bidrage noget til Deres Fornoielse! Jeg er bekendt i Madrid, og min Familie har nogen Indflydelse ved Hofset. Dersom jeg kunde tiene Dem i nogen Ting, saa vilde De bevise mig den største Ære og Forbindtlighed ved at give mig Leilighed dertil."

"Denne Gang," sagde han ved sig selv, "kan hun tilforladelig dog ikke svare med et blot Ja eller Nei; nu maae hun dog sige noget til mig."

Lorenzo tog Feil; Damen neiede og taug.

Den Opdagelse havde han nu gjort, at hans Raboerske var just ikke meget snafsom; men om Stoltthed, Beskedenhed, Frygtsomhed eller Enfoldighed var Skyld i hendes Taushed, det kunde han endnu ikke afgjøre.

Efter et Ophold af nogle Minuter, sagde han: — "De beholder vist blot Deres Slør for Ansigtet, fordi De er fremmed, og endnu ikke kender vore Skikke. Tillad mig at tage det af."

Med disse Ord vilde han tage Floret af hende, men den unge Dame løftede Haanden i Veiret, for at hindre det.

"Jeg blotter aldrig mit Ansigt paa noget offentligt Sted, Sennor!" —

"Men sig mig dog, hvad var Du vel bange for, om Du nu gjorde det?" — afbrød den Gamle hende, i en temmelig spottende Tone; — "Seer Du ikke, at alle de andre Damer have taget deres Slør af, ventelig til Være for det hellige Sted, hvorpaa vi ere? Har ikke jeg allerede taget mit af, og jeg tænker dog at naar jeg kan give mit Ansigt til Priis for Tilskuerne, saa behøver Du vel just ikke at gjøre saadan en forfærdelig Alarm over Dit. Hellige Jomfrue! Hvad der er for en Rød og en Elendighed med

saadant et Melkebrødsansigt. Vær ingen Toffe, Barnliste, og tag Du kun Gløret af. Jeg lover Dig for, der er saamen ingen, som løber bort med Dit lille Gefæs."

"Kiære Tante, det er ikke Brug i Murcia." —

"Hvad for noget? Murcia! Hellige Sancta Barbara! hvad vil Du sige dermed? alletider huster Du mig nu paa den forbandede Provinds — Gud forlade min slemme Synd! — Naar det er Brug i Madrid, hvad kommer saa Resten os ved? Tag Gløret af, og det paa Timen! Uden Omstændigheder, Antonia; Du veed at jeg kan ingen Modsigelse lide."

Hendes Søsterdatter taug, men satte sig ikke længer imod Don Lorenzo, som med Tantens Samtykke ilede at tage Gløret af. Hvilket et Englehoved vilde sig nu for hans Beundring! Dog var der mere Ynde i det end Skønhed; det var ikke Trækkenes Regelmæssighed, men Blihedens og Kælsens hulde Udtryk, som laande det saamange Tillokkelser. De forskjellige Dele af dette Ansigt vare, enkelt betragtede, langt fra ikke skønne, men det Hele sammentaget krævede Tilbedelse. Endskøndt hendes Huud var hvid og frisk, saa var den dog ikke ganske uden Pletter; hendes Næse vare ikke meget store, eller Nienhaarene meget lange; men derimod lignede hendes Læber modne Kirsebær. Hendes lyse bølgende Haar, omsnoet

af et eneste Baand, flød ned over hendes Barm i en Strøm af Lokker; hendes Bryst var fyldigt og overordentlig skönt; Haand og Arm vare dannede efter den fuldkomneste Symmetrie; hendes milde, blaae Øine aabnede en Himmel af Lyde, og det Krystal, hvori de sømmede, funkede med Diamantens reneſte Glans. Hun syntes neppe at være femten Aar gammel; et skjelmſt Smil ſpøgede om hendes Mund, og røbede en Munterhed, ſom nu blot blev dæmpet af en overmaade ſtor Blufærdighed. Hun ſaae ſig undſeelig om, og hver Gang hendes Øine mødte Lorenzos, ſlog hun dem haſtig ned paa ſin Roſenfrands; hendes Kinder bleve hvide, og hun begyndte at tælle ſine Rugler; men hendes Udfærd viiſde tydelig nok, at hendes Tanker vare ikke ved hendes Forretning.

Lorenzo ſaae paa hende, og i hans ſtirrende Øine kunde man læſe hans Beundring, men Tanten troede, at hun burde undſkyide Antonias falſke Undſeelfe:

"Det er et reent Barn," ſagde den Gamle; "hun kiender ikke den mindſte Smule til Verden! Hun er bleven opdragen i et gammelt Slot i Murcia; den Stakkel! uden andet Selskab end hendes Moder, og hun, ja du milde Gud, hun har ikke mere Forſtand end en maadelig Klog Høne. Og alligevel er det min kiædelige Søſter."

"Og har dog saa liden Forstand?" raabte Don Christoval med forstilt Beundring. "Hvor besynderligt! hvor utroligt!!"

Ikke fandt, Sennor? Er det ikke ganske besynderligt, hvad? Ja, men saadan gaaer det her i Verden; nok er det, Lykken hænger i Skiæget paa somme Mennesker! En ung Adelsmand af allerførste Rang, sætter sig i Hovedet at Elvira kunde giøre Paaastand paa Skisnhed — Paaastand? ja, det fattedes hende sagtens ikke; men Skisnhed? — ja god Morgen! — havde jeg kun villet mæle mig halvt saa meget ud, saa skulde vi nok faae at see — men, det kommer nu ikke dette ved. — Ja — hvad det nu var jeg vilde sige — en ung Adelsmand blev forelsket i hende, og giortede sig med hende uden sin Faders Vidende. Deres Forbindelse blev holdt hemmelig næsten i tre samfulde Aar, men langt om længe kom den da den gamle Marquis for Øren, og De kan sagtens tænke, at denne Tidende var ikke meget glædelig for ham. Han begav sig strax paa Reisen til Cordoba, i det faste Forsæt at bemægtige sig Elvira, og sende hende et Sted hent, hvor man hverken skulde see eller høre fra hende mere."

"Hellige Sanct Paulus! hvor han holdt et Huus, da han mærkede at hun var rømt bort, og seiled til Indien med sin Mand! Han forbandede os allesammen, som om han var besat; min Fader — saa slittig og ærlig en Skomager,

som nogen i Cordoba — fastede han i Fængsel, og til Afsteed var han oven i Riøbet saa grusom, at tage min Søsters lille Dreng med sig, der neppe var to Aar gammel, og som hun ved sin tilfældige Flugt havde maattet lade blive tilbage hos os. Han har vist behandlet det stakkels Barn ganske gudsjammerlig, for et Par Maaneders Tid efter fik vi at vide, at Drengen var død.”

”Det har jo været en skrækkelig gammel Krabat, Sennora!”

”O, et forfærdeligt Menneſte, og ſaa havde han ikke den allermindſte Smag! Skulde De troe det, Sennor? da jeg ſøgte at formilde ham, ſaa kaldte han mig en forbandet Hæx, og onſkede at min Søster maatte, Greven til Straf, blive ligesaa hæslig ſom jeg! — Jeg hæslig! vil De bare betænke det! Men det glemmer jeg ham heller aldrig, om jeg ſaa levede til jeg blev hundrede Aar gammel.”

”Nei, det er alt for latterligt!” raabde Don Chriſtobal. ”Greven, havde ventelig ſkattet ſig alt for lykkelig, om han havde tordeſ bytte den ene Søster bort for den anden!”

”Jesús! Sennor, De er ogsaa alt for artig. Men nok er det, jeg takker min Gud og Skaber, at Greven var ikke af de Tanker. Jo, den ſtakkels Elvira var tidsnok bleven Grevinde! I tretten ſamfulde Aar lader hun ſig riſte og ſtege af den indianſke Soel, ſaa lægger hendes

Mand sig til at døe, og hun kommer tilbage til Spanien, uden at have hverken at bide eller at brænde; ingen Huus havde hun, og heller ingen Penge til at kiope eller leie sig et for. Antonia her, var den Gang endnu et Barn, og det eneste hun havde. Hun fik at vide, at hendes Svigerfader, som blev ved at være usonskelig imod Greven, havde taget sig en anden Kone, med hvem han havde en Søn, der ret skal være et smukt ungt Menneske nu. Den gamle Marquis vilde hverken see sin Søster eller hendes Barn, men lod hende sige: paa det Vilkaar, at hun maatte aldrig mere lade ham høre fra sig, skulde hun faae en lille Pension og frie Værelser paa et gammelt Slot, som han eiede i Murcia. Dette havde været hans ældste Søns Yndlingsopholdssted, og siden hans Flugt fra Spanien kunde den gamle Marquis ikke længer lide det, men lod det staae og forfalde — Min Søster tog imod Tønden, reisde til Murcia, og har opholdt sig der, til i forrige Maaned.

"Og hvad bringer hende nu til Madrid?" spurgte Don Lorenzo, hvem Beundring for den unge Antonia, havde bragt til at tage levende Deel i den snaksomme Samles Fortælling.

"Al, Sennor! Svigerfaderen døde for kort Tid siden, og nu vægrer Forvalteren over Godset sig ved at udbetale hende Pensionen længer. Hun er kommen til Madrid for at bede den nye Herre om, at lade hende beholde de Par

Skillingen, men kiender jeg Verden ret, saa funde hun gierne have spart sig den Uimage. I unge Herrer veed bedre hvad Penge dækker til, end at I skulde ødsle dem bort til gamle Kiellinger. Jeg raadte min Søster, at hun skulde lade Antonia gaae hen med sin Supplik; men jo pyt! det vilde hun ikke vide af at sige. Hun er saa halstarrig, som en Kariolhest. Nu, vil hun ikke følge mit Raad, saa desto værre for hende! Pigebarnet har et ganske fiønt Smule Ansigt; hvem veed? kanske havde det dog hjulpet noget."

"Ah, Sennora," afbrød Don Christoval hende, med et Diekast, hvori Stielmen lagde lidt Kierlighed, "naar et smukt Ansigt kan afgjøre Sagen, hvorfor henvender Deres Søster sig da ikke til Dem?"

"Jesus! min søde Herre, De knuser mig reent med Deres Artighed! men jeg forsikkrer Dem, jeg veed alt for godt, hvor farligt saadant et Foretagende er, at jeg skulde forlade mig paa en ung Kavaleer! nei, nei, jeg har Gud skee Lov og Tak til den Dag i Dag bevaret mit Renomé og Rygte reent og uhesmittet, og altid vidst at holde Mandfolkene tre Skridt fra Livet."

"Det tvivler jeg ingenslunde paa, Sennora. Men — tillad mig blot dette ene Spørgsmaal: — har De Afsky for Egtstanden?"

"Naa, det kan man kalde at spørge reent ud af Posen! Alligevel — det tilstaaer jeg —

at naar en elskværdig Kavaleer just paa det samme meldte sig, saa —

Her vilde hun give Don Christoval et ret fiøent og betydende Biefast; men da hun ulykke- ligvis stede ganske afstelig, saa gif det ham forbi, og ramde just hans Ben. Lorenzo tog sig af Complimenten, og besvarede den med et dybt Bue.

"Er jeg ikke udbede mig Marquiens Navn?" sagde han.

"Marquis de las Cisternas."

"Jeg kiender ham meget nøie. Paa nær- værende Tid er han ikke i Madrid, men man venter ham hver Dag. Det er den bedste Mand af Verden, og dersom den elskværdige Antonia vil tillade mig, at tale hendes Sag hos ham, saa tvivler jeg slet ikke paa, at den jo vil faae det beste Udfald."

Antonia slog sine blaa Dine i Veiret, og takkede ham taus for hans Tilbud med et ubeskrivelig sødt Smil. Leonellas Tilfredshed ytrede sig meget lydeligere. Da hendes Søster datter næsten altid pleiede at tie stille, naar hun var tilstæde, saa holdt hun det for sin Pligt at tale for dem begge, og dette lykkedes hende da ogsaa uden stor Møie, thi at see hende fattes paa Ord, det vilde være noget splinternyt.

"O Sennor!" raabde hun; "De vil giøre Dem vor hele Familie høist forbunden! Jeg tager med tusinde Taksigelser imod Deres Tilbud, og ønsker Dem Guds Velsignelse for Deres edelmo-

dige Forslag. Antonia — men Barn — hvorfor taler Du da ikke? Den gunstige Herre siger Dig en Mængde smukke Ting, og Du sidder som en Saltstotte, og siger ikke et Bogstav, hverken hvidt eller sort!" — —

"Bedste Tante, jeg erkiender fuldkommen, hvor meget" —

"Sy, skam Dig, Antonia! hvor tit og mange Gange har jeg ikke sagt Dig, at Du maae aldrig falde Fokk ind i Taler! Naar har Du nogensinde hørt mig giøre det? Er det Jeres fine Leve-maade i Murcia? Ja, Gud forbarme sig! Den Pige faaer jeg aldrig i mine Dage lært en Ennule Leve-maade. — Men hav dog den Godhed, Sennor," — blev hun ved, og vendte sig om til Don Christoval — "og siig mig, hvorfor Kirken er saa fuld af Menne-sker i Dag?"

"Veed De da ikke, at Ambrosio, Abbeden i Kapuzinerklosteret, præker hver Torsdag i denne Kirke? Hele Madrid gienlyder af Roes over ham. Hidtil har han kun præket tre Gange, men alle de, som have hørt ham, ere blevene saa sedes henrevne af hans Velcalenhed, at det er ligesaa vanskeligt at faae en Plads i Kirken, naar han præker, som Billetter ved den første Korestilling af et nyt Skuespil. De maae dog vist have hørt tale om ham?"

"Ak, min allerkiereste Herre! i Gaar var det jo første Gang, at jeg var saa lykkelig at see

Madrid; og i Cordova veed vi saalidt hvad der passerer i den hele øvrige Verden, at Ambrosios Ravn er aldrig bleven nævnet inden for Byens Mure."

"Da vil De høre det af hver Mands Mund her i Madrid. Han synes at have fortryllet alle Indbyggere, og jeg, som heller ikke endnu har hørt ham præke, forbauses næsten over den Begjæring, som han opvækker. Den Tilbedelse, som Unge og Gamle, Mandfolk og Fruentimmer yde ham, er uden Exempel. Granderne overvælde ham med Foræringer; deres Gemalinder vil ingen anden Skriftesader have end ham, og i hele Byen kiender man ham ikke under andet Navn end den hellige Mand."

Saa er han vist ogsaa af adelig Herkomst, Sennor?

"Det er en Punkt, som endnu altid bliver uafgiort. Den afdøde Superior for Kapuzinerne fandt ham som et Barn, uden for Klosterporten. Alle Forsøg paa at erfare, hvem der vel kunde have sat ham der, vare frugtesløse, og Barnet selv kunde ikke fortælle noget om sine Forældre. Han blev opdragen i Klosteret, og der har han stedse siden opholdt sig. Allerede meget tidlig yttrede Ambrosio stor Lyst til Studeringer og til Ensomhed, og saasnart han havde naaet den tilborlige Alder, aflagde han sit Løfte. Endnu er slet ingen fremkommen, som enten har gjort Paastand paa ham, eller oplyst Hemmeligheden om hans Fødsel. Munkene,

som finde deres Regning ved den Yndest, deres Kloster skaaer i for hans Skyld, have uden Betænkning udspreidt det Rygte, at han er en umiddelbar Gave af den hellige Jomfrue, og hans overordentlig strenge Vandel bekræfter virkeligt ogsaa paa en vis Maade dette Sagn. Nu er han tredive Aar gammel, og hver en Time i dette Tidsrum har han tilbragt ganske affondret fra Verden med Studeringer og hellige Andagtsøvelser. Indtil for tre Uger siden, da han blev valgt til Superior for sin Orden, har man aldrig seet ham uden for Klosterets Mure. Ogsaa nu forlader han det kun om Torsdagen, for at holde en Præken i denne Kirke, og da strømmer hele Madrid sammen her. Man siger at ingen skal besidde grundigere Kundskaber, eller en mere henrivende Betsalenhed. I sin hele Levetid veed man ikke, at han har overtraadt en eneste af sin Ordens Regler; man kan ikke skimte den mindste Feil i hans Character, og sin Rydsfhed skal han have bevaret saa reen, at han ikke engang endnu veed Forskiellen imellem Mand og Kvinde. Almuen holder ham ogsaa for at være en Helgen."

"Kan det gjøre en til Helgen?" spurgde Antonia sagte; "min Gud! saa er jeg en Helgeninde."

"Hellige Sancta Barbara!" raabde Leonella; "hvilket Spørgsmaal! Hy, Barn, skam Dig! det er ingen Materie for unge Piger. Du

skulde lade, som om Du slet ikke vidste, at der var saadan en Ting til i Verden som et Mandfolk; som om Du tænkte, at alle Menneſker vare af samme Kion som Du. Du skulde saadan paa en fin Maade give Folk at forstaae, at Du vidste ikke om et Mandfolk havde Bryſter, Hofter, eller" —

Til Lykke for Antonias Uvidenhed, som hendes Tantes Forclæsning snart vilde have forjaget, gav en almindelig Mumlén i Kirken Præstens Ankomst tilkiende. Donna Leonella reisde sig fra sit Sæde, for desto nœiere at kunne betragte ham, og Antonia fulgte hendes Exempel.

Det var en Mand af ædel Skabning og majestætisk Udseende. Hans Væxt var rank, og hans Ansigt skönt. Han havde en romersk Næse, store, sorte og funklende Øine, overſkyggede af tykke, næsten sammengroete Øienbryne. Hans Ansigtſfarve var brunn, men dog reen; Studer vinger og Mattevaagen havde bleget hans Kinder. Rolighed herskede paa hans glatte, rynkefri Pande, og en Tilfredshed, som malede sig i hvert et Træk, syntes at forkynde en Mand, lige ubekiendt med Sorger og Forbrydelser. Ydmyg bukkede han sig for Forsamlingen, men dog blev der altid en Strenghed i hans Ansigt og hans Væsen, som indgisd enhver Verbødighed, og saa kunde udholde hans Diefast, som baade var fyrigt og igiennemtrængende. Saaledes var

Ambrosio, Kapuzinernes Abbed, med Tilnavn den hellige Mand.

Antonia, hvis Dine vare uafslædig fæstede paa ham, fødte sin Barm bave af en Henrykkelse, som hun endnu hidtil aldrig havde kiendt, og som hun forgieves søgte at forklare sig. Med utaalmelig Længsel ventede hun paa Begyndelsen af Prækenen; og da Munken endelig talde, forkom det hende, som om Tønen af hans Stemme trængde lige ind i hendes Hjertes Jnderste. Endskiøndt ingen af de Tilstædeværende havde saa levende Følelser ved hans Tale, som Antonia, saa lyttede dog enhver efter med Deeltagelse og vemodig Sielefryd. De, for hvem Religionen var ligegyldig, bleve dog henrykte af Ambrosios Bæltalenhed. Medens han talde, fødte enhver sin Opmærksomhed fængslet med uimodstaaelig Kraft, og den dybeste Stiighed herskede i de af Mennesker opfyldte Hvalvinger. Lorenzo selv kunde ikke imodstaae Tryllekræften; han glemte at Antonia sad ved Siden af ham, og lyttede efter Præsten med udeelt Opmærksomhed.

Munken fremsatte Religionens Skionheder i et kraftfuldt, tydeligt og simpelt Sprog. Han forklarede nogle mørke Stæder af den hellige Skrift i en Stil, som overtjede enhver. Hans Talestemme, som baade var klar og dyb, rullede med Tordenhælde, da han angreb Menneskenes Laster, og afmaalede de Straffe, som biede paa dem i hiint tilkommende Liv. Hver en Tilhører

saae tilbage paa sin Fortids Forseelser, og skiald; Lynstraaler syntes allerede at knuse ham, og den evige Fordærvelses Afgrund at aabne sig for hans Fodder! Men da Ambrosio gik over til et andet Emne, da han talte om en ubesmitte Samvittigheds salige Glæde, om den stolte, skionne Udsigt, som Evigheden aabner for den rene Siel, om den Løn, som venter den i den evige Herligheds Regioner, — da faldt hans Tilhørere hvorledes deres bortskrækkede Livsaansder lidt efter lidt samlede sig igjen. Med Tillid overgave de sig til deres Dommers Barmhertighed; med Henrykkelse stode de paa Præstens trøstende Ord, og da nu hans store, fyldige Stemme hørde sig til Melodier, bleve de henrykkede i hine salige Egne, som han med saa glimrende og glødende Farver afmalede for Indbildningskraften.

Talen havde været temmelig længe, og alligevel ønskede Forsamlingen da den var ude, at høre endnu mere. Endskiønt Munken havde holdt op at tale, saa herskede der dog endnu en entusiastisk Tausshed i Kirken. Da Fortryllesen lidt efter lidt ophørde, saa yttrede den almindelige Beundring sig i en forstaaelig Lyd. Ambrosio steg ned af Prækestolen, Tilhørerne trængte sig om ham, overrødde ham med Velsignelsesonsker, faldt paa Knæ for ham, og kyssede Sommene af hans Klædebon. Han gik langsom forbi, med Hænderne lagte korsviis over hans Bryst,

hen til den Dør, som gik op til det Indvendige af Abbediet, og uden for hvilken hans Munk biede paa ham. Han gik op ad nogle Trappetrin, og da han var kommen paa det øverste, vendte han sig om til sit Følge med nogle takkende og formanende Ord. Medens han talde faldt hans Rosenkrands, som bestod af store Umbrafugler ud af Haanden paa ham, og ned imellem den Mængde Mennesker, som omringede ham. Hver som fik en af disse smaae Kugler, giemte den som en hellig Reliquie; om det endogsaa havde været den hellige Krands's egen trefold velsignede Rosenkrands, saa kunde man ikke have trættes mere om den. Munken smilede over deres Begierlighed, udsagde Velsignelsen, og forlod Kirken, endnu altid med Ydmyghed i hver en Mine. Var denne Ydmyghed ogsaa i hans Hierte? —

Antonias Dine fulgte ham med Ængstelighed. Da Døren blev lukket i efter ham, var det som om hun havde mistet nogen, der var fornøden for hendes Lykke. En Taare trillede sagte ned over hendes Kinder. "Han er adskilt fra hele Verden," sagde hun ved sig selv; "hvemt veed om jeg nogensinde faaer ham mere at see?"

Da hun tørrede sine Dine, lagde Lorenzo Mærke dertil.

"Er De tilfreds med vores Taler?" sagde han; "eller troer De, at Madrid sætter for høi Priis paa hans Talenter?"

Antonias Hierte var saa fuldt af Beundring for Munkens, at hun med den varmeste Attraa greb denne Leilighed til at tale om ham; desuden sølde hun sig nu mindre hindret af sin overordentlige Undseelighed, thi hun ansaae ikke længer Lorenzo for nogen aldeles fremmed.

"O! han overgaaer uendelig meget alle mine Forventninger;" svarede hun; "indtil dette Dieblif har jeg intet Begreb havt om Bøstalheds Magt. Men da han talde, indgiød hans Stemme mig strax saa megen Deeltagelse, saa megen Agtelse, ja, jeg kunde næsten sige saa megen Godhed for ham, at jeg selv forbauses over mine Følelsers Styrke."

Lorenzo smilede over den Energie, som laae i ethvert af hendes Udtryk.

"De er ung," sagde han; "De træder just ind i Livet; Deres Hierte, som er ubekiendt med Verden, og fuldt af Barme og levende Følelser, tager med Attraa imod det første Indtryk. Da De selv ingen List eller Svig nærer, saa tiltroer De heller ingen Anden den; De seer Verden igien, nem Deres egen Sandheds og Uskylds Riggert, og troer, at alle de Mennecker, som omringe Dem, fortjene Deres Tillid og Agtelse. Hvor det er Skade, at disse yndige Drømme snart maae forsvinde! hvor det er Skade, at de maae snart opdage Mennekkenes nedrige Tænkemaade, og vogte Dem for Deres Medskabninger, som for Deres Fiender!"

"Ah, Sennor!" svarede Antonia; "mine Forældres ulykkelige Stiebne har kun vist mig alt for mange sørgelige Exempler paa Verdens Froløshed! Men, det siger mit Hierte mig, i det nærværende Tilfælde kan Sympathiens Barm ikke have skuffet mig."

"I det nærværende Tilfælde vil jeg indrømme Dem det. Ambrosios Character er i enhver Henseende upaafagelig, og et Menneſke, som har tilbragt sin hele Levetid inden for et Klosters Mure, kan ikke have faaet Leilighed til at synde, om han endogsaa havde Lyst dertil. Dog nu, da hans nye Embedspligter nøde ham til at træde ind i Verden, og vandre ad Fristelsens Bane, nu vil det først somme sig for ham, at lade sine Dyders Glands skinne. Prøven er farlig; han staaer just i den Livsperiode, da Lidenskaberne ere meest mægtige, tæleløse og despotiske; hans erhvervede hæderlige Rygte vil vise ham Forførelsen, som et glimrende Offer, Rygheden vil laane Fornøielsernes Loffemad en forøget Tryllekraft, ja endogsaa de Talenter, hvormed Naturen har udrustet ham, ville bidrage til hans Fald, da de lette ham Midlerne, til at naae sit Diemeed. Faa, faare faa vilde seirrige forlade en saa haard Kamp"

"Ah! Ambrosio vil vist være en af disse faa."

"Det tvibler jeg selv ikke paa; han er i enhver Henseende en Undtagelse fra det menneſke"

stelige Kion i Almindelighed, og forgieves vilde Avind søge om en Plet hos ham."

"Sennor, hvor denne Forsikkring glæder mig! Den giver mig Mod til at nære min gunstige Fordom for ham, og De veed ikke, hvor mangen Sorg det vilde have voldt mig, at quæle denne Kærlighed! O, kiereste, bedste Tante, bed De min Moder om at antage ham til vores Skrivtefader."

"Jeg bede hende derom?" svarede Leonella; "nei, det falder mig vist aldrig ind, det kan Du være ganske sikker paa. Jeg kan slet ikke lide den Herr Ambrosio; han har saadant noget strengt i sit Væsen, saa jeg skielvede og bævede over mit hele Legeme. Var han min Skrivtefader, saa havde jeg aldrig Mod til at sige ham blot Halvdelen af mine Smaae-Forseelser, og det vilde see godt ud! Nei, Mæge til det forfærdelige Menneske har jeg endnu aldrig i mine livsfødte Dage seet. Hans Beskrivelse over den onde Aand — Gud være os naadig! — den havde nær gjort mig forrykt i Hovedet, og da han talte om de stakkels Syndere, saa lod det jo, som om han strax vilde til at sluge dem."

"De har fuldkommen Ret, Sennora," svarede Don Christoval. "Alt for stor Streng-
hed skal være Ambrosios eneste Feil. Da han selv er fri for menneskelige Svagheder, saa har han ikke Overbærelse nok med Andres, og end-
skiøndt hans Domme altid ere yderst retfærdige

og upartiske, saa har han dog allerede under sin Bestyrelse over Munkene givet nogle Beviser paa sin Haardhed. — Men — jeg seer at Trængselen er næsten forbi; vil de tillade os, at ledsage Dem hjem?"

"Jesús, Sennor!" raabde Leonessa, og gjorde sig Umage for at blive rød. "Det tilstødede jeg ikke for al Verdens Guld! Jo, fulgte saadan en allerkiereste Kavaler mig hjem, saa vilde min Søster — De troer aldrig, hvor nøieregnende hun er med saadanne Ting — holde en ganske artig Sparlagens Præken for mig; jeg vilde baade faae læst og paa skreven. Desuden ønskede jeg heller, at De just ikke saa strax kom med Deres Forslag." —

"Mit Forslag? jeg forsikkrer Dem, Sennora." —

"O Sennor, jeg tvivler slet ikke paa, at De jo mener med alle Forsikkringerne om Deres Længsel og Utaalmødighed, men — jeg maae sandelig udbede mig nogen Tid til at betænke mig i. Det sømmede sig ingenslunde for min Delicateffe, om jeg saadan ved den allersførste Samtale vilde tage imod Deres Haand."

"Min Haand, Sennora? saa sandt, som Gud lever" —

"O, min hiertens kiere Herre, dersom De elsker mig, saa plag mig nu ikke mere! Jeg vil ansee deres Føielighed som et Beviis paa Deres Elskov; i Morgen skal De høre fra mig.

Lev nu vel saalænge! — Men, det er sandt, tør jeg udbede mig Herrernes Navne?"

"Min Ven," svarede Lorenzo; "er Greb Ossorio, og jeg hedder Lorenzo de Medina."

"Tusend Tak. Hvad Dem angaaer, Don Lorenzo, saa vil jeg melde min Søster Deres gunstige Tilbud, og saa snart muligt lade Dem vide hendes Beslutning. Hvor finder jeg Dem, om jeg tør spørge?"

"Jeg opholder mig steds i Hertugens af Medinas Pallads."

"Nu, saa skal De ganske sikkert faae Bud fra mig. Lev vel, mine Herrer. — Og De, Herr Greve, jeg beder Dem, tæm Deres overordentlige hæftige Lidenskaber. Alligevel — for at overtyde Dem om, at De ikke mishager mig, og for at frelse Dem fra Fortvivlelsens sorte Grav, saa modtag dette Tegn paa min Yndest, og husk stundum paa den fraværende Leonella."

Med disse Ord rakte hun en fortorret, rynket Haand hen til sin formeente Tilbeder, der kysede den med saa liden Artighed og saa øiensynlig Evang, at Lorenzo neppe kunde bære sig for at lee af fuld Hals. Leonella ilede nu ud af Kirken; den elskværdige Antonia fulgte taus bag efter hende; men i Kirkedøren vendte hun sig dog endnu engang uvilkaarlig om, og saae paa Lorenzo. Han bukkede til Afsked, hun takkede og var forfunden.

"Jo, Lorenzo!" sagde Don Christoval, saasnart de vare allene; "der har De indviklet mig i en deilig Kierlighedshandel! For at staae Dem bi i Deres Hensigter med Antonia, siger jeg Tanten et Par intetsigende Høfligheder, og inden en Time er omme, staaer jeg lige paa Randen af den hellige Egtestand! Hvad kan vel lønne mig for de bittere Lidelser jeg har udsaaet for Deres Skyld? hvad kan betale mig mit Ryk paa den forbandede gamle Hexes kindvisne Palle? Diavolo! Det har efterladt sig saadan en Stank paa min Læber, at jeg i samfulde fire Uger vil komme til at lugte af Hvideløg. Gaaer jeg engang og spadserer i Prado, saa vil man holde mig for en omvandrende Eggekage eller for et Løg, som begynder at gaae i Krø!"

"Min stakkels Greve," svarede Lorenzo; „De har rigtig nok viist mig denne Tjeneste med nogen Fare; men jeg troer dog langt fra ikke at De endnu har overstaaet alle Deres Lidelser, thi jeg maae tvertimod bede Dem om at fortsætte Deres Amourette endnu i nogen Tid."

"En Bøn, hvoraf jeg slutter, at den lille Antonia har gjort temmelig stærkt Indtryk paa Dem."

„Det er ubeskriveligt, hvor meget hun har fortryllet mig. Siden min Faders Død har Hertugen af Medina yttret sit Ønske for mig at see mig giøt; hidtil har jeg ladet som om jeg ikke forstod hans Vink; men det jeg nu har seet" —

"Og hvad har De da nu seet? Ved Gud, Don Lorenzo, De vil dog vel ikke være saa gal at giøte Dem med en flittig og ærlig Skomagers Datterdatter fra Cordova?"

"De glemmer, at hun tillige er en Sonnes datter af den nylig afdøde Marquis de las Cisternas. Dog hvad gielder vel Byrd og Rang her? jeg sværger Dem til, jeg har endnu aldrig seet nogen interessantere Pige end Antonia."

"Det er meget muligt; men derfor vil De dog vel ikke strax gaae hen og giøte Dem med hende?"

"Og hvorfor ikke, kære Greve? Jeg er riig nok for os begge; thi De veed, at min Onkel tænker meget ædelmodigt i denne Punkt. Kiender jeg Raymond de las Cisternas ret, saa vil han vist nok gierne erkiende Antonia for sin Broderdatter. Jeg var et foragteligt Menneske, hvis jeg kunde ønske at komme til at eie hende ved andet end Egetskab; og ved Gud, hun synes at forene alle de Egenheder, hvorved en Kone kan giøre mig lykkelig; — hun er ung, elskværdig, artig, har et sølende Herte" —

"Et sølende Herte? Hun sagde jo slet ikke andet end Ja og Nei."

"Ikke meget mere, det tilstaaer jeg — men hun sagde dog altid begge Dele paa rette Sted."

"Saa? gjorde hun det? — Med Forlov at sige, det kalder jeg at argumentere som en

sand Elsker, og med saadan en spængslærd Cæsuisst tør jeg ikke længere trættes." — Men hvad mener De om vi nu gik paa Comedien?

"Det kan jeg ikke. Jeg kom først i Gaar Aftes til Madrid, og har ikke endnu haft Stunder til at besøge min Søster. De veed at hendes Kloster ligger i denne Gade, og jeg var just paa Veien derhen, da den Mængde Mennesker som jeg saae strømle her ind i Kirken, opvakte min Nysgierrighed. Nu vil jeg iværksætte mit første Forsæt, og tilbringer ventelig Aftenen i Talestuen med min Søster."

"Deres Søster i et Kloster, siger De? dog jo, det er sandt; jeg havde glemt det. Og hvorledes lever Donna Agnes? det undrer mig, Don Lorenzo, hvordan det kunde falde Dem ind, at indspærre saadan en elskværdig Pige i et Kloster!"

"Sligt falde mig ind, Don Christoval? — hvor er det muligt, at De kan tiltroe mig saadant et Tyranni? De veed jo at hun valgde Sløret af egen Tilskyndelse, og at særdeles Omstændigheder bragde hende til at ønske Afsondring fra Verden. Jeg anvendte alt hvad der stod i mit Magt, for at overtale hende til at forandre sin Beslutning; men mine Bestræbelser vare frugtesløse, og jeg mistede en Søster!"

"Desto bedre for Dem; De vinder dog altid betydeligt ved dette Tab; husker jeg ret, saa

havde Donna Agnes en Arvepart af ti Tusende Pistoler, hvoraf Halvdelen tilfaldt Deres Høi-velbaarenhed. Ved Sanct Jago! gid jeg havde et halvhundrede saadanne Søstre! jeg vilde miste dem allesammen, uden at fælde en eneste Taare derved."

"Hvordan, Greve?" raabde Lorenzo med Brede; "anseer De mig for at være saa nederdrægtig, at jeg skulde have bestyrket min Søster i hendes Beslutning? troer De, at det foragtelige Ønske at komme i Besiddelse af hendes Formue? —"

"Hyperligt! bliv saa ved, Don Lorenzo! — Hvor han bruser i Veiret! Himlen give, at Antonia maae formilde denne Jld, thi ellers brække vi to vist Halsen paa hinanden, inden i Dag fiorten Dage. Men for i det mindste nu at afværge saadan en tragisk Katastrophe, trækker jeg mig tilbage, og viger Dem Pladsen. Adio, min Herr Ridder af Bierget Aetna! temperer Deres Hidsigthed, og glem ikke, at De kan gjøre Regning paa min Tieneste, naar det kommer an paa at binde den gamle Pulverhex nogen Sniksnak paa Ermer."

Dette sagde han, og ilede ud af Kirken.

"En loierlig Kyh!" sagde Lorenzo; "hvor det dog er Skade at han med sin hyperlige Hierte gjør sig kun saa liden Umage for at tænke rigtig!"

Nu mørknedes det mere og mere. Lamperne vare endnu ikke tændte. Den opstaaende

Maanes svage Straaler kunde neppe trænge igiennem Kirkens gothiske Mørke. Lorenzo sølte, at han var ikke istand til at forlade dette Sted. Den Tomhed, som Antonias Bortgang havde efterladt sig i hans Siel, og hans Søsters Opoffrelse, som Don Christoval just nylig havde fremstillet for hans Indbildningskraft, satte ham i en vis tungsindig Stæmning, som kun passede alt for vel til den skumle Høitidelighed, der omringede ham. Han hvilede sig endnu stedse op imod den syvende Pille fra Prækestolen af. En mild kislidig Vind susede igiennem de øde Høvelinger; Maanestinnen, som igiennem de malede Ruder listede sig ind i Kirken, overmalede Figurerne paa Kirkeloftet og de massive Piller med tusinde forskellige Slags Lys og Skygge. Rundt om herskede en almindelig Stilhed, som kun stundum blev afbrudt ved at høre Dørene slaaes i inde i Abbediet tæt ved.

Den herskende Tausshed og Stedets Ensomhed nærede Lorenzo's Anlæg til Tungsinde kun endnu mere. Han kastede sig paa en Bænk, og overlod sig ganske til sin Fantasies Blændværk. Han tænkte paa sit Sivtermaal med Antonia, paa de Hindringer, som kunde sætte sig imod hans Ønsker, og tusinde rigtig nok sørgelige, men dog ikke ubehagelige Synier skiftedes til at svæve for hans Indbildningskraft. Uformærket overraskede Sønnen ham, og hans rolige høiti-

delige Sindsstemning, medens han var vaagen, havde ogsaa sin Indskydelse paa hans Slummer. Det forekom ham endnu stødse at han var i Kapuzinernes Kirke, men den var ikke længer mørk og eensom. En Mængde Sol-Lyskroner kastede deres Glans paa de høje Hvælvinger; under fjerne Chorer's henrivende Sang giennembarvede Orgelets Melodier Templet; Alteret syntes at være prydet til en stor Høitid; rundt omkring det stod et glimrende Selskab, og tæt ved det saae han Antonia staae i en sneehvid Brude-drage, og rødme med den jomfruelige Blufærdigheds ubeskrivelige Ynde.

Halv haabende og halv frygtende stirrede Lorenzo hen paa Skuepladsen foran sig. Paa eengang sprang Abbediets Dør op, og han saae den Præst, som han nylig havde hørt med saamegen Beundring, komme ud, efterfulgt af en lang Skare Munk. Præsten nærmede sig til Antonia.

"Og hvor er Brudgommen?" syntes han, at Kapuzineren sagde.

Antonia saae sig bange om i Kirken. Ubilkaarlig traadte Unglingen et Par Skridt frem. Hun saae ham; Glædens Rødme blussede paa hendes Kinder; venlig vinkte hun ad ham med Haanden. Han adlød, fløi hen til hende, og kastede sig for hendes Fødder.

Hun gik lidt tilbage; og efter et Minuts Forløb saae hun paa ham med den inderligste

Sielefryd. "Ja," raabde hun; "min Brudgom! min bestemte Brudgom!"

Med disse Ord vilde hun styrte sig i hans Kavntag, men førend han havde Stunder til at trykke hende op til sit Hierte, styrtede en Ubeskiendt sig ind imellem dem. Hans Skabning var gigantisk; hans Ansigtsfarve mørkebrun og hans Ansyn vildt og skrækkeligt; hans Mund udaandede Ild damp, og paa hans Pande stod Kreuzen med læselige Bogstaver: — "Stolthed! Velslyst! Umenneskelighed!"

Antonia freg høit i Veiret. Uhyret greb hende i sine Arme, sprang op paa Alteret med hende, og martrede hende med sine forhadte Siere tegn. Hendes Stræben at rive sig løs fra ham var forgievet. Lorenzo stsi hende til Hielp; men førend han kunde komme hen til hende, hørdes der et stærkt Jordenkræld. I et Dieblisk syntes Kirken at styrte sammen i Ruiner, Munkene flygtede med Angestskrig, Lysekronerne sluktedes, Alteret sank ned i Jorden, og paa det Sted, hvor det havde staaet, aabnede nu en Afgrund sig, som udspyede Ildstyer. Med høi og rædsom Hulen foer Uhyret ned i Svælget, og søgte i Kaldet at trække Antonia med sig. Men forgievet. Understøttet af en overmenneskelig Magt, red hun sig ud af hans Kavntag, men hendes hvide Dragt blev i hans Vold. I samme Dieblisk spirede to Vinger af ætherisk Glans ud af

Antonias Skuldre. Hun svingede sig i Veiret, og i Flugten raabde hun "Elskede Lorenzo, hifset families vil igien!"

Og nu aabnede den høie Kirkehvelving sig; harmoniske Stemmer gienløde mellem Hallerne, og den G'orie, som tog imod Antonia, og omringede hende, bestod af Straaler af saadan en himmelsk Glæde, at den blændede Lorenzos Bine. Ude af sig selv, sank han uden Selbetsvidsthed omkuld paa Jorden.

Da han vaagnede, laae han udstrakt paa Kirkegulvet; Kirken var oplyst, og langt borte konedes Hymnernes Sang. I en Tidlang kunde Lorenzo ikke ret troe, at det han havde seet var en Drøm, saa stærkt Indtryk havde det giort paa hans Indbildningskraft. Han fattede sig lidt, og begreb nu hvori Blændværket bestod: medens han sov havde man tændt Lysekronerne, og den Musik han hørte, var den hvormed Munkene høitideligholdt deres Aftensang inde i Abbediets Kapel.

Lorenzo reisde sig, og vilde nu, stedse fordybt i Mindet om den besynderlige Drøm, besøge sin Søster. Han nærmede sig allerede til Kirkedøren, da han blev giort opmærksom ved en Skygge, som han saae lisse sig langs med Muren ligeoverfor. Han figgede nu næiere til, og blev snart en Mand vaer, som indsvæbt i en Kappe, lod til at see sig ængstelig om, for at erfare om ingen lagde Mærke til ham. Kun

saare faa Mennesker ere fri for Nysgierrighedens Indflydelse. Den Ubekiendte syntes med Engstelighed at ville dølge sit Grinde i Kirken, og denne Omstændighed var det just, som forøgede Lorenzos Ønske at opdage hvad han kunde have i Sind.

Men vor Helt vidste vel at han havde ingen Ret til at trænge ind i denne ubekiendte Kavaleers Hemmeligheder.

"Jeg vil gaae," sagde Lorenzo. Og Lorenzo blev hvor han var.

Skjuggen af den høie Kirkepille skulde ham virkelig ogsaa for den Ubekiendte, som sneg sig haersomt videre frem. Tilslidst tog han et Brev frem, som han havde gienit inden for Kappen, og lagde det hurtig ved Siden af en kolossalst Billedstøtte af den hellige Frands. Nu trak han sig hurtig tilbage, og skulde sig i en Krog af Kirken, temmelig langt fra den Niche, hvori Billedstøtten stod.

"Saa!" sagde Lorenzo ved sig selv, "altsaa er det ikke andet end en dum Kierlighedshandel; og siden jeg ikke har videre dermed at gjøre, saa er det vel bedst at jeg gaaer min Vej."

Sandt at sige, havde det lige indtil dette Dieblis aldrig faldet ham ind, at han kunde have noget at gjøre dermed, men han troede dog at han burde undskyldte sin Nysgierrighed lidt for sig selv. Nu gjorde han atter et Forsøg paa at komme ud af Kirken. Han naaede ogsaa vir-

felig Kirkedøren uden mindste Anstødssteen, men der stod nu engang Skreven, at han i denne Aften skulde aflægge endnu et Besøg der. Da han gik ned ad Trappen, før at komme ud paa Gaden, rendte en ham paa Armen med saadan en Voldsomhed, at de vare begge to nær ved at falde omkuld. Lorenzo lagde Haanden paa sin Kaarde.

"Señor!" sagde han; "hvad er det for en uartig Dyrskel?"

"Ha, er det Dem, Medina?" svarede den anden, paa hvis Næse Lorenzo strax gienkiendte Don Christoval; "De er den største Lykkens Pamphilius paa hele Jordkloden, at de ikke har forladt Kirken, førend jeg kom tilbage. Gaae ind! gaae ind! min bedste, kiereste Ven! Nu har vi dem her paa Timen!"

"Hvem har vi her paa Timen?"

"Den gamle Høne med alle hendes nysselige smaae Kyllinger. Gaae bare ind, siger jeg Dem, saa skal De faae den hele Historie at vide."

Lorenzo gik igien ind i Kirken med ham, og de skulde dem bag ved den hellige Grands's Sivte.

"Nu," sagde vor Helt; "for jeg da spørge Dem om, hvad De vil sige med al denne Henrykkelse og Hastværk?"

"O Lorenzo, vi vil faae guddommelige Ting at see! Priorinden i Sancta Claras Kloster kommer herhen med alle hendes Nonner. De

maae bide, at den fromme Pater Ambrosio (Gud lönne ham derfor!) gaaer ikke for al Verdens Guld uden for sit kiære Abbedies Helligdomme. Ethvert Kloster, som er lidt paa Roden, maae dog i det mindste eengang have den hellige Mand til Skrivtesfader, og altsaa maae Konnens Glutterne besøge ham i hans Abbedie, thi kommer Bierget ikke til Mahomet, saa kommer Mahomet ikke til Bierget. Priorinden af Sancta Clara, som ikke vil have at bestille med saadanne urene Dine, som (med Forlov at sige) baade Deres Hoivelbaarenheds og Deres underdanige Tieners ere, finder for godt at lede sin hellige Hiord til Skrivte om Nattetider. Hun kommer ind i Abbediets Kapel ad hiin LønsDør. Dørvogtersten i Sancta Clara, et godt gammelt Barn og min fortrolige Veninde, har nu nylig forsikket mig, at den hele Skare vilde være her inden saa Minuter. Er det ikke et Besøg efter Deres Smag, min kiære Lorenzo? Vi vil faae nogle af de smukkeste Ansigter i hele Madrid at see."

"Troer De mig, Christoval, vi faaer slet intet at see. Konnerne har jo altid Slør for."

"Nei, nei vist ikke! det veed jeg bedre. Naar de ere i Kirken, saa tager de altid Slørret fra, af Erbødighed for Stedets Skyns helgen. — Lyd! der kommer de. Vær nu smulrolig! — See nu selv om jeg ikke har Ret, og troe mig saa bedre en anden Gang."

“Godt,” tænkte Lorenzo; “maaskee kan jeg ved samme Leilighed opdage, hvem det er, som staaer i Forstaaelse med den hemmelighedsfulde Fremmede.”

Don Christoval havde neppe sagt det sidste Ord, førend Priorinden af Sancta Clara allerede kom, efterfulgt af en lang Skare Nonner. I det Dieblig enhver af dem traadte ind i Kirken, slog hun sit Slør tilbage. Priorinden lagde begge sine Hænder overkors paa sit Bryst, og i det hun gik forbi Sanct Brands, Kirkens Skytspatron, bøiede hun sit Hoved meget dybt ned. Nonnerne fulgte hendes Exempel, og mange vare allerede gaaet videre frem, uden endnu at have tilfredsstillet Lorenzos Nysgjerrighed. Han mistvivlede allerede næsten om at see Hemmeligheden oplyst, da en af Nonnerne, i det hun nettede for den hellige Brands, lod sin Rosenkrands falde fra sig, som om det faldt af Vandare. Da hun bukkede sig ned, for at tage den op, straaede Lyset lige i Ansigtet paa hende. I samme Dieblig skyndte hun sig at snappe Brevet, som sad ved Foden af Billedstøtten, puttede det ind i sin Barm, og skyndte sig at komme hen igien paa sin forrige Plads i Processionen.

“Aha!” sagde Don Christoval ganske sagte; “der har vi vist en lille Intrigue.”

“Bed Himlen, det var Agnes!” raabde Lorenzo.

“Hvad! Deres Gæster? Diavolo! saa kommer ventelig nogen til at undgielde vor Staaen paa Luur.”

“Ja, det skal han, og det ufortøvet!” svarede den opbragte Broder.

Den gudfrygtige Procession var nu kommen ind i Abbediet; og Døren blev lukket i efter den. I samme Dieblis forlod den Ubekiendte sit Smuthul, og ilede hen ad Kirkedøren til. Førend han kunde komme ud, blev han Medina vaer, som traadte i Veien for ham. Den Fremmede trak sig hastig tilbage, og trykkede sin Hat ned i Dinene.

“Søg ikke at undvige mig!” raabde Lorenzo; “jeg vil vide hvem De er, og hvad der stod i hiint Brev?”

“I hiint Brev?” gientog den Ubekiendte; “og med hvad Ret gjør De mig saadant et Spørgsmaal?”

“Med en Ret, som jeg nu skammer mig ved; men det tilkommer ikke Dem at spørge mig. Enten tilfredsstil min Nysgierrighed med den nysigtigste Omstændelighed, eller svar mig med Deres Kaarde.”

“Den sidste Maade vil vel være den korteste;” svarede den Anden, og trak blank; “frisk, Senor. Jeg er færdig.”

Ude af sig selv af Harmen, ilede Lorenzo til Angreb, og de to Modstandere havde allerede fægtet nogle Diebliske, førend Christoval, som

nu havde mere Sindighed end nogen af de andre to, kunde komme til at kaste sig imellem deres Baaben.

"Hold inde, Medina!" raabde han; "betænker De Følgerne af at udøse Blod paa et helligt Sted?"

Den Fremmede lod strax sin Kaarde synke.

"Medina?" raabde han, "Almægtige Gud! er det muligt? Lorenzo, har De da ganske glemt Raymond de las Cisteras?"

Lorenzos Forundring voxede høert. Diebligt. Raymond nærmede sig til ham; men med en mistroisk Mine trak han sin Haand tilbage, som Raymond vilde tage fat paa.

"De her, Marquis? Hvad betyder det? De i en hemmelig Brevveksling med min Søster, hvis Helligenhed — —"

"Altid har tilhørt, altid vil tilhøre mig. Men dette Sted er ikke passende til nogen Forklaring. Vil De have den Godhed at følge hiemt med mig, saa skal De erfare alleting. — Hvem er denne Herre?"

"En, som jeg troer at De har seet tilforn;" svarede Don Christoval; "endskiøndt formodentlig ikke i nogen Kirke."

"Grev Ossorio?"

"Jegen Person, Marquis."

"Jeg har intet imod, at De erfarer min Hemmelighed, thi jeg kan stole paa Deres Tausbed."

"Deri har De bedre Tanker om mig, end jeg selv, og derfor maae jeg frabede mig Deres Kortrolighed. Gaae De Deres Vej, jeg gaaer min. Hvor finder man Dem, Marquis?"

"Som sædvanlig: i Hotel de las Cisternas; men læg Mærke til at jeg opholder mig der incognito, og naar De vil tale med mig, saa spørg om Alphonso d'Alvarada."

"Godt, godt! Lykke paa Reisen, mine Herrer!" sagde Don Christoval, og forlod dem.

"De, Marquis," sagde Lorenzo i en forbauset Tone, "De, Alphonso d'Alvarada?"

"Ja, jeg, Lorenzo; men, hvis De ikke har hørt min Historie af Deres Søster, saa maae jeg fortælle Dem mange Ting, som vil sætte Dem i Forundring. Følg ufortøvet med mig til mit Hotel."

De kom Kapuzinernes Portner ind i Kirken, for at lukke Dørrerne i til Natten. De to Herrer begave sig strax paa Veien, og ilede saa hastig som de kunde til Palladset de las Cisternas.

"Maa, Antonia," sagde Lanten, saasnart de vare komne ud af Kirken; "hvad tænker Du vel om vore to Tilbedere? Don Lorenzo lader virkelig til at være en ret artig, god ung Mand; Han vilde Dig nogen Opmærksomhed,

og hvemt veed, hvad det kan blive til? Men den Don Christoval, det kan jeg frit bande paa, det er en sand Fugl Phoenix af Hosflighed; han er nu saa artig! saa maneerlig! saa om og saa pathetisk! ret saa det er en Lyst! Ja, det maae jeg sige, skulde nogen Mandsperson i Verden kunne overtale mig til at bryde mit Lofte: aldrig at giøbe mig, saa maatte det være ham. — Du seer, Antonia, at alleting gaaer netop saaledes som jeg sagde Dig: saasnart jeg lod mig see i Madrid, vidste jeg strax, at jeg vilde blive omringet af Tilbedere. Lagde Du Mærke til den Virkning der gjorde paa Greben, den Gang jeg tog mit Elær af? Saae Du med hvilken Fyrighed han kyssede min Haand, da jeg rakte ham den? Ja, det veed jeg, har jeg nogensinde i mine Dage seet sand Kierlighed, saa stod den afmalet i Don Christovals Physiognomie.

Antonia havde nu rigtig nok lagt Mærke til den Grimasse, hvormed Don Christoval kyssede den bemeldte Haand; men fordi hun uddrog sig andre Slutninger deraf, end Tanten, saa var hun flog nok til at tie.

Dette skal være en temmelig stor Sielendhed hos et Fruentimmer, og vi troe derfor at denne Omstændighed bør anføres som noget mærkværdigt.

Den gamle Dame fortsatte sin Samtale med Antonia i samme Tone, indtil de kom til den Gade, hvor de boede. Her kunde de ikke

paa hundrede Skridt nærme med til deres Dor; thi en stor Mængde Mennesker havde forsamlet sig uden for den; de stillede sig derfor ligeover for paa den anden Side af Gaden, og søgte at faae at vide, hvad der kunde have bragt alle disse Folk sammen. Efter nogle Minuters Forløb gjorde Sværmen en Kreds, i hvis Midte Antonia fik Die paa et overordentlig høit Fruentimmer, som med tusende, ælsomme Ansigtssfordreielser snoede sig mange Gange rundt. Hendes Dragt var sammensæt af Strimler af allehaande brogede Silketøier og Lærreder, fantastisk, men dog ikke uden Smag. Paa Hovedet havde hun et Slags Turban, udsmykket med Blinrankeblade og Markblomster. Hendes Ansigt lod til at være meget forbrændt af Solen, og var mørk olivenfarvet; hendes Ansyn var fyrigt, men dog laae der noget besynderligt deri. Hun havde en lang sort Klæp i Haanden, hvormed hun af og til tegnede allehaande sælsomme Figurer i Sandet, og dansede siden rundt om dem i alle Banvittighedens excentriske Stillinger. Pludselig afbrød hun sin Dans, og efter at hun hastig havde snoet sig tre Gange omkring, sang hun de følgende uordentlige Linier:

“Unge Mr, troe mig min Kunst
 er intet Blendværk, som Dig daaror.
 Her i mit Tryllespeil stuer Du
 den Mand Du engang til Rage kaarer.

Skiebne's Bog er i min Vold;
 jeg i den læser; Tegn udlægger.
 Noie jeg veed alt hvad hande skal;
 til Jordens Grundvold min Magt sig strækker.

Paa mit Bud selv Solen flyer,
 og Mærke folder Himlens Due;
 aarvaagen Drage strax slumrer ind,
 og sorte Diable den rædsomt erue.

Skjærmet ved min Tryllestav
 i Hexes Samfund stolt jeg throner,
 trodser Besværgeres Magie,
 og knuser Slangers og Skorpioners.

Pige, Tillid til min Konst
 vil tryk i Nøden Dig bevare;
 værne Din fævre Ungdoms Aar,
 frelse Dig fra Forsførelsens Snare.

Mangen Art jeg kiender grant,
 hvori forborgens Kraft kan gløde:
 Urter, som tænde Kierlighed;
 andre, som Elfskovs Marter forsøde.

Hører derfor agtsom paa
 hvad Spaadoms Aand mig kan tilsiige;
 og I da tit erfare skal,
 at jeg er sendt fra Sandheds Rige!

Da det ubekiendte Fruentimmer havde holdt op at synge, sagde Antonia: "Kiære Tante! den Stakkell er vist gal!"

"Gal, Barn? nei, Pokker heller; det er en liderlig Skidde, en Ziguenerinde, et Slags Vagabunder, som bestille intet andet end at løbe Landet igiennem, for at fortælle Løgne og snyde flittelige Folk for deres Penge. Sy, det stemme Pas! Var jeg Konge i Spanien, saa skulde enhver af dem brændes levende, som efter tre Ugers Forløb opholdt sig inden for mine Grændser!"

Dette sagde hun saa høit, at Ziguenerinden kunde tydelig høre det. Nu trængde hun sig strax igiennem Hoben, og hen til vore to Damer. Hun hilste efter østerlandsk Skik tre Gange, og vendte sig derpaa om til Antonia.

Ziguenerinden.

"Kiære Pige, hør og agt paa mig!
 Underfulde Ting jeg siger Dig;
 Intet frygt, min Hu er god;
 Vilis mig Haanden; og fat Mod!"

"Bedste Tante!" sagde Antonia, "tillad, at jeg blot denne ene Gang maae faae min Skiebne at høre!"

"Det er noget dumt Tøi, Barnlille! hun vil kun binde Dig en heel Hob Løgne paa Ermet."

“Det kan jo” være det samme. Lad mig blot høre hvad hun vel kan sige. O vær saa god, kiere Tante, og beviis mig denne ene Føjelighed!”

“Nu, siden Du er saa forhippet paa det, Antonia, saa for mig gierne. — Kom engang hid, Moerlille, hun skal for Pøiers Skyld see i vore Hænder. Her har hun Penge; — sig mig nu min Skiebne.”

Med disse Ord trak hun sin Handske af, og viisde hende Haanden. Ziguenerinden saas et Dieblis i den, og svarede derpaa:

Ziguenerinden.

“Din Skiebne? — hm! den snart er sagt;
alt slæber Du paa et Læs af Dage;
dog — da Du har betalt derfor
skal Du den fortælig her erfare:
Vel er Din Jffe næsten graa;
men Du dog troer, at Du Venus ligner;
og kende Du misted’ mangen Tand,
venter Du dog paa en kielen Beiler.
Ster er min Videnskab og Konst;
men skæbe Ungdom formaaer jeg ikke.
Ei søles Elskov for gusten Hund,
for røde Dine, som hæsligt seles.
Gamle, fast derfor bort Din Tant;
Skisnplet og Sminke Dig hielpes ikke.
For hvad Din Pynt har kostet Dig,
Søg nogen Armød at vederqvæge.

Tenk paa Din Grav; ei paa Amors Leeg;
 den duer ei for sig gammel Qvinde;
 Snart høster Døden de røde Haar,
 og lægger Eierinden paa Baaren.“

Medens hun talde, gienløb hele Forsamlingen af en vedvarende Skoggerlatter, og disse Ord gik fra Mund til Mund — ”gusten Huud” — ”røde Vine, som hæsligt skele” — ”tandsløs” — ”Skionplet og Sminke” — ”gammel Qvinde” — o. s. v. Leonella var færdig at briste af Arrighed, og overrødde den ondskabssfulde Sædelærerinde med de bittreste Bebreidelser. Den sortebrune Prophetinde hørde nogen Tid paa hende med et haansigt Smil, gav hende derpaa et ganske kort Svar, og vendte sig om til Antonia:

Ziguenerinden.

“Kølig, Gamle! — Nu, mit Barn,
 hurtig viis mig Haanden Din;
 at jeg Dig forklare kan
 Guds og Himlens vise Raad!“

Antonia traf nu ligeledes sin Handske af, og rakte Ziguenerinden sin hvide Haand. Hun betragtede den nogen Tid med en Mine, som baade udtrykte Medynk og Forundring, og gav derpaa sit Orakel med følgende Ord:

D

Himmel!! — hvilken sølsom Haand — — —
 Skionne Mo! en ædel Veiler
 sukker for Dig udi Løn. —
 Men af! Skiebne's bittre Harm
 blæser af Din Lykkes Blomst.
 Dig en Judas vil forfølge,
 og Din Livets Traad er fort.
 Du, som Lilsen, hastig falmer;
 Hisset spirer Du igien.

Kiere Barn! oh, troe en Lære,
 som Dig tierlig Viisdom giør:
 seer Du nogen dydig være
 meer end Jordens Søn formaaer;
 en, hvis strenge, haarde Hierte
 aldrig tilgav Brødres Feil —
 Denne Stund Du da maae mindes —
 Støvet's Barn ei Helgen er! — —
 Under favre Rosenblade
 trødske Slange lurer tit. — —

Omme, hulde, kyske Mo!
 veemodsfuld jeg Dig forlader;
 men vær stærk! Din Løn er vis;
 Gud er Dydens milde Fader,
 Nødens Stund er snart forbi;
 hisset bliver Du fro og fri.“

Ziguenerinden taug stille, dreiede sig tre Gange rundt, og ilede derpaa ud af Gaden med vilde Afsyn. Hoben fulgte efter hende. Elviras Dør var nu bleven fri for Folk, og Leonella gik ind i Huset, knarvorn over Ziguenerinden, over hendes Søsterdatter og Folks Latter, fortalt over enhver, undtagen hendes elskværdige Tilbeder. Ziguenerindens Spaadom havde ogsaa gjort Indtryk paa Antonia, men dette blev snart udsløttet; og saa Timer efter havde hun ogsaa ganske glemt den hele Tildragelse, som om den aldrig var hendet.

Andet Kapitel.

Fôrse sè tu gustassi una sòl volta
 La millésima parte della giòje,
 Che gusta un cor amato riamando,
 Diresti ripentita sospirando:
 "Perduto è tutto il tempo
 Chè in amar non si spende."

Taffo.

O, hvis Du 'eengang kiendte
 blot Tusenddelen af de søde Glæder
 det elskte Hjerter føler ved at elske,
 med Ænheds kielne Suk Du vilde sige:
 "Jeg Daare! tabt er hver en Stund
 jeg ei til Amors Dyrkelse har viet."

Munkene ledsagede deres Abbed til Døren af hans Celle, hvor han afskedigede dem med en Mine, som tydelig nok sagde, hvor meget han sølde sig ophøiet over dem, og hvori Ekinnet af Dyrmyghed kontrasterede mod virkelig Stoltbed.

Saasnart han var allene, lod han sin Forsængelighed have frit Løb. Han mindedes den Begeistring, som hans Præken havde opvakt, hans Hjerter svulmede af Henrykkelse, og hans

Indbildningskraft vilde ham glimrende Udsigter til Høihed og Vælde. Han saae sig triumpherende om, og hans Stoltshed sagde høit til ham, at han var et større Væsen, end nogen af hans Medlemninger.

" Hvem, " tænkte han, " hvem anden end jeg har saaledes med ubesmittet Samvittighed overstaaet de Fristelser, hvorfor Ungdommen er udsat? Hvem uden jeg har overvunden voldomme Lidenstaber, et fyrigt Temperament, og i Livets Morgenrøde selv begravet sig i frivillig Eensomhed? Forgieves søger jeg et Væsen, som tør maale sig med mig; jeg allene er istand til at iværksætte en saadan Beslutning. Religionen eier ikke en Ambrosio endnu. Hvor mægtig virkede ikke min Præken paa mine Tilhørere! hvor de trængte sig om mig! hvor de oversøede mig med Belsigneiser, og kaldte mig Kirkens eneste faste Støtte! Hvad har jeg altsaa endnu tilbage at gjøre? Intet andet, end at vaage over mine Brødres Udfærd med samme Omhu, som jeg hidtil har vaaget over min egen. Men — kunde jeg da ikke endnu blive afløstet fra hiin Sti, hvorad jeg hidtil har vandret uden den mindste Afvigelse? Er jeg ikke et Menneske, som af Naturen er skrøbelig, og tilbøielig til Bildfareller? Der kommer en Tid, da jeg maae forlade mit eensomme Opholdsted; i mit Abbedie seer man nu uafsladelig Madrids skionneste og ædleste Damer, som ikke ville have nogen anden

Skriotesfader end mig. Jeg maae vænne mine Dine til Kristellens Gienstande, og udsætte mig for Velslystens og Sandfelighedens Forsførelser. Skulde jeg i den Verden, hvori jeg nu indtræder, nogesinde finde en huld og skøn Skabning — huld og skøn som Du — Madonna — !”

Med disse Ord fæstede han sine Dine paa et Maleri af den hellige Jomfrue, som hængde ligeoverfor ham; i to samfulde Aar havde det været Gienstanden for hans tiltagende Beundring og Tilbedelse. Han standsede, og stirrede paa det med Henrykkelse.

”Hvilken Skønhed i dette Ansigt!!” blev han efter nogle Minuter ved, ”hvor guddommeligt yndigt er ikke dette Hoved! Hvilken blid Majestæt smiler ikke fra disse himmelske Dine! Hvor vennehuldt hviler ikke hendes Hoved paa den Alabastens Arm! Hvad er Rosen imod denne Rinds Rødme? hvad er Lillien imod denne Haands Hvidhed? ha! hvis saadan en Skabning levede, — og levede for mig! — for mig allene! naar jeg torde snøe disse gyldne Loffer om mine Fingre, og trykke mine Læber paa denne sneehvide Barmes Skatte! Allmægtige Gud! vilde jeg ogsaa kunne imodstaae Denne Kristelse? vilde jeg ikke for et eneste Favntag opoffre Konnen for tredive Aars Lidelser? vilde jeg ikke? — Jeg Daare! hvad er det, hvortil Beundring over dette Maleri forleder mig? bort, Jurene Tanker! Ja, jeg veed det, for mig er Kvinden

for evig tabt. Aldrig fandtes der nogen Dødelig, som lignede dette Maleri i Guldkommenhed; men — om endog saa var, — for en andens Dyd kunde saadan en Prøve være for haard; men til Ambrosio tør ingen Kristelse nærme sig. Kristelse, siger jeg? for mig vilde det ingen Kristelse være. Det som nu glæder mig som et idealt, høiere Væsen, vilde, naar det var forvandlet til en Kvinde og besmittet med Dødelighedens Pletter, være mig en Affky. Det er ikke den qvindelige Skønhed, som har begejstret mig saaledes, nei, det er Malerens Talent jeg beundrer, det er Guddommen, som jeg tilbeder. Ere ikke alle Lidenstaberne uddøde i min Barm? har jeg ikke rensat mig selv for al menneskelig Skrøbelighed?"

"Frygt intet, Ambrosio! Forlad Dig trygt paa Din Dyds Styrke! Træd diervelig ind i en Verden, over hvis Svagheder Du er ophøiet; betænk, at Menneskelighedens Feiltrin ligge uden for Din Sphere, og haan Du kun Mørkets Wanders List. De skulle erkiende Dig for hvad Du er."

Her blev hans Sværmeri afbrudt; thi nogen bankede tre Gange ganske sagte paa Døren ind til hans Celle. Abbeden vaagnede med Nøie op af sine Fantasier. Der blev atter banket.

"Hvem er der?" spurgde Ambrosio endelig.

"Det er kun Rosario," svarede en spæd Stemme.

"Kom kun ind, min Søn!"

Døren blev strax lukket op, og Rosario kom ind med en lille Kurb i Haanden.

Rosario var en ung Novits, som om tre Maaneder vilde aflægge sit Løfte. Et hemmelighedsfuldt Væsen omsvævede denne Yngling, og gjorde ham baade til en Gienstand for Deeltagelse og Nysgierrighed. Hans Undseelse for alt Selskab, hans dybe Tungstindighed, hans strenge Jagttagelse af Ordenens Pligter og hans frivillige Afsondring fra Verden i en Alder, der er saa lidet dannet til Eensomhed, gjorde alle Klosterbrødrene opmærksomme. Han syntes at ville blive ukendt, og ingen havde nogensinde seet hans Ansigt. Han svøbte stedsse sit Hoved ind i sin Kappe; men naar man tilfældigviis kom til at see et af hans Træk, var man altid enig om dets Etionhed. Rosario var det eneste Navn, hvorunder man kiendte ham i Klosteret. Ingen vidste hvor han var kommen fra, og naar man spurgde ham derom, saa iagttog han den dybeste Taushed. En Ubekiendt, hvis rige Klædedragt og prægtige Følge viisde, at det maatte være en Mand af den fornemste Rang, havde formaaet Munkene til at antage ham som Novits, imod at betale hvad man forlangde derfor. Dagen efter kom han igien tilbage med Rosario, og siden efter havde man slet intet videre hørt fra ham.

Ynglingen undveeg omhyggelig al Omgang med Munkene; han besvarede deres Hosflighed med lige Artighed, men altid tilbageholdende, og viisde tydelig, at det var Lyst, som havde bragt ham til at vælge det eenlige Liv, thi han søgte stedse Censomhed. Abbeden var den eneste Undtagelse i denne almindelige Regel. Han omgikkes Rosario med en Erbødighed, som nærmede sig til Afguderi, søgte hans Omgang med den opmærksomste Iver, og greb begierlig ethvert Middel, for at erhverve sig hans Yndest. I Selskab med Abbeden syntes han Hierte at fryde sig, og Munterhed udbredte sig over hans hele Væsen. Ambrosio folde ligeledes Godhed for Ynglingen; imod ham viisde han aldrig sin sædvanlige Strengheid. Naar han talde med ham, saa blev hans Tone lidt efter lidt mildere end ellers, og ingen Stemme klang saa sødt i hans Øre som Rosarios. Han belønnede Ynglingens Hengivenhed med Underviisning i adskillige Videnskaber. Lærvillig tog Novitsen imod denne Underviisning; hans levende Genie, hans jævne Sæder og hans redelige Tænkemaade henrykte Ambrosio hver Dag mere og mere, fortalt, han elskede ham med en Faders hele Omhed. Undertiden folde han rigtig nok en hemmelig Attraa efter at see sin Lærings Ansigt; men Selvfornægtelsens Regel strækkede sig hos ham lige indtil Nysgierrigheden, og hindrede ham i at yttre sit Vnske for det unge Menneske.

"Tilgiv min Paatrængenhed, ærbørdige Fader," sagde Rosario, og satte sin Kuro paa Bordet, "jeg kommer til Dem med en Bøn. Jeg hører, at en af mine kiereste Venner ligger farlig syg. Torde jeg ikke anmode Dem om at bede for hans Helbredelse? — Kunne menneskelige Bønner bevæge Himlen til at skaae ham, oh! saa ville Deres sikkert giøre det."

"Hvad jeg formaaer, min Søn, vil jeg giøre for Eder, det veed I. Hvad hedder Eders Ven?"

"Vincentio Della Ronda."

"Vel. Jeg vil ikke glemme ham i mine Bønner, og gid vor trefold velsignede Sanct Franciscus vil værdige at høre min Forbøn! — Hvad er det I har der i Eders Kuro, Rosario?"

"Nogle Blomster, ærbørdige Fader, thi jeg veed at De ynder dem. Tor jeg pryde Deres Celle med dem?"

"Eders Opmærksomhed er mig kær, min Søn!"

Imedens Rosario satte Blomsterne i adskillige Potter, som stode til dette Brug hist og her i Cellen, fortsatte Abbeden Samtalen.

"Jeg saa Eder ikke i Kirken i Eftermiddag, Rosario."

"O, da var jeg der dog, min Fader! Jeg er alt for taknemmelig for Deres Beskyttelse, til at jeg skulde forsømme nogen Leilighed, til at være Vidne til Deres Triumph."

"Ah, Rosario, jeg har kun siden Marsag til at triumphere. Helgenen talde igiennem mit Mund; ham allene tilkommer Eren. — Altsaa var I, som det lader, fornøiet med min Præken?"

"Fornøiet, siger De? O, De overgif Dem selv! Aldrig hørde jeg en saadan Betsalighed — undtagen eengang!" —

Her hævede Novitsens Bryst sig af et dybt Suk.

"Naar var det?" spurgde Abbeden.

"Den Gang De prækede i den afdøde Superior's Sygdom."

"Jeg huster det; — men — det er over to Aar siden. Var I tilstæde? Den Gang kiendte jeg Eder ikke, Rosario."

"Det er sandt, min Fader; og Gud give at jeg var død førend hiin ulykkelige Dag! hvor mange Lidelser, hvor megen Kummer havde jeg da ikke været fri for!"

"Lidelser? paa Eders Alder, Rosario?"

"Ah, min Fader! Lidelser, som, dersom De kiendte dem, vilde bevæge Dem haade til Vrede og Medynk! Lidelser, som udgiøre mit Livs Qual og tillige dets Fryd! Og dog vilde mit Hierte finde Ro i denne Gensomhed, hvis Frygtens Piinsler ikke hindrede det. O Gud! O Gud! hvor skrækkeligt er ikke et angstfuldt Liv! — Fader! jeg har ladet alleting fare; jeg har for evig forladt Verden og dens Glæder;

jeg har intet tilovers, intet har Tillokkelser for mig, uden Deres Gunst, Deres Venkab. Myster jeg det, min Fader! af! mister jeg det, da Skielv for Følgerne af min Fortvivlelse."

"Og kan I frygte Tabet af mit Venkab? Har min Udfærd nogenfinde givet Eder Grund til denne Frygt? Lær bedre at kiende mig, Rosario, og agt mig værdig til Eders Tillid og Fortrolighed. Hvori bestaae Eders Lidelser? Aabenbar mig dem, og vær forbisset om, at hvis det staaer i min Magt at raade Bod derpaa, saa —"

"Ah! det staaer ikke i nogen Andens Magt end i Deres. Men — jeg tør dog ikke aabenhare Dem min Kummer. De vilde straffe mig for min Bekiendelse med Deres Had; De vilde støde mig fra Dem med Skam og Skiændsel."

"Min Søn, jeg beder, jeg besværges Eder!" —

"Af Barmhiertighed, spørg mig ikke mere! Jeg kan ikke, — jeg tør ikke — men tys! Kloffen lyder til Aftenbøn. Fader, Deres Velsignelse, og da forlader jeg Dem."

Med disse Ord kastede han sig paa Knæ, og fik den Velsignelse, hvorefter han bad. Nu trykkede han Abbedens Haand til sine Læber, sprang op, og forlod hastig Celleren.

Strax efter gik Ambrosio til Aftenbønnen (som blev forretet i et lille Kapel, tæt ved Abbe-

diet) høist forundret over Ynglingens sælsomme Adfærd.

Efter Aftenbønnen begave Munkene sig ind i deres forskiellige Celler. Abbeden allene dvælede i Kapellet, for at tage imod Nonnerne fra Sancta Clara. Han havde ikke sat længe i Skriftestolen, da Priorinden kom. Nonnerne gik ind til ham een ad Gangen, imedens de andre biede saalænge uden for i Sakristiet. Ambrosio hørde opmærksom paa enhver Skriftemaal, gav mange Formaninger, paalagde hver Nonne en Bod, som var overensstemmende med hendes Forseelse, og en Tidlang gik alleting efter Sædvane, indtil endelig en af Nonnerne, som indmærkede sig ved en ædel og skøn Skabning, af Vandare tabde et Brev ud af sin Barm. Uden at mærke sit Tab, vilde hun nu gaae tilbage. Ambrosio formodede, at Brevet maatte være fra en af hendes Frender, og tog det op, for at flye hende det igien.

"Vie lidt endnu, min Datter," sagde han, "der har J et Brev —"

Og nu, da Brevet allerede var aabent, faldt hans Blik uvilkaarligt paa de første Ord. Forbauselse betog ham Mælet. Nonnen havde vendt sig om, hun saae Brevet i hans Haand, og stoi med et Forstrækkelsesfrig henimod ham, for at bemægtige sig det.

"Kolik, min Datter!" sagde Munken i en streng Tone; "jeg maae læse Brevet."

"Saa er jeg da forloren!" raabde hun, og slog sine Hænder sammen i Vildelse.

Dødens Blegghed trak sig over hendes Ansigt, hun jittede af Angest og maatte slynge sin Arm om en af Pillerne i Skrivestolen, for ikke at synke omkuld. Imidlertid læste Abbeden de følgende Linier:

"Alting staaer færdig til Din Flugt, kære Agnes! I Morgen Nat Klokken tolv vil jeg vende Dig ved Haugeporten. Jeg har været saa lykkelig at faae Nøglen dertil, og i faa Timer bringer jeg Dig paa et sikkert Tilflugtssted. Lad ikke falske Samvittighedsstrupler forlede Dig til, at forkaste de sikre Midler til at bevare Dit Liv, og den uskyldige Skabning, som Du bærer under Dit Hierte. Husk paa, at Du har lovet at være min Brud, længe førend Du blev Kirkens; at Din Tilstand snart maae blive robet for Dine Søstres forskende Øine, og at Flugt er det eneste Middel til at undgaae Virkningerne af deres grusomme Hævn. Levvel, min Agnes! elskede Huustro, som en god Gud gav mig! Glem ikke at være ved Haugeporten i Morgen Nat Klokken tolv!"

Saa snart Ambrosio havde læst Brevet, gav han den uforsigtige Ronne et strengt og harmfuldt Diefast. "Dette Brev maae Priorinden have," sagde han, og gif forbi Agnes.

Som Torden lode disse Ord i hendes Øren; hun vaagnede op af sin Bedøvelse, blot for at

overskue sin Stillings hele Farlighed. Hastig
ilede hun efter ham, og holdt ham fast i hans
Kappe.

"For Guds Skyld!" raabde hun i For-
tvivlelsens Tone, i det hun kastede sig for hans
Fodder, og vædede dem med sine Taarer; "Fæ-
der, forbarm Dem over min Ungdom! Vær
v^{or} med den svage Kvinde, fortie mit Keilstrin!
Mit hele øvrige Liv skal bøde for denne eneste
Forbrudelse, og Deres Mildhed vil igien bringe
en Siel tilbage til Himlen."

Korførdelige Dumbdriftighed! Hvad! skal
Sancta Claras Kloster være Utugtens Bolig?
Skal jeg tilståde, at Christi Kirke følger Liderlige-
hed og Skændsel i sit hellige Skød? Uværdige!
En saadan Mildhed vilde gøre mig til Eders
Medskyldige. Her var Harmhiertighed en Mis-
gierning. I har overgivet Eder til en Forsørers
Belyst; I har besmittet det hellige Klædebon
ved Eders Ureenhed, og alligevel vover I at
anraabe om min Medsynd? Bort! hold ikke
længer paa mig! — Hvor er Priorinden? føie-
de han til med høiere Røst.

Hold inde, Fader, hold inde! O! Hør
mig blot et eneste Dieblis! kald mig ikke nogen
utugtig Kvinde, troe ikke, at jeg har syndet af
Belyst. Længe førend jeg tog imod Sløret,
eiede Raymond mit Hierte; han opfyldte min
Siel med den reneste, hæderligste Kærlighed, og
skulde just forenes med mig ved de helligste Baand,

da en skrækkelig Tilbragelse og en lumst Paars-
rende skildte os ad. Jeg troede ham for evig
tabt for mig, og valgde af Fortvivlelse Klosters
ret. Tilfældet forenede os igien; jeg kunde
ikke nægte mig selv den vemodsfulde Glæde, at
blande mine Taarer med hans. Vi samledes
hver Nat i Sancta Claras Klosterhauge — ah!
i et ubevogtet Dieblis brød jeg mit Kyskheds Løfte.
Jeg vil snart vorde Moder. Erværdige Fader,
forbarm Dem over mig, forbarm Dem over
den uskyldige Skabning, hvis Tilværelse er fore-
net med min! Aabenbarer De mit Feiltrin for
Priorinden, saa ere vi begge forlorne. Den
Straf, som Sancta Claras Love paalægge Ulyk-
kelige i min Forsatning, er skrækkelig, streng og
grusom. Ah, Fader, Fader! lad ikke Eders
ubesmittede Samvittighed giøre Eder følesløs
imod andre, som havde mindre Kraft til at
imodstaae Fristelsen! Lad ikke Medynk være
den eneste Dyd, som er fremmed for Eders Hier-
te! Barmhiertighed, ærværdigste Fader! Giv
mig mit Brev igien, og fordam mig ikke til uund-
gaaelig Elendighed!”

”Eders Driftighed gaaer for vidt. Skal
jeg dølgge Eders Forbrydelse — jeg, hvem I
har bedraget ved Eders løgnagtige Skrivtemaal?
— nei, min Datter, nei, jeg vil vise Eder en
betændeligere Tjeneste, jeg vil frelse Eder fra For-
dærvelse, — imod Eders egen Villie vil jeg
frelse Eder. Bod og Kiødens Spærgelse skulle

forsonse Eders Misgierning, Strengthed skal igiem med Magt føre Eder tilbage paa Hellighedens Sti. Moder Sancta Agatha, kom hid!"

"Fader, ved alt hvad der er Dem helligt, hvad der er Dem kiereft i Verden, jeg beder, jeg anraaber Dem —"

"Die stille. Jeg vil ikke høre Eder. Hoor er Abbediffen? Moder Sancta Agatha, hoor er I?"

Sakristie: Døren blev aabnet, og Priorinden kom ind i Kapellet, efterfulgt af sine Nonner.

"Grusomme, ubarmhiertige Mand!" stammede Agnes, i det hun slap ham.

Kasende og i Kortvibelse fastede hun sig om paa Jorden, slog sig for Bryftet, og sønderrev sit Slør, som i et Anstød af Vandsittighed. Nonnerne stirrede forbausede paa dette Sørge-spil. Nu stode Munkens Priorinden det ulykkelige Stykke Papiir, fortalde hende paa hvad Maade han havde fundet det, og sluttede med, at det tilkom hende at afgjøre, hvad Straf Syndderinden fortiende.

Priorinden giennemløb Brevet med Vinesne; Harmen rødmede hendes Kinder. Ha! saadan en Forbrydelse begaaet i hendes Kloster, saadan en Forbrydelse bekiendt for Ambrosio, Madriods Afgud, den Mand, som hun frem for alle andre ønskede skulde have de bedste Tanker

om hendes Klosters Strengthed og Ordentlighed! Ord kunde ikke udtrykke hende rasende Forbitrelse. Hun taug, og saae truende og ondskaabsfuld paa Nonnen, som laae og vred sig paa Gulvet.

"Før hende strax tilbage til Klosteret!" sagde hun endelig til nogle af sit Følge.

Saa af de ældste Nonner nærmeste sig nu til Agnes, løstede hende med Magt i Beiret, og vilde føre hende ud af Kapellet.

"Hvad!" skreg hun pludselig, og rev sig rasende ud af deres Arme; "saa er der da intet Haab mere? I slæbe mig altsaa hen til Straffen? Hvor er Du, Raymond? o, frels mig, frels mig!" Nu stirrede hun paa Abbeden med et igiennemtrængende Blik; "hør mig," blev hun ved; "ubarmhiertige, stolte, lumske, grusomme Barbar! hør mig! Du kunde have frelst mig; Du kunde igien have gjort mig lykkelig og dydig; men Du vilde ikke; Dig er det, som styrter min Siel i Fordærvelse; Du er min Morder; paa Dit Hoved falder Forbandelsen over min og mit usødte Barns Død! Hovmodig af Din endnu uroffede Dyd, forkastede Du en angerfuld Medskabnings Bønner og blodige Tæarer; men husset er der en naadig Gud, som vil forbarme sig over mig, endskiøndt Du ikke vilde giøre det. Og hvori beskaaer da Din adraabte Dyds Fortienester? Hvor ere de Kristelser, som Du har overvunden? Feige! Du har undvegen,

ikke stridt imod Forførelsen. Men Prøvelsens Dag vil engang komme. O! og da, naar Du giver efter for mægtige Lidenstaber; naar Du føler at Mennesket er svagt og skabt til at feile; naar Du med Gysen stuer tilbage paa alle Dine Misgierninger og angestfuld anraaber Gud om hans miskundelige Barmhertighed, o da, i hiint rædselsfulde Dieblig, da tænk paa mig! tænk paa Din Grusomhed! tænk paa den ulykkelige Agnes, vent aldrig Tilgivelse, og forsvi! "

Da hun udtalte disse sidste Ord, var hendes Styrke udtømt, og hun sank livløs op til en Konnes Barm, som stod ved Siden af hende. Man bragde hende strax ud af Kapellet, og hendes Medsøstre fulgte med hende.

Ambrosio havde ikke hørt hendes Bebreidelser uden Sielskrystelse. En hemmelig Hierteangest lod ham føle, at han havde behandlet den Ulykkelige alt for strengt. Han standsede derfor Priorinden, da hun vilde gaae, og forsøgte at sige nogle Ord til Agnes's Undskyldning.

"Hendes hestige Fortvivlelse," sagde han; "beviser i det mindste, at Fasten endnu ikke er indgroet hos hende. Maaſkee, naar man behandlede hende med nogen mindre Strengthed end sædvanlig, naar man formildede den vedtagne Straf til en vis Grad, maaſkee at hun da —"

"Jeg formilde Straffen, ærværdige Fader?" afbrød Priorinden ham; "jeg? nei, i Evighed aldrig! Vor Ordens Love ere skarpe og strenge; de ere nylig for en Deel blevene affskaffede, men Agnes Forbrydelse viser mig, hvor nødvendigt det bliver, at indføre dem igien. Jeg gaaer for at tilkiendegive Klosteret mit Forsæt, og Agnes skal være den første, som føler Strengheden af disse Love, der skulle følges efter Bogstaben. Lev vel, ærværdige Fader!"

Hun ilede ud af Kapellet.

"Jeg har gjort min Pligt!" sagde Ambrosio til sig selv.

Men alligevel folde han sig dog ikke beroliget ved disse Ord. For at adspredde de ubehagelige Tanker, som dette Optrin havde efterladt sig hos ham, gik han ned i Abbediets Hauge, som var den skønneste i hele Madrid. Den var anlagt med den fineste Smag. En Mængde af de færeste Blomster prydede den, og endskiøndt det var Konsten, som havde opøffret dem, syntes de dog at være plantede af Naturens egen møderlige Haand. Springvande, som udsøde deres Guldstraaler i hvide Marmor Bassins, fælede Lysten imod vedvarende Brusen. Murene vare ganske klædt af Jasmintræer, Vinranke og Caprifoliiums Buske. Maanekinnene forøgede endnu det Heles Tryllekraft. Guldmaanen søvnede i en blaa, skyfri Himmel, og udgød en stielvende Glands over Træerne. Spring-

sandene funklede i Maanens Sølvlands; en blid Vestenvind aandede Orange-Blomsternes Bellugt langs ad Alleerne, og Rattergalernes melodiske Toner lode fra den ved Konst anlagte Lund. Til denne var det at Abbeden gik.

Midt inde i denne yndige Skov stod en sandlig Hytte, byggt som en Eremitbolig. Væggene vare stættede af Trærødder, og Mellemrummene udfyldte med Mos og Vedbende. Paa begge Sider stode Græsbænke, og fra den udoverhængende Klippe nedstyrtede et naturligt Vandfald. Fordybet i sine egne Tanker nærmede Munken sig til dette Sted. Den rundt om herskende Stillehed havde meddeelt sig hans Hjerte, og en vellystlig Rolighed udbredte en behagelig Næthed over hans Siel. Han kom til Eremitboligen, og vilde just gaae ind, for at udhvile sig der. Nu standsede han, thi han fandt den allerede optagen. Paa en af Bænkene laae et Menneske henstrakt i en tungsinelig Stilling. Det hvilede sit Hoved paa den ene Arm, og lod til at være i dybe Tanker. Munken traadte nærmere og gienkiendte Rosario. Han holdt taus Die med ham, og blev staaende uden for Døren. Faa Minuter efter slog Unglingen sine Øine i Veiret, og hæftede dem sorgfuld paa Væggen ligeoverfor.

"Ja," sagde han med et dybt, flagende Suk; "ja, jeg føler Din Stillings hele Lyksalighed, og min egen Elendighed. Vel mig, hvis jeg kunde tænke ligesom Du! hvis jeg lige-

som Du, kunde skue haanlig ned paa Menneskene, for evig begrave mig i en utilgængelig Tensoms-
hed, og glemme, at der gives Væsner i Ver-
den, som fortjene vor Kierlighed! O Gud!
hvilken Betsignelse vilde ikke Menneskehad være
for mig!"

"Det er en sælsom Tanke, Rosario;"
sagde Abbeden, og traadte ind i Hytten.

"De her, ærværdige Fader?" raabde Ro-
vitsen.

Forvirret foer han op fra sit Leie, og trak
hastig Hætten ned over sit Ansigt. Ambrosio
satte sig ned paa Bænken, og nødte Unglingen
til at tage Plads ved Siden af ham.

"J maae imodstaae dette Gang til Tungs-
sindighed," sagde han; "sig mig, min Son,
hvad kan have viist Eder Menneskefiendsk-
hed, den rædselsfuldeste af alle Følelser, i saadant et
tryllende Lys?"

"Disse Vers her, min Fader, som hidtil
vare undvegne min Opmærksomhed. Det klare
Maaneksin tillod mig at læse dem, og o! hvor
jeg misunder dens Følelser, som har streven
dem!"

Her pegede han paa en Marmortavle i
Væggen ligeoverfor, hvori de følgende Linier
vare indgravede:

Vandrer! naar Du undrende betræder
 denne Fredens Tegn, og seer hvad her jeg skrev,
 troo ei, at til disse dunkle Stæder
 mig en qualfuld Selvsbevidsthed drev!
 Nei, et skyldfrit Hierte hid jeg bragde;
 Livets Bager mig i Verdens Larm ei smagde,
 (Hvo kan ellske det han maae foragte?)
 Kostbar her mig hver dets Draabe blev!

Vandrer! hisset saae jeg Ukyld bløde,
 Wiisdom ugleet, Lasten stor som Gud;
 Lande være kronet Tigers Føde;
 Vid landflygtig paa Tyrannens Bud;
 Sandhed spottet, hædret Daarens Tale,
 Dyden nøgen gaae i Armod's Tornedale;
 Lasten purpurskjult i høie Sale,
 sidste Spoer af Himlen fløttet ud!

Her fra Støvet jeg mit Hierte vender,
 Støvet's milde Fader! op til Dig!
 Du, som overskuer Jordens Ender,
 o, Dit Die hviler og paa mig!
 Op til Dig sig mine Bønner hæve:
 skyldfri lad mig døe, som her Du lad mig leve!
 O, da skal jeg ei for Dødens Engel bæve,
 naar hans stille Fækkel bærer sig.

Vandrer! muligt medynksfuld Du smiler,
 Du, som aldrig kiendte Jordens Harm,

muligt Du paa Lystens Vinge iler
 atter hen i Glædens Rosenarm?
 Af! Du vil engang Dit bittre Lod begræde;
 Hvo som søger finderielden Glæde!
 Du vil atter denne Døds oplede,
 Leed af Verdens Fryd og vilde Larm.

"Dersom det var Mennesket muligt,"
 sagde Munken, saa ganske at leve for sig selv,
 saa aldeles at rive sig løs fra de naturlige Driv-
 ter, og dog at føle den rolige Selvtilfredshed,
 som aander fra disse Linier, saa vil jeg rigtig
 nok tilstaae, at saadan en Forsatning var mere
 at ønske, end at leve i en Verden, der er saa
 riig paa enhver Last, endhver Daarlighed. Men
 — dette er noget, som ikke engang lader sig
 tænke. Denne Indskrift er blot bleven sat her
 for Prydelsens Skyld, og Kælelserne deri ere
 ligesaa opdigtede, som Eremiten selv. Menne-
 sket blev født til Selskab. Lad ham endog han-
 ge nok saa lidet ved Verden, ganske at glemme
 den, eller taale at blive aldeles glemt af den,
 det kan han aldrig. Misfornøiet med Menne-
 skenes Laster eller Daarligheder, flyer Menneske-
 haderen dem, beslutter at vorde Eremit, og
 begraver sig i en Hule paa en eller anden øde
 Klippe. Saalænge Had opfylder hans Hierte,
 kan han vel være tilfreds med sin Forsatning;
 men begynde hans Lidenstaber engang at kvi-
 nes, forsøder Tiden hans Rummer, lægger den

Hine Saar, som han fordam bragde med sig i sin Censomhed, troer I da, min Son, at Tilfredsheden endnu bliver ved at være ham tro? af nei, Rosario! Ikke længer understøttet ved Lidenstaberne's Hestighed, føler han sin Levemaades hele Censformighed, og hans Hierte bliver et Ros for martrende Nødsomhed. Han seer sig om, og finder sig ene i Verden; Drist til Selvfabelighed lever op i hans Barm, og han sukker længselfuld efter at vende tilbage i den Verden, som han forlod. Naturen taber lidt efter lidt alt sit Ynde for ham; han har ingen om sig, der kan gjøre ham opmærksom paa dens Skønheder, eller som kan dele hans Beundring over dens Ypperlighed og Mangfoldighed. Hvilende sig op til et Klippestykke, stirrer han med tomt Blik paa det nedstyrtende Vandfald, seer uden Bøelse paa det herlige Skuespil af den nedgaaende Sol. Langsom sniger han sig om Aftenen tilbage til sin Cella; thi han har jo ingen, som bier paa hans Hjemkomst, ingen deler hans eenlige, affmagelige Maaltid. Modløs og utilfreds kaster han sig paa sit Mos-Leie, og vaagner kun til en ligesaa glødeløs, censformig Dag, som den forrige."

"De sætter mig i Forundring, ærbørdige Fader! Naar nu tilfældige Omstændigheder fordamde Dem til Censomhed, vilde da ikke Religionsens Pligter, og Bevidstheden om Deres eget

skyldfri Levnet skænke Deres Hierte den Rolighed, som —"

"Det var Selvbedrag at tiltroe mig selv det. Jeg er overtydet om det Modsatte; al min Standhaftighed vilde ikke fresse mig fra Tugtsind og Modbydelighed. Vidste I med hvilken Glæde jeg efter en med Studeringer tilbragt Dag, om Aftenen igien samles med mine Brødre! Kunde jeg afmale Eder min Fryd, naar jeg efter mangen lang eensom Time igien seer en af mine Medskabninger! Deri er det just at jeg sætter Klosterlivets stærste Fortieneste. Det adskiller Mennesket fra Lastens Kristelser, skænker ham den Rolighed, som udkræves til den sande Gudstieneste, skaaner ham for den Krænkelse, at være Vidne til Verdens Børns Misgierninger, og tillader ham alligevel at nyde Selskabelighedens Glæder. Og I, Rosario, I misunder Eremiten sit Liv? I kan være saa blind for Eders lykkelige Kaar? tænk Eder blot et Dieblis om. Dette Abbedie er blevet Eders Tilflugtssted; Eders Ordentlighed, Eders høflige Adfærd og Eders Talenter have erhvervet Eder alles Agtelse; I er adskildt fra en Verden, som, efter hvad I selv siger, er Eder forhadet, og alligevel er I saa heldig at tilbringe Eders Liv i Selskab; oven i Kjøbet i et Selskab, som bestaaer af de agtværdigste Mennesker."

"Kader, Kader, det er just Aarsagen til min Qual! Hvor jeg vilde være lykkelig, hvis

jeg havde tilbragt mit Liv iblandt Afstem og Lar-
stefulde, hvis jeg aldrig havde hørt Dydens
Ravn nævne. Denne min ubegrændsede Erbø-
dighed for Religionen, denne min Siels fine og
levende Kærlighed for alt hvad der er skønt og godt,
dem er det just som betyngte mig med Skændsel,
som styrte mig i Fordærvelsens Afgrund! O,
var jeg dog aldrig kommen inden for dette Abbes-
dies Mure!"

Hvordan, Rosario? ved vor sidste Sam-
tale talde J i en ganske anden Tone. Er mit
Venskab da bleven Eder saa ubetydeligt? Var
J aldrig kommen inden for disse Mure, saa
havde J heller aldrig faaet mig at see. Kan det
virkelig være Eders Ønske?"

"Aldrig faaet Dem at see?" igientog Ro-
vitsen, sprang op fra Bænken, og greb vildt
Munkens Haand; "Dem! Dem! hvorfor drøb-
de Himlens Lynild mig ikke, førend mine Dine
nogensinde saae Dem! Gud give, at jeg aldrig
mere maatte saae Dem at see, at jeg kunde glem-
me, at jeg nogensinde har seet Dem!"

Med disse Ord fløi han med Pilens Fart
ud af Hytten.

Ambrosio blev siddende i sin forrige Stil-
ling, og grundede over Unglingens uforklarlige
Udsærd. Han var paa Pippet til at ansee ham
for vandittig, men dog syntes hans Handlingers
sædvanlige Overeensstemmelse, hans ordnede
Ideer, og hans Opførsel, som indtil dette sidste

Dieblif havde været saa mild og blid, igien at svække denne Formodning. Et Par Minuter efter kom Rosario igien tilbage. Han satte sig atter paa Bænken, støttede sit Hoved paa den ene Haand, og aftenrede med den anden Taarvæne, som af og til trillede ned ad hans Kinder.

Munken saae medynksfuld paa ham, uden at forstyrre ham i hans dybe Taarer. De taug begge i lang Tid stille. Nu havde en Nattergal sat sig ligeover for Eremitboligen i et Pomerants-træ, og fremtryllede de vemodigste og huldreste Toner. Rosario løstede sit Hoved i Veiret, og lyttede med Opmærksomhed efter dens Sang.

"Saaledes," sagde han med et dybt Suf; "saaledes pleiede min Søster i sit ulykkelige Livs sidste Maaned ogsaa at sidde og lytte efter Nattergalens Slag. Arme Mathilda! Du slummer i Din Grav, og ingen Lidenstabs oprører mere Dit knuste Hierte."

"J havde en Søster, min Søn?"

"De har Ret, ærbørdige Fader, jeg havde hende. Ah! jeg har ingen mere. Hun sank under sin Kummers Byrde midt i Livets Baar."

"Og hvori bestod hendes Kummer?"

"Ah! den vil ikke opvække Deres Medynk. De kender ikke hine uimodstaelige, hine ulykkelige Kælelser, hvorfor hendes Hierte blev et Rob. Fader, Kierlighed var hendes Ulykke. En Lidenstabs for en, som var prydet med enhver Dyd, for en Mand — o! lad mig heller

fige, for en Gudsdom — blev hendes Tilværelses Forbandelse. Hans ædle Skabning, hans ubemittede Character, hans mangfoldige Talenter, hans fastgrundede, beundringsværdige, straalende Visdom, vilde have opvarmet den ufølsomste Barm. Min Søster saae ham; hun lovede, at elske ham, — hun lovede aldrig at haabe.”

”Naar hendes Kierlighed var saa billig, hvad kunde da forbyde hende Haabet om at komme til at besidde Gienstanden derfor?”

”Kader, forend Julian kjendte hende, havde han givet sit Løfte til den skønneste himmelske Brud! Alligevel formindskede det ikke min Søsters Kierlighed; for Brudgommens Skyld tilbød hun ogsaa Bruden. En Morgenfund fandt hun Leilighed til at snige ud af vor Kaders Huus; nu gif hun i en slet Klædedragt hen til sin elskede Julian, tilbød at tiene ham som Tienestepige, og blev antagen. Hun var stedse om ham; hun søgte at vinde hans Begaagenhed, og det lykkedes hende. Hendes Iver i Tienesten vakte Julians Opmærksomhed; dydige Mennesker ere altid taknemmelige, og snart udmærkede hant Mathilda frem for alle sine andre Huusstyende.

”Og Eders Forældre gjorde ingen Efterspørgelser? hengivne i Skiebne's Styrelse gjorde de intet Forsøg paa at finde deres forlorne Datter nigen?”

"Førend man fandt hende, aabenbarede hun sig selv. Hendes Kierlighed blev alt for heftig til at kunne dølges; men dog var det ikke i Julians Person, det var kun i hans Hierte hun ønskede sig en Andeel. I et ubevogtet Dieblif tilstod hun sin Tilbøielighed for ham. Og hvorledes giengieldte han den? Til Henrykkelse indtaget af sin Brud, troede han at begaae en Forbrydelse imod hende, blot ved at kaste et ynksomt Blik paa en anden; han sog Mathilda fra sig, og forbød hende nogensinde mere at komme for hans Vine. Hans Strengbed knusde hendes Hierte; hun vendte tilbage til sin Fader, og blev saa Uger efter begravet.

"Ulyksalige Pige! — Ja! hendes Lød var for bittert, og Julian drev sin Grumhed for vidt."

"Mener De det, ærbørdige Fader?" raabte Novitsen hastig og sørig; "Mener De virkelig, at han var for grusom?"

"Ja sandelig, det mener jeg, og beklager hende hierteelig."

"De beklager hende? De beklager hende? o Fader, Fader, saa beklag da mig! —"

Munken studsede; et Dieblif efter søiede Rosarie til med bævende Stemme: "thi mine Lidelser ere endnu langt større. Min Søster havde en Ven, en sand Ven, som havde Medynk med hendes altfor levende Følelser, som ikke hebredede hende, at hun manglede Kræfter til at

undertrykke dem! — jeg har ingen Ven! den hele vide Verden har intet Hierte for mig, som vilde dele min Kummer."

Han sukkede høit, i det han sagde dette. Munken var rørt. Han tog Rosario's Haand, og trykkede den med Omhed.

J har ingen Ven, min Søn, siger J? Hvad er jeg da? Hvorfor vil J ikke betro mig Eder's Sorg, og hvad kan J vel have at frygte for? Min Strengbed? men har jeg da nogen- sinde vist den imod Eder? Mit Klædebons Hel- lighed? Rosario, jeg forjager Munken, og be- der Eder, at ansee mig for Eder's Ven, Eder's Fader. Og jeg tør antage dette Navn; thi aldrig vaagede nogen Fader over sit Barn, med større Omhed, end jeg vaager over Eder. Fra det første Dieblif jeg saae Eder folde mit Bryst noget, som jeg ikke hidtil havde kiendt; i Eder's Omgang fandt jeg en Fornøielse, som ingen an- dens kunde forskaffe mig, og da jeg lagde Mærke til Eder's Genies og Eder's Kundskabers Omfang, glædede jeg mig derover, som en Fader glæder sig over sin Søn's Kuldkommenheder. Forjag derfor Eder's Frygt; tael aabenhjertig med mig, og siig mig hvad der ligger Eder om Hiertet. Kan min Hielp, kan min Medynk lindre Eder's Kummer, saa —"

"Ja, Eder's, Eder's Medynk. Ah Fader! hvor gierne vilde jeg ikke vise Eder hver en Kold i mit Hierte! hvor gierne vilde jeg aabenbare

Eder den Hemmelighed, hvis Bægt trykker mig til Jorden! men o! jeg frygter, jeg frygter! —"

"Hvad da, min Søn?"

"At De vil hade mig for min Svaghed, at De vil lonne mig for min Tillid med Tabet af Deres Agtelse."

"Hvad skal jeg gjøre for igien at berolige Eder? Overvei min hele forrige Udfærd, den faderlige Omhed, jeg stedse har viist Eder. Hade Eder, Rosario? det staaer ikke mere i min Magt. At frasige mig Eders Selskab, var sels at berøbe mig mit Livs største Glæde. Udenbar mig derfor, hvad det er som bedrøver Eder, og troe mig, thi jeg sværger Eder til ved alt hvad der er helligt —!"

"Hold inde!" afbrød Rosario ham; "Sværg mig til, at hvori min Hemmelighed endog berstaaer, saa vil De ikke nøde mig til at forlade Klosteret, førend min Provetid er ude."

"Det lover jeg paa det Helligste; og gid Kristus holde Menneskene sit Lofte og Tilsagn saa vist som jeg skal holde hvad jeg har lovet Eder! — Udenbar mig nu denne Hemmelighed, og stoel paa min Overbærelse."

"Jeg adlyder. Saa viid da — o hvor jeg skielver for det Ord! Hør mig med Barmhiertighed, ærbørdige Ambrosio. Skue ind i Eders eget bydige Hierte, og oppust enhver stult Snist af menneskelig Svaghed, som kan lære

„Eder at have Medsynk med min! Gader!“ blev han ved, fastede sig for Munkens Kødder, og trykkede hans Haand med Jid til sine Læber, imedens Hjerterangesten et Dieblif kvalde hans Stemme; „Gader,“ blev han ved i døende Toner; „jeg — er — et Fruentimmer!“

Abbeden gysde tilbage ved denne uventede Befiendelse. Den formeente Rosario laae endnu stedsse for hans Kødder, som Synderen der venter taus paa sin Dommers Kiendelse. Forbauselse paa den ene, og Frygt paa den anden Side fængslede dem nogle Dieblikke i en Stilling, som om de vare blebne berørte af en Troldmands Tryllestav. Endelig fattede Munken sig igien af sin Forvirring, forlod Hytten, og ilede til Abbediet. Pigen mærkede hans Hensigt. Hun sprang op, fløi efter ham, naaede ham, fastede sig i Veien for ham, og omfavnede hans Knæ. Ambrosio søgte forgieves at slide sig fra hende.

„O flye mig ikke!“ raabde hun. „Lad mig ikke blive et Rob for Fortvivelse! Hør mig, og Undskyldningen for min Ubesindighed! Min Søsters Historie er min; jeg er Mathilda, De er Julian.“

Hadde Ambrosios Forundring været stor ved hendes første Befiendelse, saa overgik den nu ved den anden alle Grændser. Bestyrret, forlegen, ubestemt, var han ikke istand til at udtale en eneste Stavelse, og stirrede taus paa Mathilda.

Dette gav hende Leilighed til at vedblive sin Erklæring:

"Tænk ikke, Ambrosio, at jeg vil berøve Deres Brud den Kierlighed De bærer for hende. Nei, troe mig; Religionen allene fortjener at eie Dem, og Mathildas Ønske er langt fra ikke at forlede Dem fra Dydens Sti. Hvad jeg søger for Dem er Kierlighed, ikke Sandfelighed. Jeg sukker efter Besiddelsen af Deres Hierte, anden Nydelse ønsker jeg ikke. Værdiges at høre min Retfærdiggjørelse; faa Dieblikke villse overtønde Dem om, at min Nærværelse besmitter ikke dette hellige Tilflugtssted, at De kan skienke mig Deres Medynk, uden at krænke Deres Løste." Hun satte sig ned; Ambrosio, som neppe selv vidste, hvad han gjorde, fulgte hendes Exempel, og hun blev saaledes ved:

"Jeg er af fornem Herkomst; min Fader var Hoved for et adeligt Huus i Villanegas; han døde da jeg endnu var et Barn, og efterlod mig som eneste Arving til hans umaadelige Eienomme. Da jeg var ung og riig, beilede Mardrids ædleste Ynglinger til mig, men det lykkedes ingen at vinde min Yndest. Jeg var bleven opdragen under min Farbroders Opsyn: en Mand, som forenede den grundigste Domme-kraft med en udbredt Lærdom; han fandt Fornøielse i at meddele mig en Deel af sine Kundskaber. Ved hans Underviisning fik min Forstand mere Styrke og Orden, end mit Kion ellers pleier

at besidde. En medfødt Videlsyst understøttede min Lærers Talenter, og jeg gjorde betydelig Fremgang, ikke allene i de Videnskaber man almindelig pleier at studere, men ogsaa i dem, som kun blive aabenbarede for faa Mennesker, og som den blinde Overtro fordømmer. Alligevel medens min Formynders søgte at udvide mine Kundskabs Omkreds, anvendte han ikke mindre Omhu paa at indprente mig enhver moralsk Lærdom; han befriede mig fra Almue-Fordømmes Lænker; han viiste mig Religionens Skissheder; han lærde mig at ansee de rene og dydige Mennesker med Ærbødighed — og ve mig! jeg har kun alt for vel adlydt ham.”

”Dom selv, om jeg med saadanne Anlæg vel uden Afsky kunde see paa de Laster, de Udspreddelser, og den Uvidenhed, som vanære vore unge Spaniere? Jeg afviiste haanlig enhver Beiler; mit Hierte var frit, indtil Tilfældet engang bragde mig ind i Kapuzinerkirken. O! paa hiin Dag slunrede vist min Skjætsengel, og glemte sin Myndling! — Der var det, at jeg saae Dem første Gang; De prækede istedet for Supertoren, som laae syg. — De mindes vist den levende Begeistring, som Deres Præken opvakte. O! hvor jeg slugde ethvert af Deres Ord! hvor Deres Belsalenhed henrev min hele Siel! Jeg vovede neppe at aande, af Frygt for at miste en Stavelse, og medens De talde,

syntes mig, at jeg saae en straalsende Glorie om
 Deres Hoved, og Deres Ansigt skinnede af en
 Gubdoms Majestæt. Jeg forlod Kirken, glæ-
 dende af Beundring. Fra dette Dieblif af blev
 De mit Hiertes Afgud, den uforanderlige Gien-
 stand for min Kummer. Jeg erkyndigede mig
 om Dem. Alt hvad jeg hørde om Deres Leve-
 maade, Deres Lærdom, Fromhed og Selsfor-
 nægtelse, trak endnu de Lænker, som Deres Vel-
 talenhed havde paalagt mig, tættere sammen.
 Jeg fødte, at der var nu ingen Tomhed tilbage i
 mit Hierte, at jeg havde funden den Mand,
 som jeg hidtil havde søgt forgieves om. I den
 Forventning, at faae Dem igien at høre, kom
 jeg hver Dag i Deres Kirke; De blev in-
 den for Abbediets Mure, som jeg hver Gang
 forlod nedslagen og bedrøvet. Natten var mig
 gunstigere, thi da stod De for mig i Drømme;
 De lovede mig evigt Venkskab; De ledede mig
 paa Dydens Sti, og hialp mig at bære Livets
 Byrde. Morgenstunden forjog disse yndige Sy-
 ner; jeg vaagnede, og fandt mig adskildt fra
 Dem ved et uoverstigeligt Skillerum. Tiden
 syntes blot at forøge min Lidenksabs Styrke; jeg
 blev tungsindig og trøstesløs; jeg undveeg alt
 Selskab, og min Helbred tog Dag for Dag af.
 Endelig da jeg ikke længer var istand til at ud-
 holde denne qualsfulde Tilstand, besluttede jeg at
 forklæde mig, saaledes som De her seer mig.

Min List lykkedes; jeg blev antagen i Klosteret, og var saa lykkelig at vinde Deres Agtelse."

"Og nu havde jeg intet mere haabt at ønske, men Frygt for at blive opdaget tilintetgjorde min Rolighed. Forættelsen af Deres Omgang blev forbittret mig ved den Tanke, at jeg maaskee snart skulde miste den, og mit Hierte bankede saaledes af Henrykkelse ved ethvert Beviis paa Deres Venskab, at jeg blev fast overtydet om, at jeg vilde aldrig overleve Tabet deraf. Jeg besluttede derfor, ikke at overlade Opdagelsen af mit Kion til Tilfældet — men at bekiende alleting for Dem, og ganske at betroe mig til Deres Medynk, Deres Overbærelse. Ah, Ambrosio! var det muligt, at jeg kunde have bedraget mig? at De var mindre ædelmodig, end jeg havde troet om Dem? Gud forbyde det! De vil ikke styrte en ulykkelig Pige i Fortvivlelse; De vil tilstøde mig, at blive ved at see Dem, tale med Dem, tilbede Dem! Deres Dyder skulde være Monasteret for mit Liv, og dersom vi døde, saa skulde vore Legemer hvile i een Grav."

Hun sang. — Medens hun talde, klæmpede tusende modsatte Følelser i Ambrosios Barm. Forbauselse over det Beshynderlige i denne Tildræggelse; Forvirring over saadan en pludselig Erklæring; Harm over den Dumdriftighed, hvormed hun havde sneget sig ind i Klosteret, og Selvfølelse af den Strengheid, hvormed han burde svare hende; disse Følelser var det, som han

bekiendte for sig selv, men foruden dem var der endnu andre, som han ikke lagde Mærke til. Han indsaae ikke, at hans Forsængelighed solde sig smiggret ved hendes Løstaler over hans Betsalenhed og hans Dyder; at han solde en hemmelig Glæde ved den Tanke, at en ung og, som det lod til, elskværdig Dame havde forladt Verden for hans Skyld, og opoffret enhver anden Lidenkab for dem, som han havde opvakt hos hende; men allermindst mærkede han, at hans Hjerter brændte af Begierligheder, medens Mathildas elfenbeens Ringre trykkede hans Haand.

Lidt efter lidt fattede han sig af sin Forvirring; hans Ideer ordnede sig, han solde strax, hvor yderst usømmeligt det vilde være, om han tillod Mathilda at blive længer i Klosteret, nu da hun havde sagt ham sit Kiøn. Han antog en streng Mine, og trak sin Haand tilbage:

"Hvordan, Cennora!" sagde han; "kan De virkelig for Alvor gjøre Dem Haab om, at jeg skulde tillade Dem at blive her iblandt os? Sæt endog saa, at jeg samtykkede i Deres Begjæring, hvad kunde det da hielpe Dem? Troer De, at jeg nogensinde vilde giengielde en Tilbøjelighed, som —"

"Nei, min Kæder, nei! Jeg venter ikke at indskyde Dem saadan en Kierlighed, som min. Jeg ønsker blot at maatte have Frihed til at være om Dem, at tilbringe nogle Timer af Dagen i Deres Selskab, at erhverve mig Deres Medynk,

Deres Venfkab, Deres Agtelse. O, min Bøn strider vift ikke imod Kornuften."

"Men, Madonna, betænk blot et Dieblif, hvor ufømmeligt det var, om jeg vilde huse et Fruentimmer i Abbediet, og især et Fruentimmer, som tilftaaer at hun elsker mig. Det tør aldrig fce. Hvor farligt var det ikke om De blev opdaget, og jeg vil ikke udsætte mig for en faa stor Kiftelfe."

Kiftelfe, ærværdige Fader, figer De? Glem at jeg er et Fruentimmer, faa er det ikke længer nogen Kiftelfe; anfee mig blot fom en Ven, fom en Elendig, hvis Lykke, hvis Liv beroer paa Deres Befkyttelfe. Frygt ikke, at jeg nogensinde fculde minde Dem om, at den ftærkefte, den meeft grændfeløfe Kierlighed har forledet mig til denne Forklædning; frygt ikke, at nogensinde Begierligheder, fom kunde krænke Deres Lovte og min Ære, fculde frifte mig til at aflokke Dem fra den lige Wei. Nei, Ambrosio! lær at kiende mig bedre! Jeg elsker Dem for Deres Dyders Skyld; mift diffe, og i det fomme Dieblif mifter De ogsaa min Kierlighed. Jeg anfeer Dem fom en Helgen; overtud mig om, at De ikke længer er det, og jeg forlader Dem med Ligegyldighed. Hvordan, De frygter Kiftelfe af mig? af mig, hos hvem alle Verdens blændende Glæder ikke opvafde anden Gøtelfe, end Foragt? af mig, hvis Umhed ene grunder fig paa Deres Ophøielfe over alle menneftelige

Skæbeligheder? O! bort med saadan en skændig Frygt! hav ædlere Tanker om mig, hav ædlere Tanker om Dem selv. Jeg er ikke istand til at ville føre Dem paa Afveje; og Deres Lyd staaer vist paa altfor fast Grund, at den skulde lade sig røkke af utilladelige Begierligheder. Ambrosio! elskede Ambrosio! forjag mig ikke af Deres Nærværelse! Høst paa Deres Lovte, og tillad mig at blive her."

"Det er urimeligt, Mathilda! Deres eget Vel nøder mig til at afslaae Deres Bøn; for Dem skielver jeg, ikke for mig selv. Nu, da jeg har overvunden Ungdommens stormende Lidenstaber, da jeg har tilbragt tredive Aar med Bod og Kiødens Spægelse, kunde jeg vel tillade Dem at blive her, uden at det vilde være farligt for mig, og uden Frygt for, at De skulde opvække andet end Medynks Kælelser hos mig; men for Dem maae Deres Ophold i Abbediet have farlige Følger. De vil give alle mine Ord og Handlinger en urigtig Udtydning; De vil med Begierlighed opsnappe enhver Anledning, som kan give Dem Haab om, at see Deres Tilbøielighed besvaret. Uformærkt vilde Deres Lidenstaber beholde Overhaanden over Deres Fornuft, og istedet for, at min Nærværelse skulde holde dem i Nøe, vilde tværtimod hvert et Dieblif, som vi tilbringe sammen, gjøre dem heftigere og stærkere. Troe mig, ulykkelige Pige! Du eier min oprigtige Medlidenhed. Jeg er over-

tydet om, at Du har handlet efter de reneste Bevæggrunde, men om Du endog er blind for Din ubesindige Opførsel, saa vilde jeg dog kun være saa meget mere strafværdig, dersom jeg ikke aabnede Dine Dine. — Jeg føler at min Pligt byder mig, at behandle Dem saa haardt; jeg maae afflaae Deres Bønner, og berøbe Dem ethvert Glimt af Haab, om at kunne nære Følelser, der ere saa skadelige for Deres Rolighed. Mathilda, i Morgen maae De forlade dette Sted.”

”I Morgen, Ambrosio? i Morgen? nei, det kan ikke være Deres Alvor! nei, De kan ikke ville styrte mig i Fortvivlelse! nei, saa grusom — ”

De har hørt min Beslutning, og maae adlyde. Vor Ordens Love forbyde Dem at være her; det var Meeneed at dølgge, at der er et Fruentimmer inden for disse Mure, og mit Løfte vil nøde mig til, at aabenbare Deres Historie for Brødrene. De maae bort. Jeg beklager Dem, mere kan jeg ikke gjøre.”

Dette sagde han med svag og bævende Stemme. Nu stod han op fra sit Sæde, og lovede sig til at ile til Abbediet. Mathilda fulgte efter ham med et høit Skrig, og holdt ham tilbage.

”Kun et Dieblif endnu, Ambrosio! Hør blot endnu eet Ord!”

"Jeg tør ikke; slip mig, De veed min Beslutning."

"Kun eet Ord! et eneste! det sidste! —"

"Slip mig. Deres Bønner ere forgieves: i Morgen maae De herfra."

"Saa gaae da, Barbar! men denne Tilflugt har jeg endnu tilovers."

Med disse Ord traaf hun pludselig en Dolk ud af sit Bælte. Hun tog Munkeskappen tilside, og satte Spidsen for sit Bryst.

"Fader, levende forlader jeg aldrig disse Mure."

"Hold inde, Mathilda! hvad vil De giøre?"

"De er bestemt, det er jeg ogsaa: i det Øieblik De forlader mig, støder jeg Staalet i mit Hierte."

"Hellige Frands!! — Mathilda, er De asindig? Kiender De Følgerne af Deres Handling? veed De, at Selvmord er den største af alle Misgierninger? at De ødelægger Deres Siel? at De mister Haabet om Salighed? at evige Piinsler vente paa Dem?"

"Det bryder jeg mig ikke om," svarede hun heftig; "enten leder Deres Haand mig til Paradiis, eller min egen styrter mig i evig Fordømmelse. Tael, Ambrosio! sig, at De vil følge mit Råd, at jeg skal blive ved at være Deres Ven, Deres Medbroder, eller denne Dolk ryger af mit Blod."

Med disse sidste Ord løftede hun Armen i Beiret, og gjorde en Bægelse til at sidde sig den i Hiertet. Munken lod angestfuld sine Dine følge med Dolk. Hendes Klædebon stod aabent, og hendes Barm var halv blottet. Dolkspidsen hvilede paa hendes venstre Bryst, og o! hvilket Bryst! Maanens Straaler, som just faldt lige derpaa, viisde Munken den blændende Hvidhed, hans Dine hvilede med umættelig Attraa paa den skønne Runding; en ganske ny Kælelse fyldte hans Hierte med en Blanding af Angest og Fornøielse; en rasende Ild sydede i hans Been; Blodet kogde i hans Arer, og tusende udsvævende Ønster igiennemfore hans Indbildningskraft.

"Holdt!" raabde han hastig, men med mat Stemme, "jeg kan ikke længer staae imod. Saa bliv her da, Tryllerinde! bliv her til min Gørdærbelse!"

Han rev sig løs, ilede hen til Klosteret, kom ind i sin Celle, og fastede sig paa sit Leie, urolig, ubestemt og forvirret.

En Tid lang var det ham umuligt at ordne sine Ideer. Det Optrin, han nys forlod, havde opvakt saadan en Mængde Kælelser i hans Bryst, at han var ikke istand til at dømme, hvilket der var mægtigst? Endskiøndt han var ubestemt, hvad Adfærd han skulde vise imod sin Køligheds Forstyrrende, vidste han dog nok, at Klogskab, Religionen og Sammelighed gjorde ham det til

en Pligt at forvise hende fra Abbediet; men paa den anden Side var der igien saamange Grunde, som gave hende Ret til at blive der, at han var kun altfor tilbøielig til at samtykke deri. Mathildas Erklæring, og den Tanke, at han havde feiret over et Herte, der havde imodstaaet de ædlestes Spanske Kavalerers Angreb, smiggrede ham rigtig nok; og især blev hans Forsængelighed smiggret ved den Maade, hvorpaa han havde vunden hendes Kierlighed. Han tænkte paa de mange lykkelige Timer, som Rosarios Omgang skienkede ham, og frygtede den Tomhed, som en saadan Skilsmisse vilde efterlade sig i hans Herte. Desuden falde det ham ogsaa ind, at den rige Mathildas Bevaagenhed kunde være Klosteret til stor Gavn.

"Og hvad vover jeg da vel," sagde han ved sig selv; "om jeg nu samtykker i hendes Begiæring? Kan jeg ikke forlade mig paa hendes Lovter? Vil det ikke være mig en let Sag, at glemme hendes Rion, og stedse at ansee hende, som min Ven og Lærling? Ja, hendes Kierlighed er ligesaa reen, som hun selv siger; hvis den blot var en Frucht af Sandseligheden, hvorledes kunde hun da have dulgt den saalænge? Vilde Mathilda ikke have anvendt ethvert Middel, for at skaffe den Tilfredsstillelse? og netop det Modsatte har hun gjort. Hun søgte stedse at lade mig være uvidende om hendes Rion, og kun frygt for at blive røbet, kun mine paatræn-

gende Bønner kunde formaae hende til at aabene mig sin Hemmelighed. Hun iagttog Religionens Pligter ligesaa strengt som jeg selv, hun gjorde aldrig det mindste Forsøg paa at vække mine slumrende Lidenstaber, og nævnede aldrig sin Kierlighed for mig, førend i denne Nat. Havde hun ønsket at vække Elskov, og ikke Agtelse hos mig, saa vilde hun ikke saa omhyggelig have skult sine Yndigheder for mig. Lige indtil dette Øieblik har jeg jo ikke endnu seet hendes Ansigt, og alligevel, hvor huldt maae dette Ansigt, hvor skönt maae ikke hele hendes Lege- me være, hvis jeg skal slutte mig dertil — af det som jeg har seet!”

Denne Idee antændte hans Indbildningskraft; han følte, at hans Ansigt blussede. Forsærdet over de Billeder, som svævede for ham, søgte han en Tilflugt i Bønnen. Han foer op fra sit Leie, knælede for den fagre Madonna, og anraabde om hendes Bistand for at undertrykke slige strafværdige Følelser; derpaa lagde han sig igien i Sengen og overlod sig til Sovnen.

Ophidset og uden at være vedervæget vaagnede han. I Drømme havde hans opflammede Fantasie ikke fremstillet andet end de vellystigste Billeder for ham. Mathilda stod for ham, og hans Dine hvilede igien paa hendes blottede Bryst; hun igientog sine Bekræftelser om en evig Kierlighed, suøede sine hvide Arme om hans Hals, og var færdig at quæle ham med Kys;

han omfavnede hende, trykkede hende med Jid op til sit Bryst, og — Drømmen var ude. Undertiden viisde hans Drømme ham hans tilbedte Madonnas Billede, hvorfor han syntes at han laae paa Knæ. Imedens han aflagde hende sit Løfte, syntes hendes Dine at straae ned paa ham med ubeskrivelig Godhed; han trykkede sine Læber paa hendes, og fandt dem varme; det oplivede Billede svævede paa Lærredet, omfavnede ham med Kierligheds Varme, og hans Sandser kunde ikke udholde denne Henrykkelse. Med saadanne Scener vare hans Tanker beskæftigede i Drømme; hans utilfredsstillede Begierligheder skabde ham de vellystigste og mest tryllende Billeder, og han svæmmede i Glæder, som han aldrig før havde kiendt.

Korbauset over Mindet om sine Drømme, foer han op fra sit Leie; o, hvor blev han ikke skamfuld over de Grunde, som han om Natten havde anført for sig selv, for at retfærdiggjøre Mathildas Ophold i Klosteret. Nu var den Sky adspredt, som formørkede hans Forstand; han gysede ved at eftertænke hiint Paaskud, og ved at see sig selv som en Træl af Smiggen, Gierrighed og Selvkierlighed. Hvis Mathilda i en eneste Times Samtale kunde gjøre en saa mægtig Forandring i hans Tænkemaade, hvad havde han da ikke at frygte, naar hun blev i Abbediet? Nu faldt han Faren, vaagnede op af sin Selvtillids-Drøm, og besluttede ufortøvet

at skynde paa hendes Afreise, thi han kunde ikke længer dølge for sig selv, at han var hverken ophøiet over Kristelsen, eller, hvormeget Mathilda endog holdt sig inden for Sædelighedens Grændser, stærk nok til at seire over hine Lidensflaamer, hvorfor han saare urigtig havde troet sig selv at være fri.

"Agnes, Agnes!" raabde han, i det han eftertænkte sine egne Handlinger; "allerede føler jeg Din Forbandelse."

Han forlod sin Celle, i det faste Forsæt at lade den saakaldte Rosario reise bort. I Kropræken vare hans Tanker fraværende, og han gav kun liden Agt. Da Hjertet og Hovedet vare fulde af verdslige Gienstande, havde han kun liden Andagt. Saasnart Gudstienesten var forbi, gik han ned i Haugen. Han henvendte sine Trin til samme Sted, hvor han i forrige Nat havde gjort hiin foruroligende Opdagelse; han tvivlede ikke om, at Mathilda jo vilde opsoge ham her. Han tog heller ikke Keil; hun traadte ind i Eremitboligen saa Minuter efter ham, og nærmede sig med Frygtsomhed. Efter at de begge to havde tiet stille i nogle Dieblkke, syntes hun at have noget paa Munden, men Abbeden, som imidlertid havde sanket al sin Standhaftighed, skyndte sig at afbryde hende. Han frygtede for at blive forført af hendes melodiske Stemme, og dog kiendte han endnu ikke al dens Indflydelse.

"Sæt Dem her hos mig, Mathilda," sagde han, og paatog sig en fast Mine, men hvori han dog omhyggelig undveg endog kun den allermindste Tilfats af Strengthed; "hør mig med Taalmodighed, og troe, at i alt hvad jeg siger, tager jeg ligesaa meget Deres Vel i Betragtning, som mit eget; troe mig, jeg føler det varmeste Venkab, den sandeste Medynk for Dem, og det kan aldrig smerte Dem mere end det smelter mig, naar jeg siger Dem, at vi tør aldrig see hinanden mere."

"Ambrosio!" raabde hun i en Tone, som baade udtryfde Sorg og Korbauselse.

"Kølig, min Ven, min Rosario! — lad mig endnu kalde Dem ved dette kiære Navn; — vor Skilsmisse er uundgaaelig; jeg blues ved at tilstaae, hvor tung den bliver mig; — men det maae saa være; jeg føler mig ikke istand til at behandle Dem med Ligegyldighed, og just dette nøder mig til at skynde paa Deres Afreise. Mathilda, De tør ikke være her længer."

"O! hvor skal jeg da søge om Kølighed? jeg hader denne meenederske Verden, thi sig mig, i hvilken lykkelig Region skjuler Trost og Fred? Hader, jeg haabede at den boede her; jeg tænkte at Deres Barm var dens kiæreste Helighed. Og ogsaa De er falsk? o Gud! ogsaa De kunde bedrage mig!"

"Mathilda!"

"Ja, Faber, ja! De fortjener mine Bebreidelser. O! hvor ere Deres Løfter? Min Provetid er ikke ude, og alligevel vil De nøde mig til at forlade Klosteret. Kan De have Hierte til at støde mig fra Dem? Og har De ikke givet mig Deres høitidelige Eed paa det Modsatte?"

"Jeg vil ikke nøde Dem til at forlade Klosteret. De har min høitidelige Eed paa det Modsatte, det er sandt. Men naar jeg nu i Tillid til Deres Edelsmodighed bekiender for Dem, hvor meget Deres Nærværrelse forurosliger mig, vil De heller ikke da fritage mig for min Eed? Betænk hvor farligt det vilde være, om De blev opdaget, hvor let dette kunde skee, og den Skiændsel, som saadan en Hændelse vilde kaste paa mig; betænk at min Vre og mit gode Ravn staae paa Spillet, og at min Samvittighedsro beroer paa Deres Koielighed. Hidtil er mit Hierte frit; jeg vil skilles fra Dem med Bedrøvelse, men ikke med Fortvivlelse. Bliver De her, saa vil min Lykke inden saa Uger være offret paa Deres Skiønheds Altar; De er kun altfor indtagende, altfor elskværdig! Jeg vilde ønske Dem, tilbede Dem, mit Bryst vilde blive et Kob for en Brynde, hvis Tilfredsstillelse Vren og min Stand forbyde mig ligemeget. Dersom jeg stod imod den, vilde mine utilfredsstillede Ønsker berøve mig Forstanden — gav jeg efter for Fristelsen, saa vilde jeg i et eneste strafværdig Glædes Nie-

blif opoffre mit gode Navn i denne, og min Salighed i hiin Verden. Til Dem tager jeg altsaa min Tilflugt, for at beskytte mig imod mig selv. De kan hindre, at jeg ikke taber Lønnen for tredive Mars Lidelser; De kan hindre, at jeg ikke bliver et Offer for en nagende Samvittighed! Deres Hjerte har allerede følt haabløs Kierligheds Piinsler; o, elsker De mig virkelig saa høit, saa spar ogsaa mig derfor! Giv mig mit Løfte tilbage; flye De fra disse Mure. Gaae herfra, og mine varmeste Bønner for Deres Lykke, mit Venkab, min Agtelse og min Beundring skulle følge Dem; bliver De her, saa er De en Kilde af Farer, Lidelser og Fortvivlelse for mig. Svar mig, Mathilda, hvad har De besluttet?" — Hun taug. — "Vil De ikke tale, Mathilda? ikke tilkiendegive Deres Forsæt?"

"Grusomme! Grusomme!" raabde hun, og vred sine Hænder i Dødens Angest. "Du ved kun alt for vel, at jeg har ingen anden Villie end Din."

"Saa tog jeg da ikke Feil, og Mathildas Hvimodighed svarer til mine Forventninger."

"Ja, jeg underkaster mig Deres Dom, som sønderriver mit Hjerte, thi jeg vil overbevise Dem om, at min Tilbøielighed er reent. Her har De Deres Løfte tilbage; endnu i Dag forlader jeg dette Kloster. En af mine Paarsørende er Abbedisse i Estremadura; jeg vil reise

hen til hende, og for evig udelukke mig fra Verden. — Kun eet endnu, Kader! tager jeg Deres gode Ønsker med mig i min Eensomhed? Vil De stundum unddrage de himmelske Gienstande Deres Opmærksomhed, og tænke mig en Tanke?"

"Ah, Mathilda, jeg frygter, at jeg vil kun altfor ofte tænke paa Dem!"

"Nu, saa har jeg da intet mere at ønske, end at vi igien maae samles i Himmelen. Lev vel, min Ven, min Ambrosio! — Jeg ønskede blot endnu, at De vilde give mig et Minde."

"Hvad skal jeg give Dem?"

"Noget — hvad De selv vil — en af de Blomster der, det er nok. (Hun pegede hen paa en Rosenbusk, som var plantet uden for Hytten)" jeg vil giemme den i min Barm, og naar jeg er død, skulle Konnerne finde den visnet der."

Munken havde ikke Kraft til at svare; med langsomme Trin og kummerfuld Siel gik han ud af Eremitboligen, nærmede sig til Busken, og bukkede sig ned for at plukke en Rose. Pludselig udstødte han et igiennemtrængende Skrig, foer tilbage, og lod Blomsten falde ud af Haanden igien. Mathilda hørde ham skrige, og stoi ængstelig ud imod ham.

"Hvad er der?" raabde hun; "Svar mig; — for Guds Skyld! hvad er der hædet?"

"Jeg er Dødsens," svarede han mat;
 "en Slange — lurede under Rosenbushen —"

Her blev Smerten i hans Saar saa skrækelig, at han ikke længer kunde udholde den; hans Bevidsthed forlod ham, og han sank livløs om i Mathildas Arme.

Hendes Jammer overgik al Beskrivelse. Hun rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Brystet, og søgte ved høie Skrig at kalde Munkene til Hielp, da hun ikke torde forlade Ambrosio. Endelig lykkedes det hende. Forfærdede ved hendes Skrig, ilede adskillige af Brødrene til, og Abbeden blev igien bragt ind i Klosteret. Man lagde ham strax i Sengen, og den Munk, som tjente Brødrene som Saarlæge, begyndte at undersøge hans Saar. Imidlertid var Ambrosios Haand bleven overmaade opsvulmet. Lægemedlerne bragde ham vel til Live, men han fik dog ikke sine Sandser igien; han rasede græsselig; Skummen stod ud af hans Mund, og fire af de stærkeste Munkke vare neppe istand til at holde ham i Sengen.

Fader Pablos (dette var Saarlægens Navn) blev nu ved at undersøge den Saaredes Haand. Munkene stode omkring Sengen med angstelig Forventning; og ingen yttrede heftigere Deeltagelse i Munkens Ulykke end den forneente Rosario; i ubeskrivelig Angest hvilede hans Dine uafsladelig paa den Lidende, og de Sukke, som opstege fra hans Bryst, vidnede tydelig nok om hvor bedrøvet han var.

Da Fader Pablos trak Lancetten ud af Saaret, var Epidsen deraf farvet ganske grøn. Han rystede sorgfuld paa Hovedet, og gik bort fra Sengen.

"Jeg frygter, at der er intet Haab!" sagde han.

"Intet Haab?" raabde alle Munkene eenstemmig; "intet Haab, siger I?"

"Af den hastige Virkning formoder jeg, at Abbeden maae være bleven stukken af en Cientipedora, den giftigste af alle Slangar; den Gift, som I kan see her paa min Lancette, bekræfter min Formodning. Han har ikke tre Dage at leve i."

"Og er der da slet intet Middel?" spurgte Rosario, "intet eneste?"

"Hvis Giften ikke bliver trukken ud, saa kan han ikke komme sig igjen, og hvordan det var muligt, indseer jeg ikke. Alt hvad jeg formaaer at gjøre, er at lægge Urter paa Saaret, for at lindre Smerten. Den Syge faaer da sine Sandser igjen, men Giften udbreder sig i alt hans Blod, og om tre Dage er han død."

Disse Ord vakde en almindelig Sorg. Pablos forbandt Saaret, saaledes som han havde sagt, og gik derpaa bort tilligemed sine Ordensbrødre. Rosario, hvem man paa hans indstændige Anmodning, overlod Abbedens Pleie, blev allene i Cellen, hvor Ambrosio, udmattet af de heftige Anstrengelser, imidlertid var falden i en

dyb Søvn. Hans Kræfter vare saa aldeles udtømte, at han gav neppe Tegn til, at han var i Live. Munkene kom tilbage, for at erfare, om noget havde forandret sig, og Pablos tog Plasteret af Saaret, mere af Nysgierrighed end i Haab om noget gunstigt Symptom. Hvor stor var ikke hans Forbaufelse, da han saa, at Betændelsen var reent borte! Han sonderede endnu engang; Lancetten kom ganske reen ud af Saaret; der var intet Spoor tilbage af Giften, og hvis Hullet ikke havde været, vilde Pablos maaskee have tvivlet om, at der nogensinde havde været et Saar paa det Sted.

Han meddeelte Brødrene denne Nyhed, og intet uden Deres Forundring kunde sættes i Ligning med deres Glæde. Dog af den første kom de snart igien til dem selv, da de forklarede Tingene efter deres egne Ideer. Guldkommet overtydte om, at deres Superior var en Helgen, syntes det dem saare naturligt, at Sanct Franciscus havde gjort dette Underbærk til hans Frelse. Denne Mening blev eenstemmig antagen. De gjorde saa megen Støi derover, og frege: "Underbærk! Mirakler!" med saadan en Iver, at de vækkede snart Ambrosio op af sin Slummer.

De omringede paa Diebliffet hans Seng, og bevidnede ham deres Glæde over hans underfulde og pludselige Helbredelse. Han var ganske ved sine Sandser, og fri for al Smerte; han faldt sig blot svag og mat. Pablos gav ham et

styrkende Lægemiddel og raadede ham at blive i Sengen endnu i to Dage. Derpaa forlod han ham med det Ønske, at Patienten maatte ikke udmætte sig ved at tale alt for meget, men heller søge at faae en Smule Hvile. De andre Munkke fulgde med Pablos, og Abbeden og Rosario bleve nu allene.

I nogle Minuter stirrede Ambrosio paa sin Pleierinde med et Blik, hvori Glæde og Frygt stode malede. Hun sad ved Siden af Sengen; hendes Hoved var nedbøjet, og som sædvanlig indsvøbt i Hætten af hendes Kappe.

"Og De er endnu her, Mathilda?" sagde han endelig; "er det Dem ikke nok, at have bragt mig saa nær ved Døden, at kun et Underbærk kunde frelse mig fra Graven? O! Himlen sendte vist den Slange til Straf for —"

Mathilda afbrød ham, i det hun med en forstilt Munterhed lagde sin Haand paa hans Læber.

"Stille, Fader, stille! De tør ikke tale."

"Han, som forbød mig det, vidste ikke, hvor vigtigt det Æmne er, hvorom jeg ønsker at tale."

"Men jeg veed det, og forbyder Dem det alligevel. Jeg er jo nu engang Deres Pleierinde, og De maae adlyde mig."

"De er i godt Lume, Mathilda!"

"Og det med Rette; thi jeg har nylig følt en Glæde, hvis Lige jeg i min hele Levetid aldrig har kiendt."

"Og hvilken da, om jeg tør spørge?"

"En Glæde, som jeg maae følge for alle, men især for Dem."

"Især for mig? o! jeg besværges Dem, Mathilda —"

"Stille, Fader, stille! De maae ikke tale. Men siden De dog ikke har Lyst til at sove, maae jeg da ikke spille noget paa Harpe for Dem?"

"Hvordan! jeg har aldrig vidst at De forstod Musik."

"O, jeg klimprer kun lidt. Men siden man har paalagt Dem aatte og fyrgetyve Timers Tausshed, saa kan jeg maaskee dog more Dem lidt, naar De er fæd af at tænke. Jeg henter min Harpe."

Hun kom snart efter tilbage med Instrumentet.

"Nu, Fader, hvad skal jeg da synge? Vil De høre Balladen om den tappre Durandarte, som faldt i det berømte Slag ved Ronceval imod Maurerne?"

"Hvad De selv vil, Mathilda."

"O! kald mig ikke saaledes! kald mig Rosario, kald mig Deres Ven. Det er de Navne, som jeg gierne vil høre af Deres Læber. — Nu stille!"

Hun stemte Harpen, og præludekede i nogle Dieblikke paa den, med en saa guddommelig Smag, at man strax kunde høre, at hun kunde spille til Fuldkommenhed. Den Melodie hun fremcrystede

var huld og flagende. Medens Ambrosio syntede efter, faldt han sin Urolighed dæmpet, og en sød Bæmød udbredte sig om hans Hierte. Pludselig forandrede Mathilda Tonen; med diers og færdig Haand greb hun nogle stærke, frigeriske Akkorder, og sang med et ligesaa simpelt som melodist Accompannement, den følgende Ballade:

Durandarte og Belerma.

Sorgens mørke Sagn fortæller
om hiint Slag ved Ronceval;
hvor saamangen Ridder segned
død for Fiendens hvasse Sværd.

Der faldt ogsaa Durandarte,
Ridderstandens stolte Siir.
Da ham Dødens Engel vinked,
lod saadan hans sidste Ord:

“O Belerma! elskte Pige!
tunge et mit Levvel til Dig.
Du var mine Dages Lykke.
Nu er Graven Elskovs Len.”

“Skiondt i Livets Vaar jeg segner,
Døden er min mindste Qual:
elskte Ms! Dig at forlade
gør min Afstedstime mørk.”

“Montesinos! Ven og Broder!
 Hør Din Friends sidste Ord;
 Døden her vort Venskab løser,
 Hisset det gienknyttes skal.”

“Naar mit brystne Die lukkes,
 og min Siel gaaer hen til No,
 af mit Bryst Du Hjertet tage,
 og det til Belerma giv;”

“Stedse hanket det for hende,
 som udgjorde alt dets Fryd.
 Omheds Vandt hun kierlig giemme;
 Plads det unde i sin Grav.”

“Siig, det sidste Suk jeg sendte
 til Alfaders Trone var
 for min evig elskte Pige,
 for Belermas No og Held.”

“Stundum hun en Taare fælde
 for den Ven, som Døden tog;
 i den kolde Grav han hviler,
 hendes Graad gjør Leiet blødt.”

“Ah! — mit Livs Glas er udrundet . . .
 Himlens Lys er slukt for mig; . . .
 hisset Gud . . . det atter tænder;
 hisset . . . favnes . . . vi igien!”

Durandartes Mand opsvinged
 sig til Høiheds Region.
 Under vemodsfulde Taarer
 Montesiros grov hans Grav

Heltens sidste Bud at følge,
 Hiertet af hans Bryst han kjær;
 og Belerma overbringer
 en blodfarvet Elskovs Skiank.

Længselfuld den glade Vige
 raaber: "Elste! Bud fra Dig!"
 Væsen aabnes, — og hans Hjerter
 er den Gave, som hun ser! —

Dødens Jænen giennembæved
 gysende Belermas Siel.
 Svagt den blege Læbe stammer:
 "Durandarte er ei meer!"

Strirrende paa Sorgens Gave:
 "Død, hvi ramde Du ei mig?"
 raaber hun i rædsom Smerte,
 kysser Hiertet — og er død.

Med Henrykkelse lyttede Ambrosio efter
 hendes Sang; aldrig havde han hørt noget skøn-
 nere, og han begreb ikke, hvorledes andre end

Engler kunde frembringe saadanne himmelske Toner. Alligevel, hvor meget han endog overlod sig til Horelsens Sands, saa lidet torde han, som et eneste Diekast overtydede ham om, betroe sig til sit Syn. Sangerinden sad nær ved Sengen. Den Strilling, hvori hun bæiede sig hen over sin Harpe, var ukonstlet og indtagende; hendes Hætte var sunken længere tilbage end sædvanlig; man saa to foralsarvede, modne, friske, tillokkende Læber, og en Hage, i hvis Smilehuller tusende Kierligheds-guder syntes at ligge paa Luur. Hendes Armer vare saa lange, at de vilde have berørt Strengene paa Instrumentet, og hun havde derfor trukken dem op over Albuerne, hvor ved man kom til at see en Alm, hvis fine Huud kappedes med Sneen i Hvidhed. En eneste Gang vovede Ambrosio at see paa hende, og i samme Dieblif fælde han, hvor farligt det var, at have denne forførfte Skabning om sig. Han luffede sine Dine i, men desto mere levende stod hun nu for hans Siel. Her svævede hun stedse for ham, prydet med alle de Yndigheder, som hans ophibede Indbildningskraft laande hende. Enhver Skionhed, som han havde seet hos hende, syntes ham forøget, og med glødende Farver udmalede han de skjulte. Men alligevel mindedes han endnu stedse sit Løfte, og Nødvendigheden at holde det. Han flæmpede med Lyster og Begierligheder, og gysde tilbage for den Afgrund, som laae foran hans Fodder.

Mathilda sang ikke længer. Ambrosio, som frygtede hendes Skønheds Magt, blev endnu stedse liggende med lukte Dine, og bad af sit Hjertes Kilde Sanct Frands at staae ham bi i denne farlige Fristelse. Mathilda troede, at han sov. Hun reisde sig, sneg sig sagte hen til Sengen, og betragtede ham i nogle Minuter med Opmærksomhed.

”Han sover!” sagde hun endelig halvt sagte, men dog saaledes, at Abbeden kunde høre hvert et Ord; saa tør jeg da nu betragte ham, uden at fortørne ham derved! saa tør jeg da nu blande mit Aandedrag med hans! saa tør jeg da stirre paa disse Kiere, elskede Træk, uden at han kan beskylde mig for en strafværdig Attraa og List. Han frygter, at jeg skulde ville forføre ham til at vanhellige sit Lovte. Den Uretfærdige! Derfor som jeg vilde opflamme hans Begierligheder, vilde jeg da vel med saamegen Omhu skule mit Ansigt for ham? — dette Ansigt, som han hver Dag —

Hun standsede, og faldt i dybe Tanker.

”Endnu i Gaar,” blev hun ved; — ”for saa Timer siden var jeg ham kær; han agtede mig, og mit Hjerte var tilfreds; nu, o hvor grusomt er min Skiebne nu forandret! Han seer mistroisk paa mig; han vil have, at jeg skal forlade ham, forlade ham for evig. O Du, min Skytshelgen! min Siels Afgud! Du, som næst efter Gud eier den første Plads i mit Hjerte,

kun endnu to Dage, og Du vil kiende dette Hierte. Havde Du blot kunnet drømme om hvad jeg folde, da jeg saae Din Dødsangest! kunde Du vide, hvor meget kiere Dine Lidelser have gjort Dig for mig! — men der vil komme en Tid, da Du bliver overtydet om min rene og uegenlystige Lidenstkaab. Da vil Du beklage mig, og føle min hele bittere Ulykke."

Hun qvalde Graaden hendes Stemme. Hun bøiede sig ned over Ambrosio, en Taare faldt paa hans Ansigt.

"Ah! jeg har vækket ham!" raabde Mathilda, og foer hastig tilbage.

Hendes Frygt var ugrundet. Ingen sover saa dybt, som den der har besluttet ikke at lade sig vække. Dette var Munkens Tilfælde. Han syntes endnu fædse at være begravet i en Rolighed, som ethvert af de følgende Diebliske gjorde ham tungere og tungere at vedligeholde. Den brændende Taare havde meddeelt hans Hierte sin Varme.

"Hvilken Kierlighed! hvilken Siels Reenhed!" tænkte han; Ah! kan den blotte Medynk saaledes røre mit Hierte, hvad vilde der da ikke blive af, naar Kierlighed satte det i Bevægelse."

Mathilda forlod igien sit Sæde, og gik nogle Skridt bort fra Sengen. Ambrosio vovede at aabne sine Øine, og frygtsom at hæfte dem paa hende. Hun vendte sit Ansigt bort fra ham. I en sorgmodig Stilling lod hun sin Haand

hvile paa Harpen, og stirrede paa Maleriet lige over for Sengen.

"O, Du lykkelige Billede!" sagde hun til den skionne Madonna; "til Dig beder han, til Dig opsender han sine beundringsfulde Biekaft. Jeg haabede, at Du skulde have lindret min Sorg, og nu forøger Du kun dens Tyngde, thi Du lærer mig at føle, at Lykke og Ambrosio havde været min Eiendom, hvis jeg havde kiendt ham, førend han aflagde sit Løfte. Med hvilken Hentykkelse han betragter dette Billede! med hvilken Fid han opsender sine Bønner til det følesløse Maleri! Ah! skulde maaskee en god og skiult Skjætsengel, en Ven af min Kierlighed have indgivet ham disse Følelser? er det ikke en uforklarlig Drist, som leder ham? — dog, hvortil gavne vel tomme Forhaabninger? lad mig ikke nære en Tanke, som fordunkler Glandsen af Ambrosios Dyder. Det er Religionen, ikke Skionheden, som han med Tilbedelse beundrer; det er ikke for Qvinden, at han knæler, det er for Guddommen. O! gav han mig blot et eneste af de samme Navne, hvormed han nævner Madonna! o, sagde han blot, at dersom han ikke var Kirken's Brudgom, saa vilde han ikke foragte Mathilda! Forlad mig ikke, Du trøstende Tanke! Maaskee erkender han endnu, at han føler mere end Medynk for mig, at en Omhed, som min, vel havde fortient Siengielbelse. Maaskee tilstaaer han det for sig selv, naar jeg ligger paa

min Dødsfeng; da behøver han jo ikke længer at frygte for at vanhellige sit Løfte, og den Tilfæaelse; at han har Agtelse for mig, vil lindre min Qual. Gid det dog maatte skee! o! hvor varmt vilde jeg da ikke ønske, at min Dødsstund maatte være nær!"

Ikke en Stavelse af hvad hun sagde undgik Abbedens Opmærksomhed, og den Tone, hvori hun udtalte de sidste Ord, trængde dybt ind i hans Hierte. Uvilkaarlig reisde han sig op paa sit Leie. "Mathilda!" sagde han med bævende Stemme; "o! min Mathilda!"

Hun foer sammen ved denne Lyd, og vendte sig hastig om. Den pludselige Bevægelse gjorde, at hendes Hætte gled ned, og Munkens forstende Dine faldt paa hendes Ansigt. Hvor forbauset blev han ikke ved at see sin beundrede Madonna levende! Samme hulde Træk, samme Strøm af Lokker, samme rosenrøde Læber og himmelske Dine, samme blide Høihed! Ambrosio udstødte et Skrig af Forundring, og sank tilbage paa sit Leie. Han vidste ikke, om den Gienstand han saae var et guddommeligt eller et dødeligt Væsen.

Mathilda var bestyrtset. Hun blev staaende som en Støtte, og hvilede sig op mod Harpen. Hun slog Dinen ned, og Rosens Rodme overtrak hendes Kinder. Da hun igien kom til sig selv, var det første hun gjorde dette: at trække sin Hætte ned over sit Ansigt. Derpaa tiltalte hun Munkens saaledes med bævende og dæmpet Røst:

”Bed et Tilfælde har De opdaget en Hemmelighed, som jeg ikke vilde have aabenbaret, førend paa min Sotteseng. — Ja, Ambrosio! i Mathilda de Villanegas seer De Originalen til Deres elskede Madonna. Kort efter at hiin ulykkelige Lidenstabs havde fæstet Noed i mit Hjerte, lagde jeg den Plan, at spille mit Portrait i Deres Hænder. En stor Mængde Tilbedere havde sagt mig, at jeg var smuk; jeg vilde vide, om De var af samme Mening. Jeg lod mig male af Martin Saluppi, en berømt Venetianer, som dengang opholdt sig i Madrid. Liigheden var yderst treffende; jeg lod Maleriet salbyde i Kapuzinerklosteret, og den Jøde, som De købte det af, stod i min Sold. De beholdt det. Tænk Dem min Henrykkelse, da jeg hørde, at det var Gienstanden for Deres Fornærmelse, eller rettere sagt, for Deres Tilbedelse, at De havde hængt det op i Deres Celle, og at det var den Helgen, til hvem De opsendte Deres Bønner! Maaskee denne Tilstaaelse vil kun give Dem mere Anledning til at have mig mistænkt, men den burde toertimod overtynge Dem om, hvor reent min Kierlighed er; den burde bevæge Dem til igjen at skienke mig Deres Omgang og Deres Agtelse. Hver Dag hørde jeg Dem lofprise mit Billede. Jeg var Vidne til den Henrykkelse, hvori dets Skønhed satte Dem, og dog brugde jeg ikke de Vaaben imod Deres Dyd, som De

felo gav mig i Hænderne. Jeg skulde det Ansigt for Dem, som De elskede uden selv at vide deraf. Jeg sagde ikke at opgløde Deres Begierligheder ved min Skønhed, eller ved Hielp af Deres Gandser, at faae Herredømme over Deres Hierte. At tiltrække mig Deres Opmærksomhed ved noie at opfylde Religionens Pligter, altid at giøre mig mere værdig til Deres Venskab ved den Selobevidsthed, at min Siel var dydig og min Omhed oprigtig, det var mit eneste Hiemed. Jeg blev Deres Selskabsbroder, Deres Ven. Jeg dulgte mit Kion, og dersom De ikke havde overtalt mig til at aabenbare Dem min Hemmelighed, — var jeg ikke bleven martret af en uafsladelig Brygt for at blive opdaget, De vilde da aldrig have kiendt mig under andet Navn end Rosario. Men, bliver De ogsaa endnu ved Deres Beslutning at forstøde mig? Jeg skal da ikke tilbringe de faa Timer jeg endnu har at leve i, hos Dem? — o tael, Ambrosio, og sig, at jeg tør blive."

Nedens hun talde havde Abbeden faaet Stunder til at fatte sig. Han følte, at i hans nærværende Sindsforsætning, var Klugt og Undvigelse af hendes Omgang det eneste, som kunde beskytte ham imod den altfor indtagende Piges Magt.

"Deres Erklæring har gjort mig saa forbauset," sagde han; "at jeg ikke veed hvorledes jeg nu skal besvare den. Vedt derfor intet Svar,

Mathilda; forlad mig, jeg trænger til Ensomhed."

"Jeg adlyder; men førend jeg reiser, saa lov mig, at De vil ikke nøde mig til at forlade Klosteret strax."

"Mathilda, betænk Deres Stilling, overvei Følgerne af Deres Dvælen her; vor Skilsmisse er uundgaaelig, og vi maae forlade hinanden."

"Men blot ikke i Dag, Fader! o, vær barmhiertig, blot ikke i Dag!"

"De plager mig alt for meget, men jeg kan ikke imodstaae denne bønslige Tone. Velandt, siden De endelig vil have det; — jeg samtykker i Deres Begiæring. De maae blive her saalænge, indtil De nogenlunde har forberedet Brødrene paa Deres Afreise; et Par Dage endnu, men den tredie — (han sukkede ubilkaarlig) — husk paa, at om tre Dage maae vi for evig skilles ad."

Hun greb hastig hans Haand, og trykkede den op til sine Læber.

"Om tre Dage!" raabde hun i en vild, høitidelig Tone; "ja, Fader, ja! om tre Dage maae vi for evig skilles ad!"

I det hun sagde disse Ord, laae der en rædsom Udtryksfuldhed i hendes Mine, som kom Munkens til at gysse. Endnu engang kysede hun ham paa Haanden, og ilede derpaa hastig ud af Celleren.

Nu saae Ambrosio sit Hierte sønderlidt af tusende forskjellige Lidenstaber; thi ligesaa gierne som han ønskede at retfærdiggjøre sin farlige Gæsts Nærværelse hos sig, ligesaa tydelig raabde hans Samvittighed til ham, at dette var noget, som Fred imod hans Ordens Love Endelig lod det, som om hans Godhed for den formeente Rosario, understøttet af hans Temperaments naturlige Varme, vilde seire, og denne Seir var allerede vis, da hiin Selvtillid, som var Grundtrækket i hans Charakter, begyndte at tale til Mathildas Fordeel. Munken betænkte, at det var en uendelig større Hæder at overvinde Fristelser, end at undvige dem; han overveiede at denne Leilighed til at bevise sin Dyds Fasthed, maatte endogsaa være ham velkommen. Den hellige Antonius havde jo modstaaet alle Dæmmonens Forsørelser, hvorfor skulde han da ikke ogsaa kunne gjøre det? Desuden var det Lucifer, som fristede Sanct Antonius, og anvendte alle sine Rænker for at opflamme hans Lidenstaber; Ambrosios Fare blev jo derimod kun forboldt af en dødelig, frygtsom og blufærdig Skabning, der var ligesaa bange for at han skulde lade sig forlede, som han selv.

"Ja," sagde han; "den Ulykkelige skal blive! jeg har intet at frygte af hendes Ophold her; og om jeg endog skulde være for svag til at imodstaae Fristelsen, saa beskytter Mathildas Uskyldighed mig for al Fare."

Ambrosio skulde først erfare, at Lasten er allerfarligst for et uskyldigt Hjerte, naar den lurer bag Dydens Maske.

Han fælde sig saa fuldkommen frist igien, at da Fader Pablos om Aftenen igien kom for at see til ham, bad han ham om Forklov, at torde gaae ud af sin Celle Dagen derpaa. Det blev ham tilstædet. Mathilda kom blot i Selskab med Munkene, som alle spurgde til Abbedens Helbred. Hun lod til at frygte en Samtale under fire Vime med ham, og blev der kun i nogle saa Minuter. Munken sov godt, men Drømmen fra forrige Nat kom igien, og hans Følelser bleve endnu mere levende og vældige. De samme Synner svævede for hans Vime, og antændte hans Begierligheder: Mathilda, i Skønhedens fuldeste Glands, varm, kielen og sukkende efter Nydelse, trykkede ham til sit Bryst, og overrødsde ham med de fyrigste Kierteegn. Han giengieldte dem med lige Ild, og var just paa Rippet at give efter, da den troløse Skabning forsvandt og overlod ham til alle Undseelsens og feilslaget Haabs Piinsler.

Det gryede ad Dag. Udmattet, slappet og svækket ved sine ophidsende Drømme, havde han ingen Lyst til at forlade Sengen. Under et Paaskud lod han være at gaae i Messen — den første Gang i hans Levetid, at han forsømte den. Han stod silde op. Den hele Dag havde han slet ingen Leilighed at komme til at tale allene med

Mathilda; hans Celle var fuld af Munk, som kappedes om at fortælle ham, hvormeget hans Upasselighed smertede dem, og han havde endnu altid nok at bestille med at tage imod deres Lykønskninger over hans Helbredelse, da I. offten kaldte dem til Refectorium.

Om Eftermiddagen gik Munkene fra hinanden, og adspredte sig i adskillige Dele af Haveren, hvor Trærnes Skygge eller en eenlig Grotte tilbød de behageligste Midler til at holde Hvile. Abbeden gik hen mod Eremitboligen, hvortil et af hans Diekast indbød Mathilda at ledsage ham. Hun fulgte taus efter ham; saaledes traadte de ind og satte dem. Begge syntes at undvige Begyndelsen af en Samtale, og at føle den gienfældige Forlegenheds Indflydelse. Endelig begyndte Abbeden at tale: han berørte kun ligegyldige Gienstande, og Mathilda svarede ham i samme Tone. Hun syntes med Vængstelighed at ville bringe ham til at glemme, at den Skabning, som sad ved Siden af ham, var nogen anden end Rosario. Ingen af dem vovede, eller blot ønskede, at gjøre den mindste Hentydning paa det Uenige, som laae dem begge allermæst paa Hjertet.

Mathildas Bestræbelser for at synes munter, vare tiensynlig tvungne; hendes Livsaander vare nedtrykkede af Angestens Vægt, og naar hun talde, lød hendes Stemme mat og svag. Hun syntes at ønske Enden paa en Samtale,

som satte hende i Forlegenhed, klagede over Upaas-
selighed, og bad Ambrosio om Tilladelse at tor-
de vende tilbage til Klosteret. Han ledsagede
hende til Døren af hendes Celle; der blev han
staaende, for at sige, at han tillod hende at blive
i Klosteret, saalange som hun selv behagede.

Hun yttrede ingen Glæde over denne Ti-
dende, naagtet hvi Dagen før med saamegen
Ængstelighed havde anmodet ham om hans
Samtykke.

"Ak, Kader," sagde hun, og rystede sorg-
modig paa Hovedet; "Deres Godhed kommer
for silde, min Dom er fældet: vi maae skilles ad
for evig! — Men vær vis paa, at jeg med
Taknemmelighed erkiender Deres Edelmødighed
— Deres Medynk med en Ulykkelig, som kun
fortiener den alt for lidet."

Hun tørrede sine Øine; hendes Hætte var
blot trukken halv ned over Ansigtet. Ambrosio
saae at hun var bleg, og at hendes Øine vare
indsunkne og udslukte.

"Gode Gud," raabde han; "De befinder
Dem meget ilde, Mathilda; jeg vil strax sende
Kader Pablos til Dem."

"Nei, gjør ikke det; jeg befinder mig ilde,
men han kan ikke hielpe mig. Lev vel, Kader,
hust paa mig i Morgen i Deres Bøn! da vil jeg
huste paa Dem i Himmelen."

Hun gik ind i sin Celle, og lukkede Døren
efter sig.

Uden at spille et Diebsk, sendte Abbeden Lægen til hende, og ventede med Uraasmodighed paa dennes Udsagn, men Fader Pablos kom snart igien tilbage; og meldte at hans Gang havde været forgieves. Rosario havde nægtet ham at komme ind, og udtrykkelig afflaaet at tage hans Medicamenter. Denne Lidende besdrøvede Ambrosio overmaadig meget; han foresatte sig, endnu i Nat at lade Mathilda have sin egen Willie, men hvis hendes Tilstand ikke blev bedre til Dagen derpaa, da at paaastaae, at hun skulde følge Fader Pablos Raad.

Han havde ingen Lyst til at sove, luffede sit Vindue op, og saae, hvorledes Maanens Straaler badede sig i den smalle Aa, som løb langs med Klostermuren. Den kislige Natteluft, og den Stilhed, som herskede allevegne, giode Tungesind i hans Siel. Han tænkte paa Mathildas Skionhed og Kierlighed, paa de Glæder, som han kunde dele med hende, dersom han ikke laae i Klosterets Lænker. Han overveiede, at hendes Kierlighed, som var ganske blottet for Haab, kunde ikke vare længe; at hun uden Tvivl vilde overvinde sin Lidenstabs, og søge sin Lykke i en Andens Arme. Han gysede for den Tomhed, som der vilde blive i hans Barm, naar hun forlod ham; mismodig eftertænkte han Klosterlivets Eensformighed, og luffede efter Verden, som han var for evig skildt fra. — En stærk Banker paa hans Dør forstyrrede ham i disse Betragtninger.

Klosterkloffen havde allerede slaaet to. Abbeden aabnede Døren, og saae en Munk, hvis Ansigt forkyndte Jilsfærdighed og Forvirring.

"Skynd Dem, ærværdige Fader!" sagde han; "Skynd Dem hen til den unge Rosario! han ønsker inderlig meget at tale med Dem; hans Endeligt synes at være nær."

"Almægtige Gud! hvor er Fader Pablos? Hvorfor er han ikke hos ham? O! jeg frygter, jeg frygter —"

"Fader Pablos har været hos ham, men hans Konst formaaer intet. Han troer, at Unglingen maae være forgiftet."

"Forgiftet? ah! den Ulykkelige! saa er da min Formodning sand! Men lad mig intet Dieblis spille; maaskee er det endnu Tid, at kunne frelse ham."

Med disse Ord sti han hen til Novitsens Celle. Adskillige Munkke vare allerede derinde; iblandt dem stod Fader Pablos med et Lægemedel i Haanden, som han besvoer Rosario at tage ind. De andre vare hensunkne i Beundring over den Lidendes Skønhed, som De nu saae for første Gang. Hun var yndigere, end nogenstinde før, hendes Ansigt var hverken blegt eller mat. En glimrende Rødme bedækkede hendes Kinder, hendes Hine sunklede af en blid og fro Henrykkelse, og ethvert af hendes Træk udtrykte Tillid og Hengivenhed i hendes Skiebne.

"O, piin mig ikke længer!" sagde hun til Pablos, i det Dieblif, da den forskrækkede Abbed traadte ind i Cellen; "min Sygdom er uopnaagelig for Eders Konst, og jeg ønsker ikke at blive helbredet." Nu blev hun Ambrosio vaer. "Ah, der er han!" raabde hun; "endnu engang seer jeg ham, førend vi skilles ad for evig! Forlad mig, mine Brødre! jeg har mange Ting at sige denne hellige Mand under fire Dine."

Munkene adløde paa Diebliffet, og Mathilda og Abbeden bleve allene.

"Hvad har De gjort, Ubesindige?" raabde Ambrosio; "sig mig, er min Mistanke grundet? maae jeg virkelig miste Dem, og har Deres egen Haand været Værktøiet til Deres Død?"

Hun smilede og greb hans Haand.

"Og hvori var jeg ubesindig, min Fader? jeg opoffrede en Flintesteen, for at frelse en Diamant. Min Død besvarer et Liv, som er hæderligt for Verden, og mig meget dyrebare end mit eget. Ja, Fader, jeg er forgiivet; men viid, at denne Gift engang flød i Deres Arer."

"Mathilda!"

Det jeg nu siger Dem, besluttede jeg først at aabenbare Dem paa min Sorteseng. Dette Dieblif er nu kommet. — De kan endnu ikke have glemt den Dag, da en Cientipedoros Bid satte Deres Liv i Fare. Lægen overgav Dem med den Erklæring, at han vidste ikke, hvordan

han skulde drage Giften ud. Jeg kiendte kun eet Middel, og betænkte mig intet Dieblif paa at bruge det. Man lod mig være allene med Dem; De sov; jeg løste Bindslet af Deres Saar, jeg kysede det, og suede Giften ud med mine Læber. Virkningen har været hastigere, end jeg ventede. Jeg føler Døden i mit Hierte; endnu en Time, og jeg vil da være i en bedre Verden.

"Almægtige Gud!" raabde Abbeden, og sank næsten livløs om paa Sengen.

Saa Diebliffe efter foer han pludselig i Weiret, og stirrede paa Mathilda med Fortvivelsens Vildhed.

"Og De har opoffret Dem for mig? De døer, og døer for at frelse Ambrosio? Er der da slet intet Redningsmiddel, Mathilda? er der slet intet Haab? Tael, o tael! Siig, at der er endnu et Middel til at bevare Deres Liv!"

"Trost Dem, min eneste Ven! ja, Midslet til at bevare mit Liv staaer i min Magt, men det er ikke et Middel, som jeg vover at bruge. Det er farligt, det er skrækkeligt! Livet var for dyrt kjøbt dermed, undtagen naar jeg torde leve for Dem." —

"Lev da for mig, Mathilda, for mig og Taknemmeligheden!" — (Han greb hendes Haand, og trykkede den henrykt til sine Læber) — "Husk paa vor sidste Samtale; nu samtykker jeg i alleting. Husk paa, med hvilke levende Farver Du afmalede Sielenes Forening; lad

os iværksætte disse Ideer. Lad os glemme Rion-
nens Forskiel, foragte Verdens Gordenne, og
blot ansee hinanden, som Brødre og Venner!
Saa lev da, Mathilda, o, lev for mig!"

"Ambrosio, det kan ikke skee. Dengang
jeg tænkte dette, bedrog jeg baade Dem, og mig
Jels. Enten maae jeg døe nu, eller i utilfreds-
stillede Begierligheds langsomme Qualer. O!
tiden vor sidste Samtale er en rødsom Taage
svunden fra mine Dine. Jeg elsker Dem ikke
længere med den Andagt, som man yder en Hel-
gen; jeg agter Dem ikke længere for Deres Siels
Dyder; jeg sukker efter Rydelse. Qvindelighed
herstør i mit Hierte, og jeg er et Rov for de vil-
deste Lidenskabers. Tael ikke om Venskab! det
folde, føleløse Ord! min Barm brænder af
Kierlighed, af uudsigelig Kierlighed, og Elskov
er det jeg attraaer. Derfor skielv, Ambrosio,
skielv for, at jeg maatte bønhøre Dit Ønske! Le-
ver jeg, saa har Du for evig tabt Din Reenhed,
Din Hæder, Din Løn for et i Lidelser tilbragt
Liv, fort sagt, alt hvad der er Dig kiært i Ver-
den. Jeg vil ikke længere kunne kæmpe imod
min Lidenskab; jeg vil gribe enhver Leilighed til
at oppuste Din Brynde, og søge at banære os
begge to. Nei, nei, Ambrosio, jeg tør ikke leve;
hvert et Dieblif overtyster mig om, at jeg har
fun eet Balg; ved hvert Puls-slag føler jeg, at
jeg maae nyde eller døe."

"Gud! — Mathilda! er det ogsaa Dem selv, som taler med mig?"

Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde forlade sit Sæde. Med et høit Skrig rakte hun sig halv ud af Sengen, slyngede sine Arme om Munkens, og forsøgte at holde paa ham.

"O, forlad mig ikke! hør mine Bilsjælelser med Barmhiertighed! Om saa Tider er jeg ikke mere; kun endnu en søie Tid, og da er jeg fri for denne skændige Lidenstabel."

"Ulykkelige! hvad kan jeg sige Dig! Jeg kan ikke — jeg tør ikke — dog lev, o lev, Mathilda!"

"De veed ikke, hvad De beder mig om. Hvordan? leve, for at styrte mig selv i Skændsel? leve, for at blive Dievelens Værktøi? for at styrte Dem og mig i evig Fordærvelse? Gæel dette Hjerte, Fader!"

Hun tog hans Haand. Korvirret, forlegen, fortryllet trak han den ikke tilbage, og faldt hendes Hjerte banke derunder.

"Gæel dette Hjerte, Fader! endnu er det Ærens, Trostels, Rydskheds Bolig; banker det endnu i Morgen, saa vorder det et Rov for de forfæsteste Forbrydelser. O! lad mig derfor døe i Dag! lad mig døe, medens jeg endnu fortjener den Dydigheds Taarer! Saaledes vil jeg forlade Verden!" — (Hun hvilede sit Hoved op mod hans Skulder; hendes gyldne Haar

strømmede ned over hans Bryst) — Omslynget af Deres Arme, vil jeg slumre ind; Deres Haand skal for evig lukke mine Øine; Deres Mund skal modtage mit døende Aandedræt. Og vil De ikke stundum tænke paa mig? vil De ikke undertiden sælde en Taare paa min Grav? o jo, jo, jo! dette Kys er mig Borgen derfor."

Det var Nat. Rundt om herskede Stilhed; Det matte Skin af en eneste Lampe faldt paa Mathilda, og udbredte et hemmelighedsfuldt Tusmørke i hele Ellen. Intet forstøende Øie, intet nysgierrigt Øre var nær ved de to Elskende; Mathildas melodiske Røst var det eneste, som høredes. Ambrosio stod der i sin Manddoms fulde Modenhed; hans Øine hvilede paa en ung, skøn Kvinde, hans Lids Frelserinde, hun, hvis Afgud han var, hun, som ved Kierlighed til ham, var bleven bragt paa Gravens Bred. Han sad paa hendes Seng, hans Haand hvilede paa hendes Barm, vellystig lagde han sit Hoved op mod hendes Hals. Hvo vil da vel undre over, om han bukkede under for Fristelsen? Beruset af Brynnde, trykkede han sine Læber paa Læber, som ledte om dem; hans Kys kappedes med Mathildas i Barme og Lidenstabs; henrykt trykkede han sig op til hendes Bryst. Han glæmte sit Løfte, sin Hellighed, sin Hæder; Glæden og Keiligheden vare det eneste, som vinkede ham.

"Ambrosio! o, min Ambrosio!" sukkede Mathilda.

"Din, evig Din!" hvistede Munkén, og
sank om i hendes Arme.

Tredie Kapitel,

— — — these are the villains,
that all the travellers do fear so much.
— — — some of them are gentlemen
such as the fury of ungovern'd youth
thrust from the company of awful men.

— — — Det er de Skielmer,
som alle Reisende indjage Frygt. — — —
Blandt dem er Ynglinger af adel Herkomst,
hvem ubevogtet Ungdoms Fyrighed
af Fæders Kredsen bortjog. — — —

Shakspeare: de to Veronesere.

Lause gik Marquien og Lorenzo hen til Pallad-
set: Raymond sysselsat med at gienminde enhver
Omstændighed, hvoraf Beretningen kunde give Lo-
renzo det fordeelagtigste Begreb om hans Forbin-
delse med Agnes; Lorenzo derimod fuld af billig
Bekymring for sin Families Ære, og tillige saare
forlegen. Den Tildragelse, hvortil han nylig
havde været Vidne, forbød ham at behandle

Marquien som Ven. Paa den anden Side besroede Antonias Velfærd paa Raymond, og det vilde altsaa have været upolitisk handlet, at omgaaes ham som Fiende. Disse Jagttagelser bragde ham til, at fatte den Beslutning, at vedligeholde en viss Taushed, og han ventede med Utaalmødighed paa Don Raymonds Erklæring.

De kom til Palladset de la Cisternas. Marquien førde Lorenzo strax ind i sine Værelser, og vilde bevidne ham sin Glæde over at finde ham i Madrid. Lorenzo afbrød ham.

"Forlad mig, min Herre," sagde han med nogen Tilbageholdenhed; "om jeg besvarer Forsikfringerne om Deres Agtelse temmelig koldt. En Søsters Værelse staaer her paa Spillet. Hørend De har forklaret Dem for mig, og gjort mig Rede for Henigten af Deres Brevverling med Aignes, kan jeg ikke ansee Dem for min Ven. Jeg venter med Utaalmødighed paa Oplysning om Deres Udfærd, og ifølge Deres givne Løfte haaber jeg, at De vil ikke tøve med den."

"Giv mig først Deres Væresord paa, at De vil høre mig med Taalmod og Mildhed."

Jeg elsker min Søster alt for høit til, at jeg skulde være nogen streng Dommer, og indtil dette Dieblis har jeg ingen kierere Ven haft end Dem. Jeg tilstaaer altsaa gierne, at da det desuden beroer paa Dem, at forbinde mig i en Sag, som er mig yderst magtpaaliggende, saa fr det virkelig mit høieste Ønske, endnu stedse at see Dem værdig til min Hoiagtelse.

"Lorenzo, De henrykker mig! intet kan glæde mig mere, end en Leilighed til at kunne tiene min Agnes's Broder."

"Overtyd mig om, at jeg kan giøre Brug af Deres Tilbud, uden at vanære mig, og af alle Mennesker i hele Verden vil jeg helst være Dem forbunden."

"De har ventelig hørt Deres Søster nævne Navnet Alphonso d'Alvarada?"

"Aldrig. Hvor broderlig jeg endogsaa elsker Agnes, saa er der dog Omstændigheder, som have hindret os, at være meget sammen. Da hun endnu var et Barn, blev hun betroet til sin Tante, der havde ægtet en tydsk Adelsmand. Paa hans Slot opholdt hun sig indtil for to Aar siden, da hun kom tilbage til Spanien med det faste Forsæt, at gaae i Kloster."

"Al gode Himmel! — Lorenzo, De vidste hendes Forsæt, og gjorde dog intet Forsøg paa, at faae hende til at afstaae deraf?"

"De gjør mig Uret, Marquis; dengang man meldte mig det i Neapel blev jeg overmaade forbauset deraf, og jeg ilede strax med min Tilbagereise til Madrid, fast besluttet at forebygge dette Offer. Saasnart jeg var kommen her, fløi jeg hen til Sancta Claras Kloster, som min Søster havde valgt til sit Novitsiat. Jeg forlangde at see hende. Døm selv om min Forundring da man nægtede mig det; hun erklærede bestemt, at hun frygtede for min Indflydelse paa

hendes Tænkemaade, og at hun torde ikke see mig førend Dagen før hun tog imod Eløser. Jeg bad, jeg paaastod at jeg vilde tale med Agnes, og udtrede reent ud min Mistanke, at det var ikke egen Lyst, som forbad hende at komme til mig. For at undgaae Betskyldningen for en Voldsomhed, bragde Priorinden mig nogle Liniær, som jeg saae vare skrevne af min Søsters egen Haand, og hvori hun igientog, hvad der før var bleven sagt mig mundtlig. Alle videre Forsøg paa at komme til at tale et Dieblif med hende, vare ligesaa frugtesløse, som det første. Uden at lade sig bevæge ved mine Bønner, tillod hun mig ikke at see sig, førend Dagen før hendes Indtrædelse i Klosteret, som hun nu aldrig mere vilde forlade. Vi saae hinanden i vore nærmeste Frenders Nærverelse. For første Gang siden vor Barndoms glade Dage saae vi hinanden saa nær; det var et høistrørende Optrin. Hun fastede sig i mine Arme, kyssede mig, og græd bitterlig. Ved alle blot nogensunde mulige Grunde, ved Bønner, ved Taarer søgte jeg at saae hende til at forandre sin Beslutning. Jeg afmalede hende Klosterlivets hele Strengthed; jeg fremstillede for hendes Indbildningskraft alle de Glæder, som hun nu vilde forlade; jeg bebov hende, at aabenbare mig, hvad det var, som gav hende denne Afsky for Verden. Ved dette sidste Spørgsmaal blegnede hun, og hendes Taarer runde endnu stærkere. Hun bad mig indstændig ikke at

spørge hende herom; det maatte være mig nok at vide, at hun havde fattet sin Beslutning, og at et Kloster var det eneste Sted, hvor hun endnu torde gjøre sig Haab om at finde Rolighed. Dette blev hun ved at sige, og afslagde sit Løfte. Jeg besøgte hende tit ved Talegitteret, og hvert Dieblis, som jeg tilbragde hos hende, lod mig med dybere Kummer føle Tabet af min elskte Søster. Kort Tid efter maatte jeg forlade Madrid; først i Gaar Aftes kom jeg tilbage, og har siden ingen Stunder havt til at besøge Sancta Claras Kloster."

"Har De aldrig hørt Navnet Alphonso d'Alvarada, førend jeg nævnede det?"

"Jo, det har jeg; min Tante meldte mig, at en Lykkeridder af dette Navn, havde fundet Leilighed til at snige sig ind paa Slottet Lindenberg; at han havde vunden min Søsters Hierte, og endogsaa overtalt hende til at flygte bort med sig. Men førend denne Plan kunde blive sat i Værk, havde den gode Herre erfaret, at de Plantager i Hispaniola, som han troede vare Agnes's Eiendomme, hørte mig til. Dette bragde ham paa ganske andre Tanker, og den Dag, som var bestemt til Bortførelsen, forsvandt han. Af Kortvielse over hans Troløshed og Nederdrægtighed fattede Agnes den Beslutning, at blive Monne. Hun føiede til, at denne Lykkeridder havde givet sig ud for en af mine Ven-

ner, og hun ønskede altsaa at vide om jeg kiendte ham. Jeg svarede hende, nei. Hvor lidet tænkte jeg dengang paa at finde Alphonso d'Alvarada og Marquien de las Cisternas i een Person. Det Skilderi man havde givet mig af den første lignede slet ikke den sidste, saa vidt som jeg kiendte til ham."

"Deraf kiender jeg tydelig Donna Rodolphas trolose Character. Hvert et Ord De har sagt mig er stemplet med Kiendetegn af hendes Ondskab, hendes Falskhed og hendes Gaver til at sætte dem hun vil skade i et urigtigt Lys. Fortæl mig, Medina, at jeg taler saa reent ud om en af Deres Slægt. Al den Fortrød hun har voldet mig, retfærdiggjør min Harm, og naar De har hørt min Historie, saa vil De selv tilstaae, at jeg har ikke brugt for haarde Udtryk."

Hu begyndte han sin Fortælling paa følgende Maade: —

Don Raymonds, Marquien de las Cisternas Historie.

Lang Erfarenhed, min bedste Lorenzo, har lært mig at kiende Deres ædle Tænkemaade; jeg behøvede ikke Deres Erklæring, at Deres Søsters Begivenheder vare Dem ubekiendte, for at begribe, at man med Billie havde dulgt disse for Dem. Havde De erfaret dem, hvor mange Ulykker havde jeg og Agnes da ikke undgaaet!

Men Skiebuen har villet det anderledes. De var udenlands, da jeg først lærte at kiende Deres Søster; vore Kiender bare Omfarg for at dølge Deres Opholdssted for hende, og saaledes var det hende umuligt, skriftlig at bede Dem om Deres Hesthyttelse og Deres Raad.

Da jeg forlod Salamancas Universitet, hvor De, som jeg siden har erfaret, blev et Aar efter mig, reisde jeg strax udenlands. Min Fader forsynede mig rundelig med Penge, men han vilde have, at jeg skulde dølge min Rang, og give mig ud for en ringere Adelsmand. Hans Vens, Hertugen de Villa Hermosas Raad formaaede ham til denne Befaling, og stedse her denne Vands Gielegaver og Menneſkekundskab fortient min dybeste Verbødighed.

"Tro mig, min kiere Raymond," sagde han; "De vil med Tiden komme til at indſee Fordelene af denne periodiske Kornedrelse. Sandt nok, som Greve de laſ Cifternas var De bleven modtaget med aabne Arme; Deres ungdommelige Korfængelighed var bleven smiggret ved den Høflighed, som alle vegne havde mødt Dem. Nu derimod maae De stole paa Dem ſelv; De har ypperlige Anbefalinger, men det er Deres Sag, hvad Brug De gior deraf. De maae ſøge at behage; De maae tragte efter de Menneſkers Biſald, for hvem De bliver foreſtillet. De, som vilde have beileet til Grevens de laſ Cifternas Venſkab, kunne ingen Fordeel have af at

laane Alphonso d'Alvarada Fortienester, eller med Taalmodighed at fordrage hans Keil. Sinder De derfor, at De virkelig er yndet, saa kan De da uden Betænkning tilregne Deres gode Egenskaber, og ikke Deres Rang det, og den Agtelse, hvormed man omgaaes Dem, er da meget mere smiggrende. Desuden vilde Deres høie Byrd forbyde Dem, at omgaaes med de lavere Klasser. Nu derimod er dette Dem til-
ladt, og efter mine Tanker vil dette være Dem til stor Baade. Søg ikke blot de Fornemmes Selskab i de Egne, som De giennemreiser; undersøg Mængdens Sæder og Skikke; gaae ind i Bøndernes Hytter, læg Mærke til hvorledes man i fremmede Lande behandler Undersaatterne, lær at formindske Deres egne Vasallers Laster, og derved at forhøje Deres Livsnydelse. Efter min Mening om de Fordelse, som en ung Mand med Krav paa Magt og Rigdomme kan høste af sine Reiser, skulde han ikke ansee Leiligheden til at blande sig mellem de lavere Folkelasser og være et Dievidne til den menneskelige Elendighed, for den ringeste."

Forlad mig, Lorenzo, om min Fortælling maaskee synes leedsommelig. Den nye Forbindelse, hvori vi nu staae med hinanden, lader mig ønske nye at meddele Dem alt hvad der angaaer mig, og af Frygt for at udelade den mindste Omstændighed, som kunde bevæge Dem til at tænke gunstigere om Deres Søster og mig selv,

kan det let hænde sig, at jeg anfører Ting, som kun have liden Interesse for Dem.

Jeg fulgte Hertugens Raad, og blev snart overtydet om, hvor vel han havde meent det med mig. Jeg forlod Spanien under Navn af: "Don Alphonso d'Alvarada," ledsaget af en eneste Tiener af prøvet Troskab. Paris var mit første Hiemeed. En Tid lang henrykte denne By mig; det gik mig som enhver, der er ung, og som attraaer Forskelsener. Men midt iblandt alle disse stoiende Glæder faldt jeg dog, at mit Hierte fattedes endnu noget; jeg blev feed af den evige Udspredelse; jeg mærkede, at det Gølle jeg levede imellem, og som lod til at være saa fint og saa tillokkende, var i Grunden ustabigt, og uden Kølsker eller Oprigtighed. Jeg trak mig ærgerlig tilbage fra Pariserne, og forlod denne Overdaadighedens Skueplads uden et eneste Suk.

Nu tog jeg min Vej til Tydskland, hvor jeg vilde besøge de fornemste Hoffer. Men først vilde jeg opholde mig en kort Tid i Strasburg. Da jeg steg ud af min Chaise i Luneville, for at faae nogle Forfriskninger, blev jeg en glimrende Equipage vaer, med fire Tienere i riigt Livree, som holdt uden for Vertshuset: den hvide Løve. Strax efter saae jeg en Dame af fornem Anstand, ledsaget af to Piger at stige ind i Karetten, som paa Diebliffet kiørde affled.

Jeg spurgte Verten hvad det var for en reisende Dame.

"Det er en tydsk Baronesse, af stor Rang og Formue; efter hendes Folks Udsagn, har hun været i Besøg hos Hertuginde af Longueville. Men reiser hun til Strasburg, hvor hun møder sin Gemal, og derfra tage de begge tilbage til deres Slot i Tydskland."

Jeg fortsatte min Reise i den Hensigt, endnu samme Aften at naae Strasburg. Men mit Haab blev skuffet, fordi min Vogn gik i Stykker undervejs. Dette Uheld mødte mig midt i en tyk Skov, og jeg var ikke lidet forlegen for at udfinde nogen Maade til at komme videre paa. Det var allerede langt ud paa Vinteren, Natten nærmede sig, og Strasburg, den nærmeste By, laae nogle Mile borte. Dersom jeg ikke vilde tilbringe Natten i Skoven, saa havde jeg ingen anden Udvei, end at ride til Strasburg paa min Eieners Hest, og under slige Omstændigheder var dette Middel just ikke det behageligste. Imidlertid — hvad skulde man vel gjøre? jeg maatte finde mig deri, underrettede Postkarlen om mit Forhavende, og lovede at sende ham Hielp, saasnart jeg var kommen til Strasburg. Jeg stolede just ikke synderlig paa hans Verlighed; men da min Stephano var vel bevæbnet, og Postkarlen derimod saae ud til at være temmelig til Moders, saa troede jeg, at jeg havde intet at frygte for min Koffert o. s. v.

Lykkeligviis, — som jeg i det mindste troede, — viisde der sig endnu et Middel til at tilbringe Natten behageligere end jeg ventede. Dengang jeg yttrede min Hensigt, selv at ride til Strasburg, ryttede Postillonene med Mishag paa Hovedet.

"Det er en lang Vej," sagde han; "Herren vil neppe finde den uden Veiviser; desuden lader De ikke til at være ret vant til den strenge Nærstid, og det var jo let muligt, at De ikke kunde udholde den strenge Kulde, og at — —"

"Men hvortil nu alle disse Indsendinger?" afbrød jeg ham ganske utaalmodig; "ved Du da noget bedre Middel? jeg staaer jo dog større Fare for at døe af Kulde, naar vi blive Natten over i Skoven."

"Blive Natten over i Skoven?" svarede han; "ei, ved Saint Denis! saa slemt er det da heller ikke. Hvis jeg ikke tager Feil, saa har vi ikke tyve Skridt til min gamle Ven Baptists Hytte; det er en Brændehugger, et godt Stykke Karl. Han vil vist med Fornøielse huse Dem Natten over. Imidlertid kan jeg tage den ene af Vognhestene, ride til Strasburg, og i Dagbrækningen være her tilbage med Haandværksfolkene, for at faae Dværs Vogn sat istand."

"Men, for Guds Skyld, Menneſke," sagde jeg; "hvorfor har Du da saadan en langsommelig Tid ladet mig være i Ubished? hvorfor

talde Du ikke før om Hytten? hvad, Du dumme Diebel?"

"Jeg tænkte, at det var maaskee for smukt for Herren —"

"Hvilken dum Sladder! affed, affed! istedet for at slaae her at sladdre var det nok saa godt, at Du bragde os hen til Din Brændehugger."

Han gik foran, og vi fulgte bag efter; Hestene kunde neppe aarke at slæbe den sønderbrudte Vogn. Min Tiener kunde næsten ikke tale af Kulde, og jeg følte allerede Frostens Virkninger, førend vi vare komne til Hytten. Den var lille, men fion; da vi kom nærmere, frydede jeg mig ved Synet af en stærk Ild, som skinnede igiennem Vinduerne. Vor Vejviser bankede paa Døren; det varede nogen Tid, førend der kom Svar. Folkene indenfor syntes at være i Beraad, om de skulde lufte os ind, eller ei.

"Nu frist, frist, Broder Baptift!" raabde Karlen ganske utaalmelig, "hvor længe varer det med Dig? Er Du allerede krøben i Røien, eller vil Du nægte en smuk, ung Herre, hvis Vogn nylig er gaaet itu ude i Skoven, et Natteleie?"

"Ah, er det Dig, min ærlige Claude?" svarede en Mandsstemme, "bie et Dieblif, nu kommer jeg strax, og lukker op."

Nu blev Skudden slaaet fra Døren, og en Mand kom ud med en Lampe i Haanden;

han hilste vor Veisifer ganske trohiertig, og vendte sig derpaa om til mig.

"Kom kun ind, min Herre, og vær De hiertelig velkommen! Om Forladelse, at jeg ikke strax lukkede op for Dem, men her findes saameget lumpent Paf i vor Egn; og jeg kunde jo ikke vide, om De var af samme Slags."

Ved disse Ord viiste han mig ind i den Stue, hvor jeg havde seet Jiden, og satte en Lænestoel hen ved Caminen til mig. Et Fruentimmer, som jeg ansaae for at være min Berts Huustro, reiste sig op fra sit Sæde, da jeg kom ind i Stuen, og modtog mig en kold og skidesløs Hilsen. Hun svarede ikke, da jeg talde til hende, men satte sig strax ned igien, og blev ved med sit Arbejde. Hendes Mand's Udsærd var ligesaa venlig, som hendes var but og frastødende.

"Jeg vilde ønske," sagde han, "at jeg havde en bedre Stue at give Herren, men her er just ikke synderlig meget Rum i vor Hytte. Alligevel tænker jeg dog, at vi finder paa Raad til at faae et Lukaf til Herren, og et andet Emule Hul til at putte Deres Tiener ind i. De maa tage til Takke med Huusmandskost; hvad vi har, det giver vi Dem af et godt Hierte." — "Raa!" sagde han til sin Kone, "hvordan Du ogsaa jidder der, Alix, som om Du ikke havde noget bedre at bestille. Grift, min Glut! see til at Du skaffer os noget at spise, og bred Dugen.

Kast et Par Knuder i Jlden, for Herren lader til at være ganske fri af Kulde."

Konen kastede sit Arbejde paa Bordet, og lavede sig med alle Kiendetegn paa Misfornøielse til at iværksætte hans Befalinger. I det Dieblif jeg saa hendes Ansigt havde det mishaget mig; hendes Træk vare rigtig nok paa en vis Maade skionne, men hendes Huud var gulsen, og hendes Bæxt lang og mager; en mørk Skummelhed udbredte sig over hendes hele Physiognomie, der bar saa kiendelige Tegn paa indædt Harne og Uvillie til alt Godt, at endog saa den allerslygtigste Jagttager maatte lægge Mærke dertil. Enhver af hendes Miner og Handlinger vidnede om Misfornøielse og Utaalmodighed, og de Svar, hun gav Baptist, naar han narrede hende med hendes Knarvornhed, vare bittere, korte og arvege. Med saa Ord, det første Blik jeg kastede paa hende, gjorde hende ligesaa forhadet for mig, som det indtog mig for hendes Mand, der syntes fuldkommen skabt til at opbække Agtelse og Tillid. Hans Ansigt var aabent, oprigtigt og venligt; i hans Udseende saa man Bondens hele Redelighed, uden hans Grovhed; han havde runde, tykke, røde Kinder, og lod til med sin Overflodighed rigelig at ville erstatte sin Kones Magerhed. At domme efter Kynterne i hans Pande, ansaae jeg ham for at være omtrent tredsindstyve Aar gammel; men hans Alder trykkede ham ikke, og han lod til endnu at være kraftfuld og

stærk. Konen kunde ikke være over tredive Aar gammel, men i Munterhed og Jld var hun meget ældre end hendes Mand. Uagtet al hendes Halstarrighed begyndte hun dog at tillave Maaltidet, imedens Baptist spøgde og fortalde. Postkarlen, som havde forsynet sig med en Glaske Brændevin, var nu færdig, og spurgde mig, om jeg havde ellers noget at befale i Strasburg?

"I Strasburg?" afbrød Baptist ham; "Du vil dog vel ikke reise derhen endnu i Nat?"

"Og hvorfor ikke? hvis jeg ikke henter Haandværksfolkene til at sætte Chaisen istand, saa kommer Herren jo til at blive her i Morgen med."

"Ja saa! Jeg havde nær glemt Chaisen. Imidlertid kan Du dog gierne bte og saae Dig en Bid Aftensmad her, Claude. Det vil ikke tage lang Tid hen, og Herren seer alt for god ud til at han skulde ville jage Dig ud med tom Mave, i saadan en bitterlig kold Nat som denne."

Jeg var meget vel tilfreds dermed, og sagde til Postkarlen, at jeg brød mig slet ikke om, at komme en Time eller to sildigere til Strasburg Dagen efter. Han takkede mig, gik ud af Hytten med Stephano, og satte Hestene ind i Baptists Stald. Baptist fulgde ham hen til Døren, og saae ængstelig ud ad.

"Det er en skarp, bidende Blæst," sagde han, "hvor mine Drenge kan blive af saa længe! Jeg skal vise Herren et Par saa vakkre Knøse,

som nogen i Verden; i Forstand, Mod og Virksomhed findes ikke deres Lige tyve Mile omkring Strasburg. Gid de bare var her! jeg begynder at blive ganske bange for, at der skal være hændt dem noget ondt."

Alix dækkede nu Bordet.

"Og hun er ikke ligesaa urolig for sine Sønner?" sagde jeg til hende.

"Hvorfor skulde jeg være det?" svarede hun ganske arrig; "jeg er jo ikke Moder til dem."

"Naa, naa, Alix!" sagde Manden; "bid ikke Herren over Næsen for et uskyldigt Spørgsmaal! Dersom Du ikke saa saa bister ud, saa havde han aldrig holdt Dig for at være saa gammel, at Du kunde have en Søn paa tre og tyve Aar; der kan Du see, hvor gammel det knarvorne Bæsen gjør Folk! — Herren maae være saa god at undskylde hendes Uartighed; den mindste Ting gjør hende gal i Parykken, og hun synes ikke godt om, at De holder hende for at være over tredive Aar. — Saadan er det, Alix; ikke sandt? — Herren veed nok, at Fruentimmerne vil altid gierne være unge. Nu frist, Alix, vær Du nu god igien! Har Du endnu ingen Sønner paa den Alder, saa kan Du dog have dem om nogle og tyve Aar, og jeg haaber at vi skulle endnu opleve, at see dem ligesaa klække, som min Robert og min Jakob."

Alix slog sine Hænder sammen med Biddhed.

"O, Gud bevare mig derfra!!" raabde hun; "kunde jeg blot et eneste Dieblif nære den Tanke, saa vilde jeg quæle dem med mine egne Hænder."

Hun gif hastig ud af Stuen, og op ad Trappen.

Jeg sagde Baptist, hvor meget jeg beklagede ham, at han paa Livstid maatte være smedet til saadan en ond Kone.

"Herre Gud, enhver har sit Kors her i Verden, og Alig er nu bleven mit. Hun er sagtens lidt vanskelig at komme tilrette med, men ond er hun dog ikke. Hendes Forkierlighed for to Børn af hendes første Egteskab har rigtig nok givet hende et sandt Stedmoderhad til begge mine Sønner; hun kan ikke taale at see dem for sine Dine, og hvis det kom an paa hende, saa fik de Stakkels Knøse ikke Lov at sætte en Rod over vor Dørtærskel. Men det hjælper hende ikke, og jeg vil ikke jage mine kiødelige Børn ud i den vide Verden, endskiøndt hun plager mig lidt nok for det. Ellers lader jeg hende have sin Villie i alleting, og det maae jeg sige til hendes Roes og Berømmelse: hun passer Huusholdningen, som en brav Kone."

Saaledes talde vi endnu, da vor Samtale blev afbrudt ved et skingrende Hullo! som gienlod igiennem Skoven.

"Mine Sønner, haaber jeg!" raabde Baptist, og ilede hen at lukke Døren op.

Raabet blev igientaget. Nu hørde vi Hestetrav, og strax efter holdt en Vogn udenfor, som blev ledsaget af adskillige Ryttere. En af disse spurgde, hvor langt der var til Strasburg. Da han henvendte sig til mig, svarede jeg ham, saa og saa mange Mile, som Claude havde sagt mig. Nu udstødte han en heel Ladning af Forbandelser over Postkarlene, som havde gjort en gal Wei. Han fortalte Hestene i Karet, hvor langt de vare fra Strasburg, og at Hestene vare saa udmattede, at de kunde ikke trække længere. En Dame, som lod til at være Herskabet, blev meget fortreidelig over denne Tidende; men da det ikke kunde hjælpe, spurgde den af Tienerne Baptist, om han ikke kunde huse dem Ratten over.

Han syntes meget forlegen, og svarede nei, i det han tilføiede, at en reisende Spanier med sin Tiener havde allerede optaget det eneste Gæstestuekammer, som var i hans Huus. Da jeg hørte dette kunde jeg naturligviis ikke være saa uartig, at ville beholde disse Bequemmeligheder for mig selv, naar en Dame skulde lide derunder. Jeg forsikrede Baptist, at jeg vilde gierne afstaae Damen mine Rettigheder, giendrev alle hans Indbendinger, ilede hen til Vognen, aabnede Døren, og hjalp den fremmede Dame at stige ud. Det var det samme Gruentimmer, jeg havde seet i Vertshuset i Luneville, og jeg benyttede mig af Leiligheden, for at spørge en af Tienerne om hendes Navn.

"Baronnesse Lindenberg," var Svaret.

Jeg undrede meget over den Raade, hvorpaa min Bert tog imod disse Folk, da den var saa aldeles forskjellig fra den, hvorpaa han havde modtaget mig. Hans Uvillie til at lufte dem ind udfrykkede sig tydelig i hans Ansigt, og han kunde neppe overtale sig til, at byde Damen velkommen. Jeg førte hende ind i Huset, og tilbød hende Lænestolen ved Kaminen, hvorpaa jeg nylig havde sat. Hun takkede mig meget artig, og gjorde tusende Undskyldninger, for den Uleilighed hun voldte mig. Paa engang blev Baptists Ansigt mildere.

"Nu har jeg det endelig," raabde han, i det han afbrød Baronnessens Undskyldninger; "jeg kan huse den naadige Krue, uden at denne Herre behøver at lide ved sin Høflighed. Fruen tager det ene af vore Giestekammere, og det andet beholder De, min Herre; min Kone afstaaer de to Kammerjomfruer sit Værelse; Tienerne maae tage til Takke med at tilbringe Natten i en stor Lade, som kun ligger et Par Skridt fra Huset; der skal de faae en dygtig Ild, og saa godt et Aftensmaaltid, som vor fattige Leilighed formaaer."

Efter adskillige Taksigelser paa Damens og Indvendinger paa min Side imod at Bertinden skulde flytte ud af sit Kammer, blev denne Indretning dog tilsidst eenstemmig antaget. Værelset

var kun lidet, og Baronnessen befalede derfor strax sine Tjenere at gaae ud. Baptiste stod just færdig at følge dem hen til den omtalte Lade, da to unge Mandfolk aabnede en Dør, bagest i Stuen.

"Død og al Ulykke!" raabde den første, og foer tilbage; "Robert, hele Huset er fuldt af Fremmede."

"Ha, der har vi mine Sønner!" freg vor Bert. "Naa, Jakob og Robert! hvor vil I hen, Knase? Her er endnu Rum nok til Jer."

Efter denne Forsikkring vendte de to unge Karle om. Kaderen forestillede dem for Baronnessen og mig, og gik derpaa ud med vore Tjenere, imedens Alix, paa de to Kammerjoms fruers Anmodning, bragde dem ind i den Stue, som var bestemt for deres Hersteb.

De to Nyankomne vare høie, stærke, velstaaede unge Mennesker, med grove Træk, og meget soelbrændte. De gjorde en kort Compliment for os, og modtog Claude, som just traadte ind ad Døren, som en gammel Bekendt. Nu tog de deres Kapper af, hvori de vare indsvøbte, spændte et Læderbelte af, hvorved der hængde en bred Sabel, og lagde hver et Par Pistoler fra sig, som de havde haft siddende i Beltet.

"I reise vel bevæbnede," sagde jeg.

"Det forstaaer sig, min Herre," svarede Robert. — "Vi forlode Strassburg sidste ud paa Aftenen, og her i Skoven maae man have Vaas

ben hos sig naar man reiser om Natten; det er ikke saameget sikkert, det kan De troe."

"Hvordan?" sagde Baronnessen; "er der Røvere her i Egnen?"

"Saa siger man, naadige Frue; hvad mig angaaer, saa har jeg rigtig nok reist igiennem Skoven baade Natter og lyse Dage, men endnu har jeg aldrig mødt nogen."

Ru kom Alix tilbage. Hendes Stedsønner traf hende hen i den anden Ende af Stuen, og hvilede nogle Minuter med hende. Af de Diekæst, som de af og til gave os, sluttede jeg mig til, at de spurgde om, hvad der havde bragt os til Hytten.

Imidlertid gik Baronnessen Bekymring for, at hendes Mand var vist meget urolig for hendes Skyld. Hun havde foresat sig, at afsende en af sine Tjenere, for at melde ham Aarsagen til hendes Tøven; men det, som de to unge Mænd fortalte om Skoven, tilintetgjorde denne Plan. Claude hjalp hende ud af hendes Forlegenhed, ved det Løfte, at siden han dog skulde til Strasburg i denne Nat, saa vilde han sikkert aflevere et Brev fra hende.

"Men hvoraf kommer det," sagde jeg, "at Du er ikke bange for Røvere?"

"Ah, kiere Herre! en fattig Mand med en stor Familie maae ikke for en Smule Harekæst den visse Fordeel bort; og kanskee giver den

naadige Hr. Baron mig en Drifkeskilling; desuden har jeg jo intet andet at miste end mit Liv, og hvad kunde det vel hjælpe Røverne at stille mig derved?"

Hans Grunde forekom mig at være meget svage, og jeg vilde have, at han skulde blive til om Morgenens tidlig; men da Baronnessen ikke understøttede mig, saa maatte jeg give efter. Senere hen fandt jeg, at denne Dame havde allerede længe været vant til at opoffre andres Interesse for hendes egen, og hendes Attraa efter at sende Claude til Strasburg, gjorde hende blind for alle de Farer, som fulgte med dette Foretagende. Hans Afreise blev altsaa besluttet. Baronnessen skrev Brevet til sin Mand, og jeg sendte min Banqueur et Par Linier, hvori jeg meldte ham min Ankomst til næste Dag. Claude forlod Hytten med vore Breve.

Damen var meget træt af Reisen, - som hun selv sagde; foruden at hun havde reist en temmelig lang Vej, havde Postkarlen ogsaa kiørt store Omveie, medens de slakkede om inde i Skoven. Hun bad derfor Alix, at bringe hende ind i hendes Kammer, at hun kunde faae sig en halv Times Hvile. Den ene Kammerjomfrue kom strax efter ned i Stuen, og lybde Baronessens op ad Trappen. Bordet blev dækket i det Værelse, hvori jeg var, og Alix gav mig at forstaae, at jeg var hende i Veien. Hendes Dink vare alt for tydelige til at man skulde kun-

ne give dem nogen vrang Udtydning; jeg bad derfor en af de unge Karle, at vise mig mit Sovestue, hvor jeg vilde blive saalænge, indtil vi skulde spise.

"Hvad er det for et, Moder?" sagde Robert.

"Det med det grønne Paneel," svarede hun, "jeg har neppe gjort mig den Umage, at sætte Stuen istand, og lægge rene Lagen paa Sengen. Vil Herren have Sengen redet, saa maae han gjøre det selv."

"Hun er i ondt Lune, Moder; men det er da intet Nyt hos hende. — Vær saa god, og følg med mig, min Herre."

Han aabnede Døren, og gik hen mod en smal Trappe.

"J har jo intet Lys," sagde Mlx; "vil J brække Halsen, enten paa Jer selv eller paa Herren?"

Hun gik forbi mig, og gav Robert en Løgte, hvormed han gik op ad Trappen. Jakob var sysselsat med at dække Bordet, og vendte mig Ryggen. Mlx greb dette Dieblif, da ingen lagde Mærke til os; hun tog mig ved Haanden, og trykkede den stærkt.

"Betragt Deres Sengeklæder!" sagde hun i det hun gik mig forbi, og blev strax ved med sin forrige Bestilling.

Forbauset over det Afbrudte i hendes Handling, blev jeg staaende som forstenet. Roberts

Køst, som bad mig at følge med, bragde mig til mig selv igien. Jeg gik op ad Trappen. Min Ledsager lod mig gaae ind i en Stue, hvor der brændte en herlig Ild i Kaminen. Han satte Lysen paa Bordet, spurgde, om jeg havde ellers noget at befale, og forlod mig, da jeg svarede nei. Aldrig saasnart var jeg bleven allene, førend jeg paa Diebliffet fulgte Alix's Raad. Jeg tog hastig Lysen, nærmede mig til Sengen, og trak Overdynen af. Hvor forbauset, hvor forstræffet blev jeg ikke! Lagenerne vare ganske blodige.

Tusende forvirrede Ideer svævede paa engang for min Indbildningskraft. Røverne, som gjorde Skoven usikker; Alix's Udraab om hendes Børn, de to unge Mænds Baaben og Udseende, de mange Anekdoter, jeg havde hørt om den Forsmaaelse, som tit hersker imellem Banditter og Postkarle; alle disse Omstændigheder lignede ind i min Siel, og opfyldte den med Tvivl og Betyrninger. Jeg grundede paa de rimeligste Midler til at erfare Sandheden af mine Formodninger. Pludselig hørde jeg nogen gaae op og ned uden for. Alting syntes mig nu at være en Gienstand for min Mistanke. Jeg sneg mig vaersom tæt hen til Vinduet, som, uagtet Kulden, stod aabent, fordi Stuen havde længe været tillukket. Jeg vovede at see ud. Ved Maanestkinnet skimtede jeg en Mand, som jeg strax kiendte var min Bert. Jeg gav høie Agt paa alle hans Bevæ-

gelfer. Han gik hurtig op og ned, derpaa stod han igjen stille, og syntes at lytte efter, stampede mod Jorden, og slog sig med Armene for Brystet, for at værges sig imod Kulden; ved den allermindste Støt, naar nogen talde nede i Stuen, naar en Flaggermuus svævede forbi ham, eller Blæsten hvinede i de skallede Grene, saa gik det i ham af Skræk, og han saae sig ængstelig om.

"Dieblen annamme ham!" sagde han til sig selv med den største Utaalmodighed, "hvor kan han da ogsaa blive af?"

Han talde sagte, men da han stod lige under mit Vindue, saa kunde jeg tydelig høre hvert et Ord.

Nu hørde jeg nogen nærme sig. Baptiste gik hen mod den Side, hvorfra Lyden kom; han mødte en, paa hvis firskaarne Skabning og Posthornet, som hængde ham over Skuldrene, jeg strax kunde kiende min ærlige Claude, som jeg troede var allerede paa Veien til Strassburg! Jeg ventede at deres Samtale skulde oplyse mig noget om min Stilling, og lovede mig hurtig til, at kunne høre den med Tryghed. Jeg sluttede Lyset, som stod paa et Bord tæt ved Sengen; Luen af Ilden i Kaminen var ikke saa stærk, at den skulde kunne røre mig, og jeg satte mig derfor strax hen igjen paa min Plads ved Vinduet.

Gienstanden for min Nysgierrighed havde stillet sig tæt op ved Muren. Medens min korte Graværelse havde Baptift ventelig gjort Claude Bebreidelser for hans Langsomhed, siden den sidste søgte at undskylde sin Forseelse.

"Det lover jeg," sagde han, "at min Tilfærdighed nu skal gjøre min forrige Seendragtighed god igien."

"Paa det Vilkaar," svarede Baptift, "vil jeg da tilgive Dig; vi gaae jo allesammen i lige Deling, og det er Din egen Fordeel at skynde Dig. Det var en Skam og Spot, at lade saadant et herligt Bytte gaae os af Hænderne. Spanieren er rigtig, siger Du?"

"Hans Tiener pralede af i Kroen, at han havde over to tusende Pistoler i rede Penge hos sig i Vognen."

O! hvor jeg forbandede Stephanos ubesindige Korfængelighed!

"Og jeg har hørt," blev Postkarlen ved, "at Baronnessen skal have en Kiste med Diamanter hos sig af umaadelig Værdie."

"Det kan nok være; men jeg havde dog heller ønsket, at hun var bleven borte. Spanieren var vor visse Fangst; Drengene og jeg, vi kunde let have gjort det af med ham og hans Tiener, og saa havde vi fire deelt de to tusende Pistoler imellem os. Nu derimod maae vi dele med Banden, og til Slutning miste vi det hele Bytte. Har vore Venner allerede begivet sig paa

deres forskiellige Poster, førend Du kommer til Hulen, saa er alting tabt. Baronnesen har altfor mange Tienere med sig, at vi skulde kunne faae Bugt med dem. Komme vore Staldbrodre ikke i Tide, saa maae vi i Morgen smukt lade de Fremmede reise heeltindede herfra."

"Det var ogsaa reent forbandet, at min Kamerad, som kjørde for Gruen, ikke skulde vide noget af vor Sammensværgelse! men vær Du kun rolig, Broder Baptist; om en Time skal jeg være i Hulen; Klokken er neppe slaaen ti endnu, og Klokken tolv kan Du vente Bandens Ankomst. Hav bare et vaagent Øie med Din Kone imidlertid; Du veed hendes Tanker om vor Haandtering. Pas paa, at hun ikke finder Leiligh d til at røbe vort Forehavende for Damens Tienere."

"O, for hende slaaer jeg inde; hun frygter mig, og elsker sine Børn altfor høit, til at torde vove det mindste. Desuden holde Jakob og Robert Øie med hende, og hun tør ikke sætte en Fod over Dørtærskelen. Tienerne ere vel forvarede henne i Laden. Jeg skal nok sørge for, at de blive rolige, indtil vore Benneres Ankomst. Dersom jeg var sikker paa, at Du finder dem, saa skulde det paa Timen være ude med de Fremmede; men siden det let kunde hændes sig, at Du gik Feil af Røverne, saa er jeg bange for, at Tienerne kunde i Morgen fræve os til Regnskab."

"Men sæt nu, at en af de Rejsende mærkede Uraad."

"Saa er der intet andet Middel tilovers, end at myrde dem, som vi have i vor Bold, og lade det komme an paa hvem der er stærkest med de øvrige. Det var nu rigtig nok et farligt Vordestykke, og skynd Du Dig derfor at komme hen til Hulen. Røverne gaae aldrig ud af den forend Klokken elleve, og naar Du skynder Dig tilgavns, saa kommer Du tidnok."

"Stig til Robert, at jeg har taget hans Hest; min har revet Bidsalet af sig, og er fænden i Bold. — Hvad er Løsenet?"

"Rækkheds Løn."

"Godt. Jeg iler til Hulen."

"Og jeg ind til mine Gæster; min Gravværelse kunde ellers let opbække Mistanke. Lev vel, og skynd Dig."

De værdige Benner skildes ad; den ene gik ind i Stalden, og den anden hen mod Huset.

De kan selv domme, hvad jeg maatte føle ved denne Samtale, hvoraf ikke en Stavelse undgik min Opmærksomhed. Jeg torde slet ikke tænke, og heller ikke kunde jeg hitte paa noget Middel, til at undgaae den overhængende Fare. Jeg vidste meget vel, at al Modstand vilde være forgievet; jeg var værgeløs, og ene imod tre. Alligevel besluttede jeg, i det mindste at sælge mit Liv saa dyrt, som muligt. Af Frygt for, at Baptift skulde mærke min Gravværelse, og fatte

Mistanke til mig, at jeg maaskee kunde have luret paa hans Samtale med Claude, skyndte jeg mig at tænde mit Lys iøien, og gik ud af Kammeret. Neden under fandt jeg Bordet dækket til sex Personer. Alix lavede Salat, og hendes Stedsønner stode og hvijskede i den anden Ende af Stuen. Baptisi, som maatte gaae rundt om Haugen, for at komme til Indgangs-døren, var der ikke endnu. Jeg satte mig lige overfor Baronnessen.

Et Diekast til Alix sagde hende, at hendes Vink var ikke spildt. Hvor forskiellig forekom hun mig ikke nu! Hvad der før syntes mig at være Knarbornhed og Arrighed, saa jeg nu var Afsky for hendes Selskab, og Medynk med min farlige Forsatning. Jeg ansaae hende for min eneste Bistand, endskiøndt jeg vidste hvor noie hendes Mand passede paa hende, og jeg kunde altsaa ikke stole ret meget paa Utringerne af hendes gode Villie.

Uagtet alle mine Bestræbelser for at dølge min Urolighed, stod den dog tydelig malet i mit Ansigt. Jeg var bleg, og baade mine Ord og mine Handlinger tilkiendegave min Forvirring og min Forlegenhed. De to unge Mænd lagde Mærke hertil, og spurgde mig om Marsa-gen. Jeg gav min umaadelige Træthed og de heftige Virkninger af den strenge Marstid Skyld derfor. Om de troede mig, eller ikke, det vil jeg ikke afgjøre; de holdt i de mindste op,

at giøre mig forlegén med deres Spørgen. Jeg søgde at aflede min Opmærksomhed fra de Karer, som omringede mig, og talde med Baronnessen, om allehaande Gienstande. Jeg meddeelte hende min Hensigt, nu at besøge Ehdskland; Gud veed, jeg tænkte i dette Dieblif kun lidet paa, nogenfinde at faae det at see! Hun svarede mig meget høflig og i den fineste Tone, forsikkrede mig, at den Fornøielse at have gjort mit Bekiendskab var hende rigelig Erstatning for Opholdet paa hendes Reise, og anmodede mig meget om, at tilbringe nogen Tid paa Slottet Lindenbergh. Merdens hun sagde dette, saae de to unge Karle paa hinanden med et ondskabsfuldt Smil, hvormed de vilde sige: at hun kunde prise sig lykkelig, dersom hun nogenfinde selv fik sit Slot at see igien. Jeg lagde Mærke til alleting, men jeg dulgte den Bevægelse, som foregik i min Siel. Jeg fortsatte min Samtale med Damen, men alt hvad jeg sagde var saa usammenhængende, at hun (som hun siden efter selv har tilstaaet for mig) begyndte at tvivle, om jeg ogsaa var ret klog. Det var saare naturligt, thi imedens jeg talde om een Ting, beskæftigede mine Tænkter sig med noget ganske andet. Jeg tænkte paa Midler til at forlade Hytten, at komme hen til Laden, og at underrette Tjenerne om vor Verts Hensigter. Men snart mærkede jeg hvor umuligt dette vilde være at iværksætte. Jakob og Robert gave næie Agt paa enhver af mine Bevægelser,

og jeg maatte opgive min Idee. Mit hele Haab beroede nu paa, at Claude maaskee ikke fandt Røverne. I dette Tilfælde vilde man jo, som jeg havde hørt, lade os reise herfra uden videre.

Jeg foer uvilkaarlig sammen, da Baptift kom ind i Stuen. Han gjorde mange Undskyldninger for sin lange Fraværelse, men "han var bleven sinket af Forretninger, som ikke taalde den mindste Opsættelse."

Derpaa bad han, om det maatte være ham og hans Familie tilladt, at spise ved eet Bord med os, da hans Verbødighed ellers vilde forbyde ham at være saa dristig. O! hvor jeg i mit Hierte bandede den Hykler! hvor afskyelig var det Menneſkes Nærværelse mig, som stod i Begreb med at ville berøve mig mit Liv, som den Gang var mig ubeskrivelig kiert! Jeg havde al mulig Grund, til at være glad med Livet: Ungdom, Rigdom, Rang, Opdragelse, og de skionneſte Udsigter. Disse sidste skulde nu tilspæres paa den skrækkeligste Maade, og alligevel skulde jeg forstille mig, og med skremtet Erkiendelighed tage imod falske Høflighedsbeviisninger af den Usling, som satte mig Dolken paa Struben!

Vor Bert fik uden Banſkelighed Tilladelse til det han bad om. Vi satte os til Bords: Baronnesſen og jeg paa den ene Side, Sonnerne ligeoverfor os, med Ryggen vendt imod Døren, og Baptift øverst ved Bordet, ved Siden af Baronnesſen; Pladsen ved Siden af ham stod ledig

for hans Kone. Hun bragde os strax efter et tarveligt Bondemaaltid. Vor Vert fandt for godt at giøre Undskyldninger for den slette Mad: "han havde ikke ventet os; og han kunde derfor ikke tilbyde os andet, end hvad der havde været bestemt for ham selv og hans Familie."

"Men," svarede han til, "hvis der skulde indtræffe noget Tilfælde, som maaskee kunde opholde mine høifornemme Gæster længer end de nu have i Sind, saa haaber jeg, at jeg skal nok kunne beværte Dem med et bedre Maaltid."

Den Ridning! jeg vidste meget vel, hvad han meende. Jeg gik ved den blotte Tanke om det Maaltid, som han lovede os.

Min Ulykke: Selskaberindes Fortrydelse over hendes Reises Forhaling lod til at være aldeles forjaget. Hun lo og spurgde overordentlig meget med Familien. Jeg søgte at følge hendes Exempel, men forgieves. Min Munterhed var viensynlig tvungen, og dette kunde ikke undgaae Baptists Opmærksomhed.

"Griff, griff, min Herre! rask munter!" sagde han; "De lader ikke til at have faaet ret Bugt med Deres Træthed endnu! Hvad mener De, om vi af os et Glas ægte gammel Viin, som jeg har haft liggende siden min salig Faders Tid? Gud være hans Siel naadig, nu er han i en bedre Verden! Jeg tapper kun fielden af den Viin, men til Ere for saadanne Gæster er ingen Ting mig for godt."

Hu gav han sin Kone en Nøgle, og sagde hende, paa hvad Sted den Wiin stod, som han talde om. Dette Vrende lod slet ikke til at behage hende; hun tog Nøglen ganske forlegen, og tøvede med at staae op fra Bordet.

"Forstaaer Du mig ikke?" sagde Baptift i en truende Tone.

Alix gav ham et Diekast, sammensat af Harme og Frygt, og gik ud af Stuen. Han fulgte hende mistroisk med Binen, lige til hun var kommen ud ad Døren.

Hun kom strax tilbage med en Glaske, forseilet med gult Lak. Hun satte den paa Bordet, og flyede sin Mand Nøglen igien. Denne Drif blev, som jeg formodede, ikke tilbuden os uden Hensigt; og jeg gav utaalmodig Agt paa enhver af Alix's Bevægelser. Hun beskæftigede sig med at skille nogle smaa Hornbægere af. I det hun satte det sidste for Baptift, saa hun mit Die fæstet paa hende, og paa en Tid, da hun ikke troede sig bemærket af Koberne, gav hun mig et Tegn med Hovedet, at jeg maatte ikke smage denne Drif. Imidlertid havde vor Vert trukken Proppen op. Han skænkede i to Bægere, og gav dem til Baronnessen og mig. Hun gjorde i Begyndelsen nogle Indvendinger, men Baptift bad saa indstændig, at hun maatte give efter. Af Frygt for at opvække Mistanke, tog jeg strax imod Bægeret. At domme efter Lugten og Farven holdt jeg denne Wiin for at være

Champagner, men adskillige Gran af et Pulver, som sønmede ovenpaa i Bægeret, overttydede mig om, at den var forfalsket. Alligevel torde jeg ikke yttre nogen Vælselighed for den; jeg førte den op til Munden, og lod, som om jeg sank den ned, men pludselig sprang jeg op fra Bordet, og løb hen til et Kar med Vand, hvori Alix havde skyllet Bægrene. Jeg lod som jeg af Vælselighed kom til at kaste Vinen op, og osde uformærkt det hele Bæger fuldt af Viin ud i Vandkarret.

Morderne syntes at blive forbausede over denne Hændelse. Jakob reisde sig halvt op fra Bordet, puttede Haanden ind i Barmen, og jeg blev Hæftet af en Døds vaer. Jeg gik ganske rolig hen til min Stool igien, som om jeg slet ikke havde lagt Mærke til deres Forvirring.

"Han har ikke truffen min Smag, min Fiere Ven!" sagde jeg til Baptist; "hver Gang jeg drikker Champagneviin, faaer jeg strax forfærdelig ondt. Jeg sank et Par Mundfulde, førend jeg mærkede, hvad det var for Slags Viin, og nu kommer jeg vist ogsaa til at bøde for min Ubetænksomhed."

Baptist og Jakob saae mistroisk paa hinanden.

"Maaskee kan De ikke taale Lugten?" sagde Robert.

Han bar Bægeret bort. Jeg saae, at han undersøgte, hvor meget jeg havde druffet deraf.

"Han maae have druffet nok," hvisttede han til sin Broder, i det han igien satte sig ned.

Alix lod til at være bekymret for at jeg skulde have smagt Vinen. Jeg tilfredsstillede hende med et Diekast.

Jeg ventede angstelig paa at erfare, hvad Virkning den havde gjort paa Baronnessen. Jeg ansaae Pulveret i Vinen for at være Gift; det smertede mig, at det havde været mig umuligt, at advare hende for Karen. Faa Minuter efter, saae jeg hendes Mine at blive tung; hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst, og hun faldt i en dyb Søvn. Jeg lod, som om jeg slet ikke lagde Mærke dertil, og blev ved at tale med Baptist, med saamegen Lystighed, som jeg var istand til at tilhykle mig. Men han svarede mig ikke længer saa utvungen som før. Han stirrede mig mistroisk og forundret ind i Minene, og jeg saae Morderne tit at hviste til hinanden. Hvert Dieblis blev min Forsatning mere og mere piinagtig; det blev mig nu tungere end før, at vedligeholde den fiække Mine. Angst for at deres Staldbrodre skulde komme, eller at de skulde saae Mistanke om, at jeg havde Nys om deres Hensigter, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulde bære mig ad at adsprede den Mistro, som Morderne saa siensynlig viisde imod mig.

Af denne nye Forlegenhed hialp den gode
 Alix mig ligeledes ud. Hun gif bag om hendes
 Stedsønners Stole, blev staaende en Minut li-
 geoverfor mig, lukkede Vinene i, og lod sit Ho-
 ved falde ned paa sit Bryst. Dette Vink forjog
 strax min Uvished. Jeg begreb, at jeg skulde ef-
 terabe Baronnessen, og lade som om Vinen gjorde
 sin fulde Birkning. Dette gjorde jeg, og syntes
 saa Dieblikke efter, at være begravet i en dyb Søvn.

"See saa!" raabde Baptist, da jeg var
 sunken tilbage paa min Stool, "endelig sover
 han da! jeg tænkte min Siel allerede, at han
 havde mærket vort Forehavende, og at vi havde
 maattet til at expedere Personen."

"Og hvorfor ikke nu strax?" spurgde den
 blodtørstige Jakob; "hvorfor vilde vi lade ham
 beholde Muligheden, at kunne røbe vor Hemme-
 lighed? Giv mig den Pistol, som ligger derhen-
 ne, Alix; et eneste lille Fryk med Fingeren, og
 han er ude, som et Lys."

"Men sæt engang," svarede Kaderen, "sæt
 engang, at vore Venner kom ikke i Nat, jo, saa
 vilde vi staae der i en fion Maade, naar Tjenerne
 spurgde os om ham i Morgen tidlig! Nei, nei,
 min fiere Jakob, vi maae oppebie vore Stald-
 brødre. Kommer de, saa ere vi mandstærke nok
 til at give baade Tjenerne og Herstaberne Reise-
 pas; og da er Byttet vores. FINDER Claude der-
 imod ikke Banden, saa maae vi finde os i vor
 Skiebne, og lad Røngsten gaae os af Hænderne!
 Ah, Dreng! vare I bare komne fem Minuter

for, saa havde det været ude med Spanieren, og hans to tusende Pistoler vare nu i vore Hænder. Men saadan gaaer det altid! Jeg ere aldrig tilfælde, naar man har Jer meest nødig. Der er hverken Lykke eller Betsignelse ved Jer to Bengler —”

”Naa, naa, Fader!” svarede Jakob; ”havde jeg været af samme Tanker, som jeg, saa var alting nu klappet og klart. Jeg, Robert, Claude og jeg — der var jo ikke flere end dobbelt saamange af de Fremmede; jeg staaer Jer inde for, at vi havde faaet Bugt med dem. Nu er Claude borte, og det er for sildt. Vi maae taalmodig vente paa Landens Ankomst, og dersom de Reisende slippe fra os i Nat, saa maae vi angribe dem i Morgen paa Landeveien.”

”Du har Ret,” sagde Baptist; ”Allix, har Du givet Kammerpigerne Sovedrikken?”

”Ja,” svarede hun.

”Saa er alting godt. Giff, mine Dreng; hvordan det nu ogsaa gaaer, saa have vi ikke Marsag til at klage over denne Hændelse. Vi staae slet ingen Fare; vi kunne vinde meget, og intet tabe.”

Jeg dette Dieblif hørde jeg Hestetrav. O! hvor rædsomt lød det ikke i mine Øren! Den kolde Sved randt ned over min Pande, og jeg solde alle den nærforestaaende Dods Piinsler. Den medlidende Allix raabde med Fortvivelse: ”All-

mægtige Gud! de ere forlorne!" Døm selv om disse Ord kunde berolige mig. —

Til Lykke vare Baptift og hans Sønner alt for meget sysselsatte med deres Staldbroders Ankomst, at de kunde give Agt paa mig; thi ellers vilde min siensynlige Eindsbevægelse snart have overtydet dem om, at min Søn var forstilt.

"Luf op! luf op!" skrege adskillige Stemmer uden for Hytten.

"Strax, strax!" raabde Baptift med Glæde, "det er vore Venner, ja det er dem selv! Naå, endelig er Hyttet os vist. Afsted, Dreng, afsted! Før dem hen til Laden; I veed hvad for Arbeid venter paa Jer der."

Robert ilede at lukke Døren op.

"Bie lidt," sagde Jakob, og tog sine Vaaben; "lad mig først expedere de Sovende her."

"Nei, nei!" svarede hans Fader; "gaae Du hen til Laden, hvor man har Dig nødig. Disse to her, og Kruentimmerne ovenpaa tager jeg paa min Samvittighed."

Jakob adlød, og fulgte med sin Broder. De talde et Par Minuter med de Rysankomne, hvorpaa Høverne steg af Hestene, og ilede hen til Laden.

"Det er fornuftigt giort!" mumlede Baptift inde i Skiægget. "De staae af Hestene for desto bedre at komme bag paa de Fremmede. Godt! og nu frist til Værket!"

Jeg hørde ham nærme sig til et Skab, som stod temmelig langt fra mig. Paa samme Tid traf nogen mig sagte i Armen.

"Nu! nu!" hvisttede Alix.

Jeg aabnede Dinene. Baptist vendte mig Ryggen. Der var ingen i Stuen uden han, Alix, den sovende Dame og jeg. Skurken havde taget en Dolk ud af Skabet og prøvede, om den ogsaa var skarp nok. Jeg sprang op, styrtede pludselig ind paa Baptist, greb ham om Halsen, og trykkede ham om Struben med saadan en Kraft, at han kunde ikke give en eneste Lyd fra sig. De husker vel, at jeg i Salamanca var berømt for min Styrke. Denne Gang gjorde den mig god Tjeneste. Riddingen, som blev overrasket, forfærdet og aandeløs, var mig paa ingen Raade voksen. Jeg slog ham omkuldb, greb ham endnu fastere, og imedens jeg holdt mit Knæ paa hans Strube, vristede Alix Dolken ud af hans Haand, og stødte den adskillige Gange ind i hans Hjerte, indtil han endelig opgav sin Aand.

Saasnart dette afskyelige, men nødvendige Optrin var forbi, raabde Alix til mig, at jeg skulde følge med hende.

"Klugt er vort eneste Redningsmiddel;" sagde hun; "skynd Dem, skynd Dem, at vi kan komme afsted!"

Jeg fulgte strax med hende; men dog vilde jeg ikke lade Baronnessen blive et Offer for Kavernes Hævn, og bar hende bort i mine Arme.

Mordernes Heste vare bundne tæt ved Døren. Min Ledsagerinde sprang op paa en af dem, jeg gjorde ligesaa, lagde Baronnesen foran mig, og gav min Hest af Sporerne. Vort eneste Haab var at naae Strassburg, som laae meget nærmere end den troløse Claude havde villet bilde mig ind. Allix, som kiendte Veien meget ugie, galopperede foran mig. Vi maatte forbi Laden, hvor Kverne myrdede vore Tienere. Døren stod aaben, vi kunde tydelig høre de Døendes Skrig, og Mordernes Seder. Hvad jeg sølde i dette Dieblif kan intet Sprog udtrykke!

Jakob hørde Hestetravet, da vi galopperede forbi Laden. Han stoi hen til Døren med en brændende Fakkell i Haanden, og gienkiendte os strax.

"Vi ere forraadte! Vi ere forraadte!" raabde han til sine Staldbrødre.

De forlode paa Diebliffet deres blodige Forretning, og ilede hen til deres Heste. Vi hørde intet mere. Jeg borede Sporerne ind imellem Ribbenene paa min Hest, og Allix stak sin med Dolken, som allerede havde gjort os saa god Tieneste. Vi stoi med Lynildens Fart, og naaede den aabne Glette. Vi kunde allerede see Taarnene i Strassburg, da vi hørde Røverne bag ved os. Allix saae sig om og gienkiendte vore Forsølgere, som paa en liden Grastrand kom ned af en Hoi. Forgiefes gæve vi vore Klepperters Toilen; Tummelen kom hvert Dieblif nærmere.

"Vi ere forlorne!" raabde hun; "Mor-
derne naae os!"

"Afsted! afsted!" svarede jeg; "jeg hører
Hestetrampen fra Bykandtten."

Vi fordobblede vore Anstrengelser, og fik
snart Die paa en talrig Skare Ryttere, som i
fuld Galop kom os imøde. De vilde just ride
os forbi.

"Holdt! holdt!" raabde Alix; "frels os!
for Gud i Himlens Skyld! frels os!"

Den Forreste, som tjente dem til Vejviser,
standsede strax sin Hest.

"Det er hende! det er hende!" raabde han,
og sprang af; hold stille, naadige Herre, hold
stille! de ere frelst! det er min Moder!"

Alix kastede sig ned af Hesten, tryk-
te ham i sine Arme, og overødsde ham med Kys.
De andre Ryttere holdt stille, da de hørde dette
Udraab.

"Baronesse Lindenbergs!" raabde en af de
Fremmede meget urolig. "Hvor er hun? have
I hende ikke hos Eder?"

Han saae hende ligge livløs i mine Arme.
Hastig rev han hende fra mig. Den dybe Søvn,
hvori hun laae, kom ham i Begyndelsen til at
skielve for hendes Liv, men hendes Hjertes Ban-
ken opmuntrede ham igien.

"Gud være lovet!" sagde han; "hun er
ingen Skade kommen til."

Jeg afbrød hans Glæde ved at vise ham Høverne, som nu vare ganske tæt ved os. Jeg havde neppe nævnet dem, førend den største Deel af Selskabet, som fornemmelig bestod af Soldater, ilede dem imøde. Riddingerne oppebiede ikke Angrebet. Saasnart de mærkede Faren, vendte de Hestene om, og flygtede ind ad Skoven, medens vore Frelser forfulgte dem. Imidlertid bad den Fremmede (som jeg giettede maatte være Baron Lindenbergs) mig, efter mange Taksigelser for hans Kones Frelse, strax at vende om med ham til Byen. Baronnessen, paa hvem Sobedrikken endnu ikke holdt op at virke, lagde han foran paa Hesten hos sig; Alix og hendes Søn satte sig igien op, Baronens Tjenere fulgte bag efter, og saaledes kom vi til hans Giestgivergaard. Her havde min Bexelerer, hvem jeg førend min Afreise fra Paris, havde underrettet om min Hensigt at besøge Strasburg, leiet et Værelse til mig. Denne Omstændighed glædede mig; thi den skaffede mig Leilighed at vedligeholde Baronens Bekendtskab, som jeg haabede vilde være mig gavnligt i Tydskland. Strax efter vor Ankomst blev Baronnessen bragt til Sengs. Man sendte Bud efter en Læge, som foreskrev hende Medicin imod den søvnbringende Gift, og derpaa overlode vi hende til Vertindens Omfarg. Baronnen bad mig at fortælle ham de nærmere Omstændigheder ved denne Tildragelse. Jeg samtykkede gierne i hans Begier-

ring, thi af Sorg over min Stephanos Skiebne, som jeg havde maattet overlade til Røvernes Grumhed, kunde jeg dog ikke sove. Ah, kun alt for snart fik jeg denne tro Tiener^s Død at vide. Soldaterne, som havde forfulgt Banden, kom tilbage endnu førend jeg var færdig med min Fortælling. Røverne, hvis Mod ikke opveiede deres Ondskab, havde uden Modværg overgivet sig til deres Forsølgere, aabenbaret alle deres Smuthuller, og røbet Løsenet, hvorved man kunde faae fat paa alle de øvrige af Banden. Saaledes havde man taget over halvtredshindstyve Personer fangen, og bragt dem bundne til Strasbourg. Noogle Soldater ilede hen til Hytten, hvortil en af Røverne viisde dem Veien; og deres første Gang var til den ulykkelige Lade. Det lykkedes dem at finde to af Baronens Tienere i Live endnu, endskiøndt de vare græffelig stærkt saarede. De Øvrige vare faldne for Mordernes Glavind, og iblandt disse var min Stakkels Stephanos ogsaa!

I Hytten fandt Soldaterne de to Kammerjomfruer uden mindste Skade, men i samme dødelig lignende Slummer, som deres Frue. Ellers var der ikke et Menneske i den, uden et Barn paa fire Aar, som Soldaterne toge med sig. Vi vare just beskæftigede med Gisninger om den lille Ulykkelige's Herkomst, da Alix styrtede ind i Stuen med Barnet i favnen. Hun knælede ned for Officieren, som havde bragt os denne Tidende,

og velsignede ham tusende Gange for hendes Barns Frelse. Da det første Udbrud af den moderlige Omhed var forbi, bad jeg hende at sige os, hvordan hun var bleven en Mand's Kone, som hun stemmede saa lidet overeens med. Hun slog Vinene ned og afstørrede sine Taarer.

"Mine naadige Herrer," sagde hun efter nogle Minuters Tausched, "jeg har en Bøn. De har Ret i at forlange Underretning om hvem den Person er, som De beviser Deres Belgierninger, og jeg skylder Dem min Bekiendelse, omendskiødt den overfører mig med Undseelse, men tillad mig blot at satte mig saa kort, som muligt."

"Jeg er født i Strasburg af retskafne Forældre; deres Ravn maage jeg fortie. Min Fader lever endnu, og fortjener ikke at indvilles med i min Skiændsel. Mit Familienavn erfarer De, naar De har samtykket i min Begiering. En Skurk vandt min Hengivenhed, og overtalte mig til at flygte ud af mine Forældres Huus. Men omendskiødt min Lidenstabs seirede over min Dyd, saa sank jeg dog ikke ned til hiin Lastens Korhærdelse, som de fleste Piger efter det første Feiltrin. Jeg elskede min Forfører, jeg elskede ham inderlig! Jeg var ham tro; dette Barn her, og den Ung'ing, som underrettede Dem, Hr. Baron, om den Kæde, hvori Deres Gemalinde var, ere vor Kierligheds Pandter. Ah! endnu

begræder jeg hans Død, endskiødt han var Op-
havsmanden til al min Elendighed."

Han var af adelig Byrd, men sin Fædres
nærø havde han forødt. Hans Frender ansaae
ham som en Plet paa deres Navn, og vilde ikke
vide noget af ham at sige. Hans Udsvævelser
kom Politiet for Øren. Han maatte flygte fra
Strassburg, og saae ingen anden Tilflugt mod
Bettelstaven, end en Forbindelse med de Mor-
dere, som boede i den nærliggende Skov, og
hvis Bande bestod fornemmelig af unge Menne-
sker af god Herkomst, der havde haft samme
Skiebne som han. Jeg vilde ikke forlade ham,
fulgde med ham til Røvehulen, og deelde den
Elendighed, som er uadskillelig fra saadant et Leve-
net. Jeg vidste rigtig nok, at vi ernærede os af
Plyndring, men alligevel kiendte jeg ikke alle de
skrækkelige Omstændigheder, som vare forbundne
med min Elsklings Haandtering. Dem dulgte
han med den største Omhyggelighed for mig. Han
sølte at jeg var ikke fordærvet nok til at ansee
Mord uden Afsky, og formodede med Grund, at
jeg vilde med Nædsel rive mig ud af en Morders
Kavntag. Natte Mars Biddelse havde ikke for-
mindsket hans Kierlighed til mig; omhyggelig
dulgte han enhver Omstændighed for mig, der
kunde give mig mindste Formodning om de For-
brydelser, hvori han kun alt for ofte tog Deel.
Det lykkedes ham fuldkommen. Først efter min

Korsførsers Død opbagede jeg, at han havde tit besmittet sine Hænder med uskyldigt Blod."

"I en uhyggelig Nat blev han, bedækket med Saar, bragt ind i vor Hule; han fik dem, da han angreb en reisende Engellænder, som de andre Røvere paa Diebliffet opoffrede til deres Hævingierrighed. Han havde neppe Tid til at bede mig om Forladelse for al den Sorg, som han havde voldt mig. Han trykkede min Haand til sine Læber, og døde. Min Smerte var ubeskrivelig. Da den var sagtnet lidet, besluttede jeg at vende tilbage til Strasburg, at kaste mig med mine to Børn for min Faders Bødder, og anraabe om hans Tilgivelse. Hvor stor var ikke min Sorg, da jeg hørde, at ingen, som vidste Røverbandens Opholdssted, torde forlade den, — at jeg maatte opgive alt Haab om nogensinde at træde ind i det menneskelige Selskab, og bestemme mig til at tage en af Banden til Mand! Alle mine Bønner og Foreskillinger vare frugtesløse. De kastede Lod, for at erfare, hvem jeg skulde høre til; og jeg blev den skændige Baptists Eiensdom! En Røver, som før havde været Munk, fuldbyrdede en Ceremonie med os, som var mere latterlig end gudsfrægtig, og jeg med mine Børn blev udleveret til min nye Mand, som bragde os strax til sin Bopæl."

"Han forsikrede mig, at han havde længe følt den varmeste Tilbøielighed for mig, men af

Benſtab for min afbøde Elſker havde han undertrykt ſine Begierligheder. Han gjorde ſig Umage for at forſone mig med min Eliebne, og behandlede mig i nogen Tid med Erbødighed og Arøtighed. Men endelig, da han mærkede, at min Modbydelighed for ham mere tog til end af, ſaa forſkaffede han ſig med Vold det ſom jeg nægtede ham. Jeg havde intet andet tilovers, end med Taalmod at bære mine Lidelfer; thi jeg følte ſelv, at jeg havde fortient dem alt for vel. At tænke paa Flugt var umuligt. Mine Børn vare i Baptiſts Vold, og han havde ſvoret, at mit første Forſøg paa at flygte, ſkulde koſte deres Liv; Jeg havde alt for ofte været Vidne til hans Umenneſkelighed, at jeg ſkulde kunne tvivle om den nøiagtigſte Opfyldelſe af hans Trudſel. En ſorgelig Erfarenhed havde viiſt mig alt det ſkrækkelige i min Stilling. Min første Elſker havde omhyggelig dulgt ſine Forbrydelſer for mig; Baptiſt derimod ſandt Kornøielſe i, at lade mig ſkue hans Haandværks hele Grufomhed, og ſagde med Glid at gjøre mig fortrolig med Blod og Mord."

"Endſkiøndt jeg af Naturen var ſandſelig og tilbøielig til Belyſt, ſaa var jeg dog ikke grufom; jeg havde ført et ubefindigt Levnet, men mit Hierte var ikke uden Grundſætninger. Døm altsaa om mine Kølelſer, da jeg uafſadelig maatte være Vidne til de affkyeligſte og rødsomſte Misgierninger. Døm om min Smerte over at være

forenet med en Mand, som modtog den godtroende Gæst med en aaben og venlig Mine, i samme Dieblis, da han tænkte paa at myrde ham! Kummer og Misfornøielse gnavede paa min Sundhed; de saa Vndigheder, Naturen havde laant mig, visnede, og mit nedslagne Udvortes tilskændegav mit Hiertes Qualer. Tusindbegange fristedes jeg til at giøre en Ende paa min usle Tilværelse, men Tanken om mine Børn holdt min Haand tilbage. Jeg skulde for at efterlade mine fiere Smage i min Tyrans Vold, og bavede endnu mere for deres Dyd, end for deres Liv. Den yngste var endnu for spæd til at kunne agte paa mine Lærdomme, men i min ældste Søn's Sjel søgte jeg stødse at saae Grundsætninger, der kunde sætte ham istand til at undgaae hans Forældres Misgjerninger. Han hørte mig med Lærwillighed, eller rettere sagt med den inderligste Attraa til alt Godt. Allerede i sin tidligste Ungdom vidste han, at han vilde aldrig blive istand til at leve iblandt Affummet af alle andre Menneſker, og den eneste Trøst jeg havde i mine Lidelser var min Theodors frembrydende Dyd."

"Saaledes var min Forsatning, da Don Alphonsos Postkarls Korrideri bragde ham til vor Hytte. Hans Ungdom, hans Udseende og Udsfærd indtogte mig strax. Mine Stedsønners Gravværelse gav mig en lange ensket Leilighed, og jeg besluttede at bove alt for den Fremmedes Frel-

se. Baptists Alarvaagenhed hindrede mig i at advare Don Alphonso for Faren. Jeg vidste at umiddelbar Død vilde være dens Løn, som røbede hans Hemmelighed, og hvormeget Ulykken end havde forbitret mit Liv, saa havde jeg dog ikke Mod nok til, at opoffre det for en Andens Skyld. Det eneste Haab jeg derfor havde tilbage var Hielp fra Strasburg. I Følge Baptists Befaling maatte jeg rede den Fremmedes Seng oven paa; jeg lagde blodige Lagen paa den, hvori en Reisende var blevet myrdet saa Natter tilforn. Dette, haabede jeg, vilde ikke undgaae vor Siæstis Opmærksomhed, og underrette ham om min troløse Mands Forehavende. Ei heller var dette det eneste Skridt, jeg gjorde til hans Frelse. Theodor befandt sig ikke vel, og laae til Sengs. Jeg listede mig ind til ham, uden at min Tyran mærkede det, og meddeelte ham min Plan. Uagtet sin Sygdom stod han op og skyndte sig at klæde sig paa. Jeg bandt ham et Lagen om Armen, og hidsede ham saaledes ned ad Vinduer. Han stoi ind i Stalden, tog Claudes Hest, og ilede til Strasburg. Havde han mødt nogen af Røverbanden, saa havde han kun givet sig ud for et Bnd fra Baptist, men lykkeligtvis naaede han Byen uden mindste Forhindring. Saasnart han var ankommen, henvendte han sig til Overigheden om Hielp; hans Historie gik fra Mund til Mund, og saaledes erfoer Hr. Baron den, og kom tids nok til vor Frelse.

Her afbrød jeg Alix, for at høre, hvorfor man havde givet os Sovedrikken. Baptist, sagde hun, havde havt Mistanke om, at jeg maaskee kunde have Vaaben hos mig, og derfor villet sætte mig ud af Stand til at gjøre mindste Modværg. Denne Forsigtighed brugde han steds, fordi mange Reisende ellers af Fortvivelse vilde sælge deres Liv dyrt.

Baronen bad Alix, at meddele ham hendes Planer for Fremtiden. Vi forsikrede hende begge om, at intet vilde være os kiere, end at bevidne hende vor stedsevarende Erkiendtlighed.

"Jeg er fæd af Verden," svarede hun, "hvori jeg ikke har fundet andet end Ulykker, og mit eneste Ønske er et Kloster. Men først maae jeg sørge for mine Børn. Min Moder, hører jeg, er død, og ventelig har min Flugt styrket hende for tidlig i Graven! — Min Fader lever endnu. Han er ingen haard Mand. Maaskee, naadigste Herrer, kunne Deres Forbønner forme ham til at tilgive mig, uagtet min Uafnemmelighed og Letsindighed, og at tage sine ulykkelige Datter sønner til sig. Udvirk mig denne Gunst, saa er den Tieneste, jeg har beviist Dem, tusendfold giengjældet."

Vi forsikrede Alix, at vi vilde ikke ske' nogen Møie, for at skaffe hende hendes Faders Til-

givelse; og om han endog saa var uforsonlig, saa kunde hun alligevel være fuldkommen rolig for hendes Børns Skiebne. Jeg forpligtede mig til at ville tage Theodor til mig, og Baronet lovede den Yngste sin Beskyttelse. Den inderlig rørte Moder takkede os med Taarer for det, som hun kaldte Medelmødighed, men som i Grunden kun var billig Følelse af de Forbindtligheder vi skyldte hende; derpaa forlod hun os, for at bringe hendes Smaae, som vare ganske overvældede af Savn, til Sengs.

Baronneffen, som nu kom til sig selv igjen, og fik at vide, af hvor stor Fare jeg havde frelst hende, satte ingen Grændser for sine Taksigelser. Hendes Gemal forenede sine Bønner med hendes, om at jeg skulde følge med dem til deres Slot i Bayern. I de aatte Dage, som vi opholdt os i Strasburg, blev Ulix's Fordeel ikke glemt. Hos hendes Fader vare vi saa heldige, som vi kunde ønske. Den gode gamle Mand havde mistet sin Kone. Denne ulykkelige Datter, som han nu ikke havde hørt det mindste fra i samfulde fiorten Aar, var hans eneste Barn; han havde ingen om sig uden Frender, der med Utaalmodighed lurede paa hans Død og hans Penge. Derfor da Ulix kom saa uventet til ham, ansaae han hende for en Himlens Gave. Med aabne Arme tog han imod hende og hendes Børn, og

forlangde, at de skulde strax flytte ind til ham. De misfornioiede Grender gif bort med en lang Næse. Den Gamle vilde ikke høre tale om Kloster, da han fandt sin Datter nødvendig for sin Lyksalighed; og fik hende lettelig overtalt til at afstaae fra hendes Forsæt. Men ingen Overtalelse kunde bringe Theodor til at opgibe den Plan, jeg forhen havde lagt for ham. Medens jeg opholdt mig i Strasburg havde han vænt sig saaledes til mig, at nu da jeg vilde forlade Staden, bad han mig med grædende Taarer, at tage ham i min Tjeneste. Han satte alle sine smaa Talenter i det klareste Lys, og søgte at overtyde mig om, at han vilde være mig overmaade gavnlig paa min Reise. Egentlig ønskede jeg ikke syn-derlig at betyngte mig selv med en Dreng paa tretten Aar, men hvorledes kunde jeg imodstaae et Barns Bønner, der var mig saa inderlig hengiven, og som virkelig eiede tusende gode Egenskaber? — Med nogen Umage overtalte jeg hans Paarsørende til at lade mig faae ham med, og gav ham Navn af min Page. Vor Reise gif til Bayern. Baronessen, hendes Gemal og jeg nødte Ulix til at tage imod adskillige kostbare Foræringer, baade til hende selv og hendes yngste Søn, og jeg lovede inden et Aar at bringe Theodor tilbage igien.

Jeg har fortalt dette Eventyr vidtløftig, Lorenzo, for at underrette dem om den Maade,

hvorpaa "Lykkeridderen, Alphonso d'Alvorada, sneg sig ind paa Slottet Lindenberg." De kan af denne lille Prove slutte, hvormegen Liid man kan fæste til Deres Lantes Ord.

Ende paa første Deel.

Received of the Treasurer of the
County of ... the sum of ...
for ...

Witness my hand and seal this ... day of ...

